

Giới thiệu Cả Đời Chỉ Cung Chiều Mình Em

Lương Tuệ Nhi là một cô gái vừa tròn mười tám, cô có tính cách vui vẻ hoạt bát nhưng cuộc sống của cô dần thay đổi từ khi cô gặp anh.

Còn Lạc Cẩm Hiền anh là một kẻ máu lạnh, tuyệt tình. Đối với những thứ anh muốn thì đều không màng thủ đoạn cướp lấy. Nếu không anh sẽ hủy hoại nó.

Và khi anh gặp được cô thì thế giới của anh đã thay đổi.

"Voi anh, em là tất cả. Nụ cười này chỉ nở rộ khi gặp em và quen em"

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cung Chiều Mình Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Gặp gỡ

Trong rừng cây um tùm, tất cả cây cỏ đều đã xơ xác, yên tĩnh. Không gian tràn ngập mùi cỏ chanh. Giữa bụi cỏ, có một đôi mắt phát ra ánh sáng màu xanh lục đang nhìn về một hướng.

Đó là một cô gái nhỏ, thân thể tròn tròn mập mạp, khuôn mặt tròn trịa, đôi mắt thật to, cái mũi ngay thẳng vênh cao làm cho người ta cảm thấy yêu thương.

Lúc này khuôn mặt của cô bé tràn đầy là nước mắt, tiếng nói nhẹ nhàng mềm mại run rẩy:

- Mẹ, ba ơi hai người đang ở đâu? Hu Hu. Cho Tuệ Nhi đi cùng được không, ở đây thật đáng sợ.

Lúc này cô bé ngồi trên mặt đất, ngồi khóc rất đau lòng.

Trong phút chốc, chỉ thấy một thân hình cao lớn đứng trước mắt cô bé

- Không khóc nữa, ồn ào quá.

Một giọng nói khàn đặc nhìn cô bé với đôi mắt xanh lục làm cho cô sửng sốt trong vài giây. Chú thật đẹp còn đẹp hơn cả ba nữa.

- Chú là ai? Chú thật xinh đẹp

Người đàn ông sừng sốt, không vui trả lời:

- Ác quỷ

- Chẳng có ác quỷ nào xinh đẹp như chú cả

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô bé mập mạp

- Vì ta đặc biệt.

Cô bé ngẩn người, vui vẻ cười rộ. Bỗng cô bé hoảng sợ:

- Máu. AAAAAAAAAAAAA

- Im lặng ngay cho ta

Cô bé bình tĩnh lại:

- Chú chảy máu rồi. Đợi cháu một chút nhé.

Cô bé chạy thật nhanh về phía nhà gỗ xa kia. Lấy ra một hộp đồ y tế dễ thương chỉ toàn màu hồng.

- Mẹ cháu bảo rằng chỉ cần chảy máu dán hello kitty này lên là hết đau ngay. Để Tuệ Nhi thổi cho chú nhé. "phù phù".

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cung Chiều Mình Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Gặp gỡ 2

Giương mặt vui vẻ ấy lại hiện ra, một nụ cười nở rộ như mặt trời lại chiếu sáng khắp cả khu rừng âm u. Miếng dán cá nhân được dán lên cánh tay đang chảy máu làm cho đôi mắt xanh lục dần dần chuyển sang màu đen.

- Cô bé, không sợ ta sao?

- Không ạ! Tuệ Nhi không sợ. Lúc nhỏ mẹ cũng hay làm vậy cho Tuệ Nhi rồi nên chú sẽ mau khỏe thôi.

Người đàn ông nhú nhú mày kiếm, không để ý đến lời suy nghĩ của cô bé

- Cô bé sẽ phải hối hận khi đã cứu ta đó

Cô bé ngẩn người vui vẻ, cười rộ;

- Không ạ. Tuệ Nhi sẽ không hối hận. Cả đời này luôn. Ngoắc tay đi ạ.

Thế là đôi tay cô bé giờ lên không trung với một cặp mắt to tròn đang mong chờ nhìn về phía người đàn ông. Nhưng trong giây lát không có câu trả lời thế là một đôi tay bé xíu cầm lấy bàn tay lạnh toát đang bị dính máu ngoắc tay làm lời hứa.

- Tên gì?

Cô bé vui vẻ trả lời:

- Lương Tuệ Nhi ạ.

Người đàn ông nhìn cô bé miệng cười ngây ngô cũng không khỏi mỉm cười. Bỗng từ đâu ra trước mắt xuất hiện một chiếc bánh bao bé xíu:

- Chú ơi, ăn đi. Chú đói rồi phải không? Tuệ Nhi cho chú đó.

- Ta không ăn.

Đột nhiên cô bé ngưng cười, hốc mắt có chút đỏ nhìn thật đáng thương

- Được, ta ăn. Nhưng ta sẽ cho cô bé một nửa.

- Thật vậy sao?

- Thật.

Chiếc bánh bao được chia đôi. Nó rất khô và cứng chưa bao giờ anh phải ăn một thứ khó ăn đến vậy nhưng cô bé lại ăn rất ngon lành dường như cô đã quá quen với đồ ăn như vậy rồi.

Người đàn ông bỗng dừng lấy trên cổ mình một chiếc dây chuyền rất đẹp đeo lên chiếc cổ trắng ngần của cô bé

- Hãy giữ nó cẩn thận. Biết không,

Cô bé mân mê chiếc vòng mới trên cổ, nó thật đẹp và đặc biệt

- “Hiên” tên chiếc dây chuyền như vậy sao.

Đột nhiên cô bé nghĩ ra một thứ gì đó:

- Chú ơi, đợi cháu chút nhé.

Cô bé vừa chạy đi, bỗng từ đâu xuất hiện một thân hình áo đen

- Quá chậm. Về chịu phạt.

- Tuân lệnh. Lạc thiếu.

Đôi mắt ấy ngoái đầu nhìn về ngôi nhà gỗ đơn sơ

- Cô bé không kịp rồi. Hẹn gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cần Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Trùng phạt

Và cả hai bóng hình ấy đều biến mất trong không gian như chưa bao giờ xuất hiện. Nhưng ở một ở nơi nào đó tiếng quát mắng ngày càng vang dội

- Mày ở đâu. Bước ra đây cho tao

Đôi chân rụt rè chạy đến, gương mặt đầy lo lắng sợ hãi

- Tao bảo mày đi vào bếp pha sữa cho Yên Yên, cắt cỏ ngoài vườn tại sao giờ này mày còn ở đây vậy hả?

Một cô bé trạc tuổi như vậy chạy đến, với chiếc đầm công chúa đang cầm trên tay một ly sữa nóng giọng nói kiêu ngạo nói:

- Chắc hẳn nó vẫn nghĩ mình là tiểu thư của Lương gia đây mà. Ha ha ha thật nực cười. Đồ dơ bẩn, lười biếng. Con còn thấy nó ăn vụng bánh bao nữa đó mẹ.

- Không. Tuệ Nhi không lười biếng, không ăn vụng. Đó là đồ ăn sáng của Tuệ Nhi mà.

- Lại còn cãi nữa. Người muốn chết mà phải không. Bỗng bàn tay to đó giờ lên.

Choang!!! Chiếc ly sữa vỡ nát vương vãi khắp cả căn phòng, hất đổ cả ly sữa xuống đất.

Do chiều cao của Tuệ Nhi khá nhỏ nên toàn bộ đều đổ hết lên chiếc cổ của cô bé và văng một ít lên tay của Yên Yên làm cho Yên Yên khóc dữ dội.

- Đau quá, mẹ ơi. Hu hu hu.

Chát.....Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuệ Nhi xuất hiện dấu 5 ngón tay đỏ ửng nhưng cô nhất quyết không khóc, không kêu.

- Tiện nhân tất cả là do người. Yên Yên mà bị sao ta sẽ giết người.

Cả hai mẹ con đều bước ra khỏi căn nhà gỗ đó. Chỉ còn lại Tuệ Nhi. Cô bé liền bật khóc

- Tuệ Nhi cũng đau mà. Sao chẳng ai quan tâm đến Tuệ Nhi cả vậy. Hu hu hu.

Bỗng nhiên cô liền nhớ đến một điều gì đó. Liền chạy nhanh ra khu rừng. Nhưng trước mặt cô chẳng còn ai cả, chỉ còn lại tiếng chim hót và côn trùng kêu. Khuôn mặt cô bé bỗng chốc chỉ toàn là nước mắt:

- Huhuhuhuhuhu

Từ đâu xa xuất hiện một bà vú đến trước mắt cô bé:

- Sao vậy bé con của bà. Bà Chu có nắm cho con đây. Bà vừa vào rừng hái nấm cho con đó.

Cô bé ngược đôi mắt to tròn ngập nước lên. Ở nơi đây chỉ có Vú Chu là thương cô nhất. Cô liền ôm chầm lấy bà.

- Con đau quá.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cần Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 4: Trùng phạt 2

Vừa khóc cô liền chỉ lên chiếc cô đang sưng tấy của mình. Vú Chu hốt hoảng liền kéo cô về căn nhà gỗ. Cả căn phòng nhỏ đều vương vãi là mảnh sành.

Bà đã phần nào hiểu được, sơ cứu vết thương cho cô xong. Bà liền dẫn cô vào một căn biệt thự cách đó không xa, lấy thuốc bôi lên vết thương cho cô. Bỗng bà liền thấy một sợi dây chuyền rất lạ.

- Tuệ Nhi ai cho con sao?

- Một người bí mật ạ.

Bà không có suy nghĩ nhiều liền bảo cô tháo nó xuống để bà bôi thuốc. Tuệ Nhi vâng lời tháo nó xuống. Đang cầm trên tay bỗng những bước chân dồn dập kéo đến. Vú Chu sợ sệt kéo Tuệ Nhi ra phía sau lưng bà.

- Ra đây cho tao. Nhanh lên.

Đôi tay của bà đang cầm một chiếc gậy thật dài nhìn rất đáng sợ

Tuệ Nhi từ đằng sau đứng ra trước mắt không còn cái dáng vẻ nhỏ bé nhút nhát như trước nữa.

- Không liên quan đến Tuệ Nhi, tại sao Di Lệ lại đánh con như vậy chứ.

Đôi mắt to tròn ngược lên chất vấn

- Tại sao à. Vì mày là đứa trẻ mồ côi, gia đình phá sản còn mặt dày đeo bám gia đình nhà tao. Thật không biết xấu hổ.

Khuôn mặt cô bé dần dần cúi thấp, cứ hễ ai nhắc đến gia đình cô, cô lại như vậy.

Bà ta càng hả hê, vui vẻ khi mỗi lần cô bé như vậy

- Giờ thì mày phải chịu phạt 5 roi của tao nghe rõ chưa. Vào nhà họ Vương là phải theo gia giáo nhà này biết không hả.

Vú Chu thấy vậy liền nói:

- Bà chủ thương tình tha Tuệ Nhi với cô bé còn nhỏ chưa hiểu chuyện

- Đây không phải chuyện của bà hay bà muốn chịu phạt cùng với nó luôn sao.

Nghe vậy Tuệ Nhi liền nhìn về phía Di Lệ trừng thật lớn đến lạnh buốt làm cho bà cảm giác rất sợ.

Tuệ Nhi liền quỳ xuống chịu phạt vì cô không muốn Vú Chu chịu phạt thay mình

- Giỏi lắm. Hahahahah

Tiếng roi vang lên quất thật mạnh lên da thịt của Tuệ Nhi nhưng không có một giọt nước mắt nào rơi xuống. Làm bà ta càng tức đến sôi máu.

- Dừng lại nhanh cho ta. Cái nhà này chưa đủ loạn hay sao

Thì ra là chú Vương và anh Thiên vừa từ công ty trở về. Tuệ Nhi liền thở phào nhẹ nhõm vì cô không thể nào gắng gượng được nữa rồi.

Trước mắt cô là một mảng tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cần Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Người đàn ông thần bí

Hắc ám một tổ chức xã hội đen ở Đài Loan, khống chế toàn bộ kinh tế và chính trị, đang hình thành một thế lực bóng tối ngày càng lớn mạnh.

Hắc ám khởi nguồn từ ba mươi năm về trước do tổ tiên Lạc gia dùng mô hôi và máu, tiền tài cùng các thế lực tích tụ mà thành, mà người đứng đầu đương nhiệm của Hắc ám tên gọi là Lạc Cẩm Hiền.

Năm nay anh 20 tuổi đang là thời kỳ đỉnh cao của đời người, thế lực, tiền tài cho anh tất cả mọi thứ mà anh lại dùng tất cả lợi thế đó để mở rộng quy mô Hắc ám.

Anh trời sinh lạnh lùng vô tình, khi đối mặt với kẻ thù, anh dũng mãnh như sư tử tàn bạo hung ác. Chẳng có ai dám lỗ mãng với anh vì như vậy là tự tìm đường chết.

Lạc Cẩm Hiền lạnh lùng đứng ở cửa sổ văn phòng nhìn xuống phía dưới, nơi này là tầng cao nhất của tòa nhà trung tâm, đứng ở đây như dẫm nát tất cả mọi thứ trên đời dưới chân.

Chỉ cần thứ Cẩm Hiền này muốn, trên đời này không có gì mà anh không chiếm được.

Anh nhìn thật lâu vào chiếc băng cá nhân màu hồng. Đã rất lâu rồi cảm giác đó lại quay trở lại làm cho anh có nhiều tư vị khác nhau.

- Hiền, cậu phải cẩn thận với trò chơi như vậy chứ. Chỉ cách tìm một chút nữa là cậu mất mạng đó.

- Diễm, cậu quản được sao.

Anh nhẹ nhàng gõ xuống, một bóng người nhanh chóng hiện ra, người đó tới đứng khoanh tay chờ chỉ thị từ anh

- Kết quả như thế nào?

Hai mắt anh lóe lên ánh sáng nóng rực

- Đúng như kế hoạch ạ. Liên bang hội đã bị tiêu diệt

- Tốt. Dọn sạch sẽ đi.

Trong miệng anh lạnh như băng đầy sát khí nói ra

- Tuân lệnh chủ nhân! Vệ sĩ vội vàng lui ra

- Còn cậu về được rồi đó.

- Hừ!!! Một bác sĩ trưởng khoa như tôi tại sao phải chạy theo cậu đến đây cơ chứ. Để cậu chết quách đi cho rồi.

Rầm.

Cả căn phòng chỉ còn lại mình anh cả căn phòng là mặng tối đen một chút ánh sáng cũng không có.

- Hẹn gặp lại cô bé của ta.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cung Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Sốt cao

- Tuệ Nhi! Tuệ Nhi! Con có nghe thấy Vú Chu nói không?

Cả người cô đều đau như búa bổ. Cô đang có một giấc mơ thật đẹp, thấy mình được gặp mẹ và ba nhưng rồi có ai đó đang gọi cô rất nhiều lần buộc cô phải tỉnh dậy

- Con tỉnh rồi đây

Vú Chu vui vẻ, vỗ nhẹ vào người cô

- Tỉnh dậy là tốt rồi. Con có biết đã 2 ngày trôi qua rồi không. Con sốt làm Vú lo cho con quá.

- 2 ngày rồi sao. Con thành công chúa ngủ trong rừng mất rồi. Hahahaha

Cô vui lắm vì ở nơi đây còn có người quan tâm đến mình như vậy

- Tuệ Nhi sẽ mau khỏe lại thôi, Vú yên tâm nhé.

- Được rồi. Con ăn chút cháo rồi uống thuốc đi

Cô liền nhanh nhẩu cầm trên tay những viên thuốc rồi bắt đầu ăn cháo. Nụ cười thật tươi của cô làm cho bà không còn lo lắng nữa.

“Bé con của bà thật đáng yêu”

Bà thấy vậy, phần nào an tâm liền ra ngoài đi về phía căn biệt thự. Sau khi ăn và uống thuốc xong cô liền thấy vậy chạy thật nhanh ra ngoài. Đã lâu rồi cô đã chưa được ra khỏi phòng. Mặt trời ló từ những đám mây chiếu rọi ánh sáng rực rỡ, làn sương mù ảo ảo, lấp lánh như biển mây vây lấy cô. Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt cô bé, hàng lông mi cong dài khẽ chớp

- Đẹp quá. Lalalalala

Vừa chạy vừa hát, tiếng hát của cô vang dội khắp cả khu rừng. Đột nhiên cô dừng lại sờ lên cổ của mình

- Đầu rồi, nó biến đi đâu mất rồi nhỉ.

Chợt cô nhớ lại 2 ngày trước trong lần bôi thuốc cô đã bỏ quên ở căn biệt thự đó mất rồi. Cô liền thở dài bước chân của cô lại hướng về phía căn biệt thự đó.

Gần đến nơi, cô đã nghe tiếng quát mắng thật lớn của Di Lệ

- Không bao giờ tôi đồng ý cho con nhỏ đó ở trong cái nhà này.

- Ba ơi không được đâu, con cũng không đồng ý. Mấy bạn cùng lớp sẽ cười con mất.

Chú Vương liền ôn tồn bảo:

- Yên Yên của ba là một cô bé ngoan phải không. Con lớn hơn Tuệ Nhi 1 tuổi cần biết thương em chứ, cho em ấy ở trong nhà mình chơi với con cũng được mà. Phải không. Ba hứa sẽ mua thật nhiều đồ chơi cho con.

- Vâng ạ. Yên Yên đồng ý. Ba hứa nhé.

Sau khi Yên Yên vào phòng, chú Vương yên tâm rồi tiếp tục nói

- Tôi đã quyết định rồi. Bà cứ liệu mà làm. Bà con bé là ân nhân nhà mình tôi không thể bạc đãi nó được

Bỗng từ đâu đó xuất hiện một dáng người nhỏ nhắn nhưng rất kiên cường

- Con không đồng ý. Chú Vương con chỉ thích ở căn nhà gỗ đó thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cung Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Quyết định khó khăn

Thấy vậy Di Lệ hung hăng quát:

- Con ranh chết tiệt chạy đến đây làm gì vậy hả. Hôm nay tao không dạy dỗ mày cho tốt, thì phí công nuôi mày.

Di Lệ hung hăng tóm lấy người cô bé, nhìn bộ dạng quật cường của cô bé lại càng thêm tức tối, vừa muốn vung tay lên lần nữa....

- Bà đừng tay lại ngay cho tôi. Cái nhà này không còn có tôi nữa sao

Chú Vương liền chuyển hướng sang phía cô bé, bàn tay nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên người cô

- Tuệ Nhi nghe chú nói này, ba mẹ con đã nhờ chú chăm sóc con vì vậy Tuệ Nhi phải ngoan nghe lời chú. Con hãy chuyển về đây sống cùng chú đi với anh Thiên và Yên Yên nhé. Năm nay con đã 8 tuổi rồi phải đến trường học cùng Yên Yên đi thôi.

Cô không nói gì, đôi mắt xinh đẹp mở thật lớn, tràn ngập sự lo lắng, đôi con ngươi trong suốt ánh lên chút ướn ắt

- Con không chuyển đi được không ạ. Con không muốn đi học. Huhuhu

- Nghe lời chú nhé, bố mẹ con đã nhờ chú như vậy đó nếu Tuệ Nhi không nghe là không nghe lời ba mẹ, là một cô bé hư. Con có muốn là một cô bé như vậy không?

Nghe vậy cô liền nhanh chóng trả lời

- Tuệ Nhi muốn là cô bé ngoan. Nhưng mà.....

Cô liền đưa mắt về phía Di lệ đang ngồi đó trừng mắt với cô. Cô bé liền cắn chặt môi, bờ môi dần dần tái nhợt lại

- Mày nghĩ mày là thiên kim tiểu thư hả? Còn muốn đi học sao? Mày ăn của tao, uống của tao, kết quả hóa ra tao nuôi hổ để làm loạn hả? Thật phí công nuôi mày lớn như này!

Cô bé rốt cục cũng phản ứng lại, đôi mắt xinh đẹp lóe lên sự phẫn nộ, đối diện với sự khinh thường của Di lệ

- Dạ được con sẽ chuyển về đây và đi học cùng với chị Yên Yên ạ

Lời nói của cô chưa hết, Di Lệ đã nổi giận với quyết định của cô đi thật nhanh lên lầu.

Chú Vương liền vuốt nhẹ lên mái tóc của cô vui vẻ nói

- Giỏi lắm Tuệ Nhi của chú.

Cảm giác đó đã thật lâu lắm rồi cô mới cảm nhận được, từng giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống, bàn tay mảnh khảnh run nhẹ, mái tóc quăn tự nhiên phủ trên đầu vai làm cho chú Vương không nhận ra được sự khác thường của cô.

Cô liền tạm biệt chú Vương rồi chạy thật nhanh vào bếp.

Bởi vì cô có một vấn đề quan trọng cần được giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cần Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đồ Quan trọng

- Vú Chu ơi, Tuệ Nhi có việc hỏi Vú

Đang làm việc trong bếp nghe tiếng gọi của cô, Vú Chu liền chạy ra ôm cô vào lòng.

- Sao không nghe lời Vú, nghỉ ngơi cho khỏe đã chứ.

- Con khỏe nhiều rồi Vú ạ. Sợi dây chuyền bữa con tháo ra đâu rồi ạ

Vì Vú Chu đã khá lớn tuổi, sau khoảng một thời gian như vậy làm cho Vú rất khó nhớ. Vú không thể nhớ ra được liệu mình đã để đâu làm cô rất lo lắng. Cô đi tìm kiếm khắp nơi trong nhà nhưng không hề có. Cô lại tiếp tục ra ngoài vườn tìm nhưng không thấy, trời bắt đầu ngày càng tối. Cô gần như hết hi vọng nhưng bỗng ở một góc ở khu vườn bỗng phát ra ánh sáng màu tím rất lạ. Cô càng đi gần thứ ánh sáng đó càng rõ hơn.

- A, Thấy rồi thì ra nó ở đây.

Nhưng nó đang ở trên cổ của Su(con chó của Yên Yên) làm cô không có cách nào đến gần được vì nó rất ghét cô cứ hề thấy cô là gần nó lại hung dữ giống chủ của nó vậy nhưng không vì vậy mà cô bỏ cuộc

“Gâu Gâu Gâu”

Thấy vậy cô rất sợ vì nó rất lớn so với chiều cao của cô. Cô liền nép mình đứng lùi ra phía sau gốc cây bỗng cô nhìn thấy chị Yên Yên

- Con nhỏ kia, ai cho phép bước vào vườn hoa của tao vậy hả. Cút cho tao, nếu không tao sẽ bảo Su cắn chết mày

Gương mặt cô tái nhợt, cô không hiểu vì lý do gì mà ngay từ khi cô chuyển về đây chị Yên Yên đã ghét cô đến như vậy

- Em chỉ muốn lấy lại chiếc dây chuyền này thôi. Đó là đồ của em

- Hahaha thật buồn cười. Đây là nhà tao tất cả mọi thứ trong cái nhà này đều là của tao đồ của mày cũng là của tao,

Nghe vậy cô rất tức giận, cô mím môi thật chặt không biết làm gì chỉ có thể nhìn chăm chăm vào cổ của Su. Nhìn thấy ánh mắt mong đợi của cô, ánh mắt Yên Yên liền sáng lên nhưng chẳng hề biết trong đầu cô bé nghĩ gì

- Đồ rẻ rách như vậy cho con Su cũng chẳng thèm mà mày cần làm gì?

- Nhưng với em đó là đồ vật rất quan trọng.

- Được thôi, nếu muốn lấy thì tự lao vào cổ nó mà lấy. Nó có cắn tao cũng không can thiệp.

Thấy chị Yên Yên nói như vậy, cô liền chần chừ thật lâu vì nhìn Su cô rất sợ, hốc mắt cô bắt đầu đỏ

“Hãy giữ nó cẩn thận, biết không” Lời hứa với chú xinh đẹp bỗng nhắc nhở làm cho cô có một quyết tâm mãnh liệt.

Vì sợ chị Yên Yên thay đổi quyết định, không chần chừ một phút nào. Một thân thể nhỏ nhắn lao thật nhanh đến Su. Thấy có người động vào cổ của nó, một bộ phận cảm kị của Su mà không phải chủ của nó. Nó liền cắn thật lớn vào cổ tay cô bé, làm cổ tay của cô bắt đầu nhỏ máu. Nhưng không sợ hãi cô vẫn giữ nguyên cánh tay bị cắn bắt đầu hành động nhanh hơn bằng tay kia để có thể tháo chiếc dây ra. Nhưng do có móc khóa làm cô rất khó khăn. Su bắt đầu cắn gần như nát chiếc áo của cô. Do sự giằng co làm cho sợi dây chuyền bị đứt văng ra xa. Thấy vậy cô liền chạy nhanh đến cầm trên tay sợi dây chuyền nhưng nguy hiểm vẫn ở phía sau

“Hừ hừ hừ”

Nó đang rất mệt và tức giận lao rất nhanh về phía cô nhưng lúc này đây cô muốn chạy cũng không được vì đây là chân tường mất rồi. Cô chỉ còn cách nhắm đôi mắt thật chặt lại sự dũng cảm từ nãy đến giờ đã sụp đổ. Nước mắt của cô bắt đầu chảy càng lúc càng nhiều.

- Su dừng lại ngay!

Mãi một lúc cô không thấy gì cả liền mở mắt ra, thì ra là hấn (anh Hiên) đã cứu cô thoát khỏi. Nghe thấy tiếng nói của hấn, Yên Yên từ phía xa chạy đến

- Tại sao vậy, em đang cho Su tập thể dục mà

Nghe vậy, hấn ta chẳng hề nói gì mà đôi mắt đang hung dữ dần dần chuyển sang vẻ cung chiều

- Bảo bối, Su cần tập thể dục buổi tối sao? Nghe lời anh vào nhà học bài đi rồi mai anh sẽ cho quà.

Biết rằng anh đã biết được âm mưu của mình, cô bé liền chạy thật nhanh vào nhà cả Su cũng đi theo nốt.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cung Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Âm mưu

Nhìn thấy vậy cô liền thở phào nhẹ nhõm nhưng

- Ui đau quá

- Giờ mới biết đau sao?

Rồi liền kéo cô thật nhanh về phía ngôi nhà gỗ. Trong căn phòng cực kì yên tĩnh, ánh sáng mờ ảo chiếu khắp căn phòng. Cô đã quen với không gian như vậy rồi nhưng với người đó thì

- Căn phòng cho người ở hay sao

Giọng nói đầy khó chịu nhưng rồi lại nhìn cô với ánh mắt khác thường

“Đồ đáng ghét” đó là suy nghĩ lúc này của cô. Mặc dù còn nhỏ nhưng những gì trải qua, những bài học của ba mẹ đã giúp cô nhận ra được ai thật sự là người tốt.

Cô liền cuộn tròn ở góc tường, dùng miếng băng gạc bao lấy miệng vết thương đang chảy máu. Thuốc ở nơi này không có, ngay cả oxy già để rửa vết thương cũng không có, chỉ có thể dùng băng gạc băng bó tạm, chỉ đôi lúc vì vết thương quá nặng cô mới nói với Vú Chu nên nhiều năm nay cô đã thành quen, đây cũng là nguyên nhân trên cơ thể cô nhiều vết sẹo.

Bước chân của hấn ngày càng lại gần làm thân thể cô càng run lẩy bẩy. Hấn ta liền ngồi gần lên chỗ cô. Thấy vậy cô liền mở to đôi mắt nhìn, trong đôi mắt đẹp đó tràn đầy vẻ cảnh giác kinh sợ!

- Tiểu mỹ nhân, sợ ta sao? Yên tâm ta sẽ bảo vệ ngươi cho đến khi ngươi lớn.

Hấn ta tiến đến, một tay kéo cô dễ dàng như túm một con mèo con, không tốn một chút lực nào.

Cô không hề la hét chỉ liếc nhìn mình giãy giụa, khuôn mặt nhỏ quật cường hiện rõ vẻ sợ hãi

- Tao cầu xin mẹ tao cho mày ở đây, bao nhiêu lần cứu mày nếu không mày đã chết rồi, Tao tốn công như vậy chỉ chờ mày sau khi lớn ngoan ngoãn hầu hạ tao thật tốt. Vậy mà mày không biết điều hả.

Càng nói hấn càng gia tăng sức lực ôm thật chặt lấy người của cô. Khi hấn lần đầu nhìn thấy cô, hấn đã nhìn ra đó là một mỹ nhân điển hình tuy còn khá nhỏ nhưng chỉ cần sau vài năm nữa thôi sẽ hoàn toàn trở mã. Hấn năm nay 20 tuổi đã nếm thử biết bao nhiêu là phụ nữ khác nhau nhưng với con nhóc này gã muốn chờ để nếm thử lần đầu tiên của con nhỏ này.

Nhưng trong nhà này không ai ưa nó trừ ba ra vì vậy hấn phải giả là người tốt để cứu nó chứ không nó đã chết rồi.

Cô dùng sức gẩy dựa nhưng dù làm gì đi chăng nữa cũng không thoát khỏi bàn tay to lớn của hấn

“Bảo bối nhỏ, sợ cái gì? Ta chính là người đàn ông tương lai của em đây, làm sao có thể hại em được.

Hấn nhìn thấy được sự sợ hãi trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia liền thả lỏng nét mặt, nặn ra một nụ cười giả dối, bàn tay bắt đầu vuốt ve đôi má của cô

Không chút do dự gì cô liền cắn thật mạnh vào mu bàn tay của hấn

- “Ư”. Hấn ta liền kêu lên vội vàng rút tay về

Cô liền nhân cơ hội lúc đó chạy thật nhanh vào rừng vì cô biết đêm tối như vậy hấn ta sẽ chẳng dám chạy theo vào khu rừng này đâu.

- Con nhãi chết tiệt, mày dám cắn tao sao?

Lừa gạt bùng lên, hấn lập tức đuổi theo nhưng đến khu rừng hấn liền dừng lại.

Bóng dáng nhỏ nhắn của cô dần biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cần Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: 4 năm trước

Ba ơi, hôm nay chúng ta đi chơi được không? Con muốn được đi chơi

- Tuệ Nhi hôm nay có ngoan không?

- Dạ có ạ

Cô bé liền ôm cô ba làm nũng bởi vì cô biết rằng trong nhà chỉ có mình ba là thương cô nhất. Mọi điều cô muốn ba đều đáp ứng cô.

- Bảo bối được rồi ra gọi mẹ rồi vào phòng thay đồ thật đẹp nhé.

Cô liền hôn lên má ba

- Baba là tốt nhất

Chỉ thấy một bóng dáng nhỏ xinh chạy thật nhanh vào phòng thay đồ vừa đi vừa ngân nga câu hát

“Lalalalala

Bỗng tiếng điện thoại của ba cô reo lên:

- Được rồi, cứ sắp xếp tôi sẽ mang vợ và con gái đến.

Cô liền chạy đến ôm cổ ba

- Ba ơi con xong rồi, chúng ta đi đâu vậy ạ

Ba liền xoa nhẹ lên đầu tôi:

- Hôm nay chúng ta sẽ đến biệt thự mới của nhà ta. Nơi mà ba đã hứa sẽ xây cho hai mẹ con đó. Và đặc biệt sau biệt thự có một khu rừng khá là đẹp chúng ta sẽ cắm trại cùng gia đình chú Vương nữa nhé

- Oa! Thích quá. Nhanh đi thôi, con muốn đến đó quá

Thế là gia đình 3 người vui vẻ đi đến căn biệt thự mới hoàn thành xong. Biệt thự đó có tên là Tuylip là một loài hoa mà mẹ và cô đều rất thích. Một loại hoa khá đơn giản nhưng vô cùng xinh đẹp mặc dù mềm mại nhưng không yếu mềm, nó tượng trưng cho một tình yêu hoàn hảo như ba cô đã dành cho hai mẹ con cô vậy.

Khu biệt thự Tuylip được xây dựng theo kiến trúc Italia, chú trọng đến vẻ lãng mạn, thiết kế được lấy cảm hứng từ nước ý – đây là một thành phố lãng mạn thuộc hàng bậc nhất thế giới. Kiến trúc cảnh quan xung quanh tiểu khu biệt thự này mang nét thơ mộng của thành phố Vience, con kênh đào hiền hòa uốn lượn quanh và xen kẽ những khóm hoa xinh xắn mang tên Tuylip. Cảnh sắc hết sức yên bình và nên thơ, nó tạo cảm hứng thi ca yêu đời cho tâm hồn yêu cái đẹp của tự nhiên.

Vừa bước xuống xe cô đã bị cảnh sắc xung quanh đây hấp dẫn. Không khí thật mộng ảo, hương thơm tự nhiên tràn khắp không gian. Tất cả điều đó làm cô liên tưởng mình là một cô công chúa bước ra trong câu chuyện cổ tích vậy.

- Ba mẹ ơi, đây là nhà của chúng ta sao? Đẹp quá!

Ba mẹ liền nhìn nhau cười thật lớn

- Tất nhiên đây là nhà của chúng ta rồi, từ mai chúng ta sẽ chuyển qua đây, con có thích không?

Cô liền hưng phấn gật đầu bồng từ xa Dì Lệ đi vuốt nhẹ lên tóc cô:

- Anh chị với Tuệ Nhi đến rồi sao, càng ngày càng đẹp giống một cô công chúa nhỏ rồi.

Thì ra gia đình của chú Vương và có cả chị Yên Yên nữa, cô rất thích chơi với chị nhưng mỗi lần cô muốn đến gần thì một cảm giác rất lạnh từ đôi mắt chị ấy toát ra làm cô thấy sợ

- Được rồi, chúng ta bắt đầu cắm trại thôi.

Vậy là cả hai gia đình đi ra khu rừng phía sau biệt thự. Một khu rừng rất rộng và thảm cỏ trải dài mang đến một cảm giác khá dễ chịu và thư thái.

Ba và chú Vương bắt đầu dựng trại lên còn mẹ và Dì Lệ bắt đầu làm đồ ăn. Cô liền ngồi chơi với búp bê một lúc thì bắt đầu cảm thấy thật buồn

- Mẹ ơi chơi với con được không ạ?

Thấy vậy Dì Lệ liền nói

- Bé con sao không chơi với chị Yên Yên. Chị ấy có nhiều đồ chơi lắm đó

Vậy là Dì liền dắt cô đến bên chỗ chị Yên Yên

- Yên Yên chơi với em nhé. Mẹ đang bận việc con nhớ chăm em cẩn thận đó

Chỉ thấy chị ấy nhìn tôi với đôi mắt không mấy vui vẻ liền chia cho tôi món đồ chơi của chị ở trên tay. Chơi được một lúc thì

- Chị Yên Yên ơi, chúng ta vào trong đó chơi đi

Cô liền chỉ đôi tay nhỏ về phía khu rừng vì cô rất tò mò không biết nó có gì mà ai cũng không cho cô vào ngay cả ba cô cũng vậy

- Mà thích thì vào tao không đi

- Nhưng, Em muốn đi với chị nữa cơ, Chị không muốn biết trong đó có gì sao?

Nhìn thấy chị Yên Yên chần chừ cô liền kéo tay chị chạy thật nhanh vào bên trong khu rừng.

- Ôi đẹp quá, chị nhìn này thật là đẹp

- Có gì mà đẹp, tao cũng thấy bình thường

Bỗng cô nhìn thấy một con suối nhỏ, làn nước trong xanh như một chiếc gương, chiếu lên khung cảnh kì ảo của biển mây. Chị Yên Yên bỗng từ đằng sau xuất hiện

- Con suối đẹp quá, tao muốn xuống đó xem sao

- Không được đâu, nguy hiểm lắm

Đôi mắt khinh thường của chị ấy lại nhìn tôi

- Đồ nhát gan

Thế là chị ấy xuống suối chơi bỗng nhiên đôi giày búp bê của chị bị trôi đi vương vào một tảng đá

- Nhanh giúp tao còn nhìn gì đó

Thấy vậy cô liền nhanh chóng nhảy xuống phía dưới chạy đến bên tảng đá đó nhưng rồi đôi giày lại trôi đi. Cô liền chạy theo

- A cuối cùng cũng lấy được rồi. Chị Yên Yên ơi em lấy lại được rồi

Nhưng sau lưng cô không có ai cả,cô nhìn xung quanh cảm thấy thật xa lạ. Vì mãi đuổi theo đôi giày bị trôi đi mà cô chẳng để ý đến xung quanh

- Chị Yên Yên ơi em sợ lắm chị ra đây đi.

Cô bắt đầu cảm thấy lo lắng. Vì đi mãi cô vẫn không thể trở về với ba mẹ được.Cô bị lạc đường mất rồi.

- Huhuhuhuhu,Ba mẹ ơi con sợ quá.

Cô không chạy nổi nữa liền ngồi trên mặt đất khóc rất thương tâm.Lúc này đây bỗng có một con vật từ trong bụi cỏ đến gần cô.

Cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên,ngẩng người và lau đi nước mắt rồi cười thật tươi

- Bạn ở gần đây sao?Bộ dạng của bạn thật đáng yêu, mình chưa bao giờ nhìn thấy một con chó lớn nào như vậy cả.

Nói xong cô liền vươn đôi tay nhỏ nhắn lên vuốt nhẹ bộ lông của nó phát ra tiếng cười vui vẻ. Thấy vậy nó liền vẫy đuôi rồi nằm rạp dưới chân cô,cô vui vẻ ôm cổ nó dùng khuôn mặt nhỏ nhắn cọ lên da lông của nó.

Đang vui vẻ bỗng cô nhìn thấy từ đằng xa một bóng dáng của ai đó.Hình như chị Yên Yên nhưng rồi chị ấy hình như rất hoảng sợ

- Chị ơi em ở đây

Nhưng chị ấy không quay đầu lại, cô liền đuổi theo nhưng một cành cây bỗng rơi xuống.Cả một khoảng trời đen bao trùm trước mặt cô

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cùng Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nguy hiểm

“Không, không nhìn thấy gì cả”

- Yên Yên con đi đâu vậy? Tuệ Nhi đi đâu rồi? Mọi người đang tìm hai đứa đó có biết không?

- Con không biết,không thấy gì cả

Cả người cô liền run lên bần bật

- Nói cho mẹ nghe chuyện gì

Thế là Yên Yên liền kể hết mọi chuyện cho mẹ nghe

- Mẹ ơi mau bảo chú Lương cứu Tuệ Nhi đi không thì con sợ nó sẽ ăn thịt nó mất

Nhưng,.....mẹ lại chẳng làm gì cả

- Bây giờ con đi theo mẹ vào lều đã

Cô bé được mẹ pha cho một cốc sữa và bắt uống hết

- Nghe lời mẹ uống hết rồi nhớ là chuyện này không nói cho ai nghe cả nghe rõ chưa?

Nhìn thấy gương mặt của mẹ, cô bỗng chóng sợ nhưng đôi mắt của cô không thể nào mở được.Cô liền ngủ thiếp đi

- Lệ có thấy Tuệ Nhi đâu không?

- Không em không thấy.Con bé Yên Yên cũng bảo rằng không có chơi cùng với Tuệ Nhi một lúc rồi

Nghe được lời nói như vậy,mẹ và ba cô vội vàng tìm xung quanh đây nhưng không hề có

- Anh chị yên tâm chắc con bé không sao đâu,trời tối rồi anh chị về đi thôi rồi mai tìm tiếp.

- Không được,tối nay con tôi sẽ ăn gì đây,chẳng may gặp phải con gì đó thì.Huhuhuhuhu.Ông xã em lo quá,chắc em chết mất.

Thế là ba cô buộc phải tiếp tục lấy xe ô tô vào khu rừng tìm Trời bắt đầu càng lúc càng tối,khu rừng khá là hiểm trở.Bỗng chiếc xe ô tô không thể điều khiển được phanh xe nữa

- A A A A A A A

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cung Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tỉnh dậy

Mặt trời bắt đầu chiếu sáng khắp khu rừng.cô bắt đầu tỉnh dậy

“Đây là đâu,ba mẹ đâu rồi”

Bỗng cô nhìn thấy “con chó lớn” hôm qua

- Bạn mang mình đến đây sao? Bạn có thể mang mình về nhà được không? Mình nhớ ba mẹ quá.Huhuhuhuhu

Nghe vậy” chó lớn” đi đến gần cô hơn rồi ngón chân nhẹ nhàng quỳ rạp trên mặt đất ý là bảo rằng “ Bạn hãy lên lưng của tôi này”

Cô liền vui vẻ trèo thật nhanh lên lưng rồi “chó lớn” bắt đầu trở cô về hướng cắm trại nhưng gần đến nơi nó liền ngồi xuống bỏ cô xuống rồi liếm nhẹ lên mặt cô

- Tạm biệt bạn, cảm ơn bạn rất nhiều

Cô liền chạy thật nhanh về phía lều trại hôm qua nhưng sao mà nhiều người như vậy

- Ba mẹ ơi

Mọi người đều đổi ánh mắt về phía cô với ánh mắt ngạc nhiên

- Trời ơi, Tuệ Nhi con đi đâu vậy

- Chú Vương ơi,ba mẹ con đâu sao nhiều người đến đây vậy

Bỗng từ phía xa cô nhìn thấy chiếc xe của ba mẹ nát bét và hình như ba mẹ của cô kia mà nhưng sao xung quanh lại.Cô liền chạy đến cạnh ba mẹ

- Ba mẹ ơi, Tuệ Nhi về rồi đây.Sao ba mẹ cứ nằm mãi vậy.Máu ở đâu đây, ba mẹ đùa với Tuệ Nhi phải không

Cô cảm thấy rất sợ,cô lay mạnh người ba mẹ thật mạnh nhưng ba mẹ cô không nhúc nhích

- Đừng làm con sợ, ba mẹ dậy đi mà.Huhuhuhuhuh

Chú Vương thấy vậy liền đến bên cô

- Con bình tĩnh nghe chú nói nhé,ba mẹ con đã lên thiên đường rồi đến một nơi rất xa rồi

- Không phải như vậy, ba mẹ bảo rằng sẽ không bỏ Tuệ Nhi đi đâu cả mà..

Thấy vậy chú Vương bắt đắc dĩ bế cô lên để cho mọi người bắt đầu tiếp tục làm việc

- Không, con muốn đi cùng ba mẹ cơ, chú buông ra Huhuhuhuhuh

Chương 13: Cuộc sống mới

Hai ngày sau cô vẫn chưa tin vào mắt của mình được, ba mẹ đã xa cô thật rồi.

Cửa nhà bỗng mở ra

- Đi thôi con, về nhà với chú Vương nhé.

Cô im lặng, đi theo chú Vương nhưng sao con đường này lại quen đến vậy

“Biệt thự Tuylip mà”

- Đến nơi rồi xuống với chú nào

Đây là lần thứ 2 sau ngày hôm đó nhưng cảm giác lần này chẳng giống như lần trước nữa. Hốc mắt cô bắt đầu đỏ lên

“Con nhớ ba mẹ quá”

Vừa bước vào bên trong cô đã nhìn thấy Di Lệ nhưng lần này Di Lệ không vuốt tóc cô như mọi khi nữa

- Còn đứng đó như vậy à, không chào hỏi mọi người sao. Ba mẹ chưa dạy mày à!

Cô rất ngạc nhiên trước thái độ gay gắt của Di Lệ

- Con chào Di Lệ, anh Hiền và chị Yên Yên ạ

- Thôi được rồi, từ nay chúng ta sẽ là một gia đình nhé

Nghe vậy Di Lệ liền quát lên

- Ai là người nhà của nó, một đứa làm cho ba mẹ mình bị tai nạn như vậy thì vào nhà ta chỉ làm ta xui xẻo hơn thôi. Tôi đã cho người làm một cái nhà gỗ ở ngoài khu rừng đó. Nó ra ngoài đó mà ở

- Tuệ Nhi không hiểu, sao con có thể hại ba mẹ mình được chứ

- Hahaha, vì tìm mày nên ba mẹ mày mới chết.

- Không phải. Oa oa oa

Nhìn thấy bộ dạng của cô như vậy, Di Lệ càng tức giận đang định đến gần túm lấy tóc cô

- Dừng lại đi. Tuệ Nhi nghe lời chú lên trên tầng đi rồi Vú Chu sẽ xếp phòng cho con

Nghe vậy cô liền run lên, cô cảm giác mình là một cô bé hư, xui xẻo như lời Di Lệ nói nên cô không muốn sống ở căn biệt thự này nữa, nơi này không thuộc về cô nữa rồi. Cô muốn ra căn nhà gỗ kia.

Thế là cô được Vú Chu dẫn ra căn nhà gỗ đó. Một căn nhà khá nhỏ nhưng đối với cô hiện giờ khá tốt vì nơi đây là nơi cuối cùng cô gặp ba mẹ

- Cô chủ, cô muốn ăn gì tôi sẽ lấy cho cô.

- Không Vú cứ gọi con là Tuệ Nhi là được, con chưa muốn ăn ạ, khi nào đói con sẽ vào nhà lấy ạ

Nghe cô nói như vậy Vú liền đi về, chỉ còn lại mình cô với căn nhà này. Cô ra ngồi trước nhà ôm mặt khóc bồng “con chó lớn” đó xuất hiện lần nữa.

- Hãy làm bạn với mình được không? Mình sẽ đặt tên cho bạn là Tuyệt nhé.

Cái đuôi dài to lớn lười biếng lắc lư qua lại vui vẻ nằm dài dưới đất.

Chương 14: Rừng sói

Tuyết ra đây đi nào?

Mọi người đều đồn đại rằng khu rừng nơi này có một con sói rất lớn, ai vào trong này vào ban đêm sẽ bị sói ăn thịt. Vì vậy sau 4 năm nơi đây được gọi là rừng Sói.

Chỉ có một mình cô biết bí ẩn đó. Vì Di Lệ thường hay kiếm chuyện với cô, khu rừng trở thành điểm tựa duy nhất lúc này của cô nên mỗi lần cô bị Di Lệ đánh thường hay chạy vào trong rừng để không bị Di Lệ đánh nữa. Mỗi khi như vậy “Tuyết” gặp cô đều hú lên một tiếng thật dài như chào đón cô vậy nên Di Lệ nghe thấy rất sợ liền tạo ra câu chuyện cho khu rừng Sói.

Lúc nhỏ cô chỉ nghĩ đơn giản đó là một con chó lớn thôi không ngờ đó là một con sói. Những ngày đầu cô rất sợ hãi, sợ rằng cô sẽ bị “Tuyết” ăn thịt nên mỗi lần cô đi hái nấm cho Di Lệ luôn lảng tránh mỗi khi gặp “Tuyết”. Nó biết vậy nên đi theo từ rất xa dõi theo từng bước chân của cô. Sau một khoảng thời gian như vậy cô bắt đầu quen được rằng nó là một con vật hiền lành không làm gì cô cả.

- Tuyết, nhớ tao không?

Thấy được chủ nhân của mình nó liền vẫy đuôi vui vẻ liếm liếm lên gương mặt của cô

- Hahahhahhahaha. Mai tao sẽ đến một nơi ở mới cách đây không xa mày có buồn không?

Vừa nói cô liền vuốt lên bộ lông trắng như tuyết của nó.

“Vừa rồi thật nguy hiểm, bao giờ chuyện này mới kết thúc đây”

Từ ngày cô sống ở nơi nhà gỗ ngoài Di Lệ còn có hấn ta. Cô luôn bị hấn đến trêu đùa nên cô biết rằng hấn không phải là người tốt làm cô rất sợ hãi mà cô không thể nào chạy mãi vào rừng Sói được nên cô mới quyết định chuyển đến biệt thự sống cùng với Di Chu cho an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cung Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chuyển nhà

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua những tán cây xanh, không khí trong lành, tự nhiên tràn ngập. Tim cô đập thật mạnh tưởng chừng muốn vọt ra ngoài cho đến bây giờ cô cũng chưa ảo tưởng rằng mình sẽ vào biệt thự này nữa kể từ cái ngày đó. Mà nay mọi thứ lại diễn ra một lần nữa, bàn tay nhỏ bé không kim được nắm thật chặt.

Thấy cô, Vũ Chu liền chạy lại trên mặt mang theo nụ cười hiền lành thân thiết

- Bé con đi theo Vũ nào

Vũ liền dẫn cô vào sâu vào bên trong, cô được Vũ đưa đến một căn phòng khá nhỏ nhưng không sao cả vì nơi cô cảm giác được an toàn hơn vì đã có Vũ bên cạnh mình lúc này

- Ranh con chuẩn bị đồ ăn cho cả nhà đi cả Vũ nữa muốn ra khỏi nhà sao?

Nghe thấy Di Lệ quát, cô và Vũ Chu liền vào bên trong bếp chuẩn bị đồ ăn sáng cho mọi người nhưng chỉ có một mình Vũ mang đồ lên vì Di Lệ cấm cô khi chưa có sự cho phép.

Sau khi ăn sáng xong chú Vương liền gọi cô ra ngoài vườn

- Tuệ Nhi ra đây chủ bảo

- Dạ

Chú Vương giọng nói ôn hòa nói

- Mai con sẽ bắt đầu đi học với chị Yên Yên.Chú đã sắp xếp cả rồi con không lo nhé.Chú đã đưa ít tiền cho Vú Chu để mua đồ dùng với đồ mới cho con.Trưa nay con đi mua đồ cùng Vú nhé

- Dạ vâng ạ.

Đã thật lâu lắm rồi gần như 4 năm cô từ cái ngày cô đặt chân đến đây,cô chưa từng được đi dạo phố nữa cô nhớ cái cảm giác đó quá.

Cả buổi hôm ấy cô rất vui nhưng Di Lệ lại bắt cô đi hái nấm.Nên khoảng thời gian cô được đi chỉ có thể là một chút vào buổi chiều

- Đi nhanh rồi về nghe rõ chưa hả.

Cô bỏ ngoài tai lời nói của Di chạy như bay ra khỏi cánh cổng kia.

Mới chỉ có 4 năm thôi mà cuộc sống ở bên ngoài thật lạ.Có rất nhiều thứ mà cô chưa từng thấy.Cô liền cầm tay của Vú chạy thật nhanh tới các gian hàng thú bông.Từ hồi nhỏ cô đã thích có nhiều gấu bông rồi thấy cô nhìn thật lâu vào một con gấu nhỏ màu hồng, vú Chu liền lấy tiền mua cho cô

- Tặng con đó, bé ngoan của ta

Cô liền ôm chầm lấy con gấu trên tay đã rất lâu rồi cô chưa được ai tặng cho bất cứ một cái gì cả.Sau đó cô được vú cho vào một khu siêu thị nhỏ mua cho cô rất nhiều đồ đẹp và đồ dùng học tập.

Trời bắt đầu chập tối thời gian đã hết nhưng cô không muốn về nữa.Hốc mắt cô bắt đầu đỏ lên,những giọt nước mắt bắt đầu chảy xuống

- Con không muốn về,không về nữa đâu.

Thế là cô liền chạy như băng qua đường

“Kít”cô giật mình hốt hoảng ngã lăn ra ngoài đường khóc thật lớn

- Có chuyện gì phía trước vậy

- Dạ không có gì ạ chỉ là một cô bé qua đường bị ngã thôi ạ

- Giải quyết nhanh đi

Cô vẫn chưa định hình được chuyện gì đang xảy ra thì vú Chu đến bên cô bế cô lên

- Bé con có sao không?

Sau đó Vú nói chuyện với tài xế rồi chiếc xe màu đen lướt qua trước mắt cô.Cô liền nhìn chằm chằm vào chiếc xe đó.

“Thật là đẹp,ôi sao người trên xe quen vậy nhỉ”

- Tuệ Nhi!!!!Con có biết vừa rồi nguy hiểm không hả?

Cô rớt cục cũng lên tiếng

- Tuệ Nhi biết sai rồi,Vú đừng bỏ rơi con nhé

Tiếng nói nhỏ nhẹ mang đầy vẻ sợ sệt đáng thương.trong trẻo lại có một chút mong chờ làm cho Vú Chu không đành lòng được

- Thôi chúng ta về thôi kéo bà chủ mắng bé con của ta.

Cô cười thật tươi rồi nắm thật chặt tay Vú Chu trở về biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cần Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Người thiếu niên ốm yếu

Cuộc sống của cô cứ vậy mà trôi qua từng ngày, cô bắt đầu quen dần với hiện tại.Nhưng hôm nay vừa đi học về đến sân cô đã thấy hôm nay biệt thự có nhiều người lạ

- Mong Di Lệ chiều có nhiều để Tần Phong có thể mau khỏi bệnh.Nó rất thích thiên nhiên nơi đây nên mong. .

- Được anh chị cứ yên tâm giao Tần Phong ở đây chúng tôi sẽ cố gắng giúp cháu thật tốt

“Ai vậy nhỉ” cô bắt đầu cảm thấy thật tò mò.Cô đi đến phía sau đứng lên nhìn trộm vì đã lâu rồi cô chưa bao giờ thấy được vẻ e sợ,dịu dàng của Di Lệ như vậy.

Đó là một người con trai khoảng 16 tuổi khá là gầy gò ốm yếu đang đứng sau một vị phu nhân nọ.Nhìn người con trai đó bỗng cô nhìn thấy hình ảnh của mình 4 năm về trước, sợ hãi với tất cả mọi thứ xung quanh

Tối đến cô được phân công là phải mang đồ đến nơi đây. Cô bắt đầu rón rén đứng từ xa nhìn về phía anh.Người con trai đó thấy vậy liền gọi cô đến

- Bé tên gì?

- Em tên Tuệ Nhi ạ,Anh..thì sao?

- Tần Phong nhưng em cứ gọi anh là anh Phong là được

Nhìn nụ cười và giọng nói đó cô bắt đầu cảm thấy thích anh rất nhiều.Một con người ấm áp,dịu dàng khác xa với những gì mà cô đã từng suy nghĩ trước đó.Sau khi trò chuyện thì cô biết được anh bị bệnh tim đang trong thời gian chờ để phẫu thuật và nơi đây được anh chọn để dưỡng bệnh.

Từ ngày có anh cuộc sống cô trở nên vui vẻ hơn, mỗi buổi chiều đi học về cô đều chạy thật nhanh để có thể gặp anh

- Anh Phong,anh kể chuyện cho em nghe tiếp đi.

Cứ mỗi ngày như vậy cô bắt đầu chăm sóc cho anh nhiều hơn.Từ những bữa cơm thức uống đều do chính tay cô chuẩn bị vì ở nơi đây không ai quan tâm đến một kẻ ốm yếu như anh cả.Có nhiều lúc anh hỏi cô

- Tuệ Nhi em có mệt không,có chán không?

Câu trả lời của cô tất nhiên là không rồi bởi vì người đó là anh.Cô không biết lí do tại sao chắc có lẽ đã rất lâu rồi chưa có ai ngồi nghe cô,tin cô như anh cả.

Mỗi khi đến cô lại được anh kể chuyện cho cô nghe, anh bên vực cô trước những lời quát mắng của Di Lệ làm cô bắt đầu cảm nhận được cảm giác có người luôn quan tâm và bảo vệ cô mọi lúc.Một cảm giác mà cô chưa bao giờ có được,càng tiếp xúc gần anh tim cô lại loạn nhịp.

“Cảm giác đó là sao vậy nhỉ”

Thế là từ đó cô không còn nhàn rỗi,vô lo vô nghĩ nữa.Lúc thì mang thức ăn,lúc lại đến mang thuốc cho anh rồi rất nhiều công việc khác làm cô dần quên đi quá khứ buồn bã trước kia.

Sáu năm sau.

Đầu buổi chiều thật yên tĩnh,tiếng chim chóc vang lên đến vui tai,càng làm không khí trở nên tươi mới.Đang lúc chăm sóc cây cỏ bỗng anh cảm thấy trước mắt tối sầm,hai mắt bị bàn tay mềm mại nhỏ bé che lại,cùng với một giọng nói trong veo vang lên

- Em là ai nào?

Lúc đầu anh khá sững sốt,kéo bàn tay nghịch ngợm đó xuống rồi đứng bật dậy

- Tuệ nhi?

Cô đứng một bên cười tinh nghịch,kéo lấy cánh tay của anh nũng nịu nói:

- Là Tuệ Nhi nhớ anh nên mới về nhà từ sớm để cho anh một bất ngờ.

Về mặt uy nghiêm của anh cũng bắt đầu dịu đi

- Được,được anh cũng nhớ Tuệ Nhi.

Cô liền nở một nụ cười thật tươi,làm nũng mà kéo tay anh vội vàng nói

- Anh biết hôm nay là ngày gì không?

Bỗng anh lảng tránh câu hỏi của cô

- Ngày gì vậy nhỉ sao anh lại không biết

Cô bắt đầu cảm giác mắt mắt đến đau lòng

“Đây là ngày sinh nhật cô tròn 16 tuổi mà.Sao anh không nhớ.Chẳng lẽ với anh ngày này cũng như bao ngày khác”

Nước mắt cô bắt đầu thi nhau chảy xuống,cô muốn chạy đi thật nhanh không muốn nhìn thấy anh nữa nhưng một chiếc vòng hoa thật xinh xắn xuất hiện trước mắt cô

- Tuệ Nhi ngốc,chúc mừng sinh nhật em

Sau đó cô được anh đội chiếc vòng hoa lên đầu cô và nói:

- Mỗi lúc ở gần em anh cảm thấy rất hạnh phúc.Nhưng mỗi khi em kể cho anh nghe những câu bạn trai ở lớp làm anh cảm thấy rất khó chịu.Có lẽ anh đã thích em mất rồi,thích từ ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau.Em là người duy nhất chăm sóc anh,ở bên anh mỗi lúc anh cần.Vậy em có thể.....làm người yêu của anh được không?

Nghe thấy câu nói đó của anh, cô cảm thấy rất hạnh phúc tất cả đều khiến cô cảm thấy mình giống như một cô công chúa vậy

- Anh Phong! Em...em cũng rất thích anh.

Khi càng lúc càng lớn,mỗi ngày tiếp xúc với anh cái cảm xúc ấy lại đan xen vào suy nghĩ của cô làm đôi lúc cô cảm thấy rất khó diễn tả chỉ muốn được mau chóng lớn thật nhanh, được trò chuyện với anh. Vậy là cô quyết định hỏi vú Chu

- Luôn nhớ đến một người bạn nam khác là cảm xúc gì vậy ạ?

Nghe câu hỏi của cô, vú Chu khá ngạc nhiên rồi đột nhiên cười lớn

- Hahahahaha.Bé con của Vú lớn thật rồi.Đó là thích một người đó.Tuệ Nhi đã thích bạn nam nào trong lớp rồi sao?

Cô cười xòa đi rồi chạy đến căn nhà gỗ.

Tiếng nói nhỏ nhẹ mang theo sự chờ mong nhìn về phía anh nhưng một lúc lâu anh cũng không trả lời cô mà chỉ cười và nói

- Bé con,em nói thật sao

- Thật chứ,anh không tin em sao

Anh sửng sốt trước thái độ của cô,anh không nghĩ cô lại nghiêm túc đến như vậy.Đôi khi anh cũng chưa hiểu rõ trái tim mình như thế nào nhưng lòng ích kỉ trong con người anh nó mách bảo anh rằng không nên bỏ đi một người con gái như vậy.Cô có một trái tim ấm áp nhưng đó liệu có phải người hợp với anh hay không?

Nhưng với cô đó không phải là đùa vui.Trong lúc cô đang hạnh phúc như vậy không biết rằng những hình ảnh vừa rồi đã được một người thứ ba nhìn thấy tất cả.

“Cứ chờ mà xem,tất cả mọi thứ mà mày thích đều là của tao”

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cung Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Thất vọng

Hôm nay, một ngày khá đặc biệt,là ngày cô và Tuyết gặp gỡ nhau lần đầu tiên và cô muốn anh cũng biết sự tồn tại của Tuyết.

Cô đến mang thức ăn đến cho anh như mọi ngày nhưng hôm nay cô muốn giới thiệu Tuyết cho anh xem.Vì cô biết rằng chắc anh sẽ không từ chối Tuyết đâu.

- Anh hôm nay chúng ta vào rừng chơi nhé.

Anh liền lấy tay xoa lên đầu cô

- Bên trong đó nguy hiểm lắm

- Không sao đâu,anh cứ tin Tuệ Nhi đi.Em muốn cho anh xem người bạn của em nhưng anh nhớ phải giữ bí mật nhé.

- Được.Nhưng đó là.....

Chưa nhận được sự cho phép của anh cô đã kéo tay anh thật nhanh vào rừng rồi đến nơi cô thường chơi với Tuyết

- Tuyết ra đây đi

Nghe thấy tiếng gọi của cô,một con vật lớn sau bụi cỏ đi gần đến chỗ anh

- AAAAAAA Sói

Cô thấy vậy liền cười:

- Đó là Tuyết bạn của em đó.Anh thử. ...

Nhưng chưa nói hết câu anh đã lớn tiếng quát cô

- Em bị điên sao? Đó là sói,sẽ ăn thịt chúng ta đó vậy mà em còn gọi nó đến.Em điên thật rồi.

Nhìn bộ dạng anh như vậy cô rất sợ và lo lắng

- Nó rất hiền không làm hại ai cả

Vừa nói cô cầm thật chặt lấy tay anh để anh cảm thấy yên tâm hơn nhưng anh vẫn không tin lời cô chỉ nhìn cô với ánh mắt rất kinh sợ

- Emthật sự rất biến thái.Chẳng có ai lại chơi với sói cả.

Nghe tiếng quát mắng thật lớn về phía cô,Tuyết thấy vậy liền đi đến gần hơn như muốn bảo vệ lấy cô.Thấy những bước chân của Tuyết đang đến gần, anh liền đẩy thật mạnh cô ra thật xa làm cho cô ngã xuống đất rồi anh chạy thật nhanh trở về chẳng thèm ngoái ngàng gì đến cô cả.

- Huhuhu tại sao vậy? Tuyết tao đã sai sao.

Cô cứ ngồi như vậy đến một lúc lâu rồi trở về nơi biệt thự ngủ với Vũ Chu nhưng cả một đêm cô chẳng hề ngủ được cứ suy nghĩ đến hành động lúc sáng của anh khi gặp Tuyết.

Sáng ngày hôm sau khi thức dậy làm bữa sáng xong cô chạy như bay đến chỗ anh cô đã nghe thấy tiếng nói cười của anh

- Yên Yên kể tiếp đi anh cũng muốn nghe tiếp

Khi nhìn thấy bước chân của cô,anh im lặng thấy vậy chị Yên Yên đi về.Cô liền đặt đồ ăn xuống ngồi bên giường anh đưa thuốc cho anh nhưng hôm nay anh rất khác

- Anh sao vậy,anh giận Tuệ Nhi sao?

- Nếu muốn tiếp tục làm bạn với anh,em không được tiếp xúc với con vật đó nữa.

- Nhưngem thật sự không làm được.

Nghe thấy vậy anh liền hét đồ tất cả mọi thứ xuống đất

- Vậy em đừng có trách anh.

Cô cảm thấy rất sợ,chưa bao giờ anh có một thái độ lạ như vậy với cô.Anh liền kéo cô thật nhanh về phía biệt thự.Nhưng sao hôm nay mọi người lại đông đủ ở đây như vậy.Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô,cô liến đến nín vào áo anh hỏi

- Anh Phong,anh đừng làm Tuệ Nhi sợ.

Nhưng anh liền kéo tay cô ra

- Anh đã cho em một cơ hội nhưng em nhất quyết không chịu rời xa con vật nguy hiểm đó nên. ...

Nghe vậy Di Lệ liền chạy đến túm lấy tóc cô

- Con ranh con mày định giết cả cái nhà này sao hả.

Nhìn thấy hành động đó anh rất lấy ngạc nhiên liền nhìn về phía chị Yên Yên

- Em nói với mọi người rồi sao?

Nghe thấy giọng nói đầy trách móc của anh, chị Yên Yên liền chạy đến chỗ anh. Cầm lấy bàn tay của anh và khóc thật lớn

- Em xin lỗi em đã không giữ lời hứa nhưng chuyện này không trách em được vì mẹ đã nghe được cuộc nói chuyện của chúng ta.

Anh nghi ngờ liền nhìn về phía Di Lệ

- Đúng, bác đã nghe hết. Nên Phong không nên trách Yên Yên như vậy. Chỉ có con ranh này, nếu mày không đuổi con vật đó đi tao sẽ cho người đến bắt nó nghe rõ chưa.

Từ nãy đến giờ cô chỉ cúi gầm mặt không muốn đối diện với thực tại. Có lẽ cô đã quá ỷ lại vào cảm giác được anh bảo vệ, luôn tin là anh sẽ giữ lời hứa đó nhưng giờ đây quay lại thực tại làm cô cảm giác mình đang trong cơn ác mộng

- Được, mai con sẽ vào rừng đuổi Tuyết đi.

- Ai mà tin được mày, mai Yên Yên với Phong đi với nó xem sao. Mày đúng là đồ người rừng.

Đến lúc này chú Vương mới lên tiếng

- Thôi, giải tán. Có chuyện nhỏ như vậy lần sau đừng gọi tôi nữa.

Sáng ngày hôm sau vừa mới mở cửa phòng cô đã nhìn thấy chị Yên Yên. Chị nắm lấy tay kéo cô thật nhanh về phía ngôi nhà gỗ. Vừa đến nên chị đã chạy nhanh đến chỗ anh Phong

- Anh Phong, em và Tuệ Nhi đến rồi chúng ta nhanh đi thôi.

Vừa đến tới nơi, Tuyết liền chạy thật nhanh về phía cô liếm liếm lên mu bàn chân của cô. Hiện tại cô không biết phải đối diện với Tuyết như thế nào. Cô chưa từng nghĩ rằng chỉ vì việc đó lại nguy hiểm đến Tuyết như vậy. Nhìn thấy gương mặt cô do dự

- Nhanh lên Tuệ Nhi, em lại gì đó. Anh Phong anh nhìn kìa, ôi em sợ quá.

Nghe thấy vậy anh liền ôm chị Yên Yên vào ngực

- Không lo nhé, có anh ở đây rồi

Vừa nói xong anh liền nghiêm nghị nhìn về phía cô

- Tuệ Nhi em phải biết được mục đích chúng ta ở đây chứ. Nhanh lên nào. Yên Yên đang rất sợ đó.

- Nhưng em...

Thật ra cô muốn nói thật nhiều chuyện với anh nhưng nhìn thấy hình ảnh ôm ấp đó trước mắt làm cô muốn nói cũng không nói lên lời.

“Ai mới là người yêu của anh đây?”

Sau đó cô liền ôm lấy cổ của Tuyết nước mắt cứ vậy chảy càng lúc càng nhiều

- Tuyết mày đi thật xa vào rừng đi, đừng xuất hiện ở đây nữa.

Anh bắt cô phải xua đuổi nó đi nhưng nghe những lời đó nó dường như không nghe lời, sau đó anh lại bắt cô lấy đá ném về phía của Tuyết nhưng nó cũng nhất quyết một mực nằm đó cho đến khi máu của người Tuyết bắt đầu chảy ra ngày càng nhiều thấm lên bộ lông trắng của nó. Cô bắt đầu bật khóc thật lớn

- Mày đi đi, đi thật xa vào, tao không muốn nhìn thấy mày nữa.

Nhưng nó cứ cố chấp không muốn đi bỗng từ đâu chị Yên Yên đến cầm một cái gậy thật lớn đang muốn đánh lên người Tuyết. Thấy vậy nó liền đứng dậy ‘hừ’ thật lớn bộ mặt hung dữ mà trước nay cô chưa từng thấy qua. Trước hành động đó của Tuyết làm chị Yên Yên rất sợ liền ngã trên mặt đất khóc lớn

- Anh Phong cứu em. Nó... nó thật sợ. Em muốn ra khỏi đây

Thấy vậy anh liền nhanh chóng chạy đến ôm lấy, bế chị Yên Yên nhìn cô với đôi mắt hung dữ

- Em tự giải quyết đi.

Sau đó anh bỏ mặc cô ở đây và trở về biệt thự. Nhìn thấy vậy nước mắt cô chảy càng lúc càng nhiều, liệu cô đã sai sao. Tuyết thấy cô khóc nó muốn đi đến gần cô hơn

- Mày đi đi tao không muốn làm bạn với mày nữa. Tại mày anh ấy bỏ rơi tao. Tao ghét mày lắm

Nghe vậy Tuyết nhìn cô rồi chạy thật nhanh không quay lại nhìn cô nữa. Cô cảm nhận được ánh mắt của nó đau đớn đến nhường nào

Hình ảnh về Tuyết ngày hôm nay làm cô cảm thấy mình rất tội tệ. Sau ngày hôm đó, giữa anh và cô dường như có một khoảng cách nào đó làm cô không thể diễn tả được

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cần Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Em đã sai vì em tin

Sáng sớm, Tuệ Nhi gần như mang theo đôi mắt thâm quầng xuống bếp cùng Vú Chu chuẩn bị đồ ăn cho mọi người và anh. Đang trong lúc cầm đồ ăn ra thì chị Yên Yên chạy lại

- Đồ của anh Phong phải không, đưa đây cho tao. Bắt đầu từ hôm nay mày sẽ chuẩn bị thức ăn còn tao sẽ bưng ra cho anh ấy.

Cô chẳng thêm quan tâm đến việc đó nữa nhưng cô cũng chẳng hiểu được mục đích của chị. Vì mấy nay chị có bao giờ quan tâm đến anh như vậy đâu nhưng tại sao lại chính vào lúc này lại thay đổi.

Cô muốn đến nói chuyện nhiều hơn với anh, muốn được như trước kia nhưng liệu có được nữa không đây.

Cô mang theo một tâm trạng u ám đến trường. Nhiều khi cô chỉ muốn được bên Vú Chu thôi.

- Tuệ Nhi, đang nghĩ gì vậy cô gọi kìa.

Cô giật mình thoát khỏi những suy nghĩ rồi đứng lên trả lời câu hỏi của cô giáo. Giờ ra chơi cô bị Á Hân lôi kéo đến căn tin của trường.

Á Hân cô bạn duy nhất cô chơi cùng ở trường. Cô không muốn có quá nhiều người biết về mình vì cô cảm thấy mình rất tự ti về tất cả mọi thứ nhưng với Á Hân lại khác. Gia đình của Á Hân không phải giàu nhưng thuộc ở mức khá. Nhưng không bao giờ Á Hân có những kiểu cách kiêu kì, mà đó là một cảm giác khá gần gũi, chẳng hiểu sao từ ngày cô mất đi tất cả cô lại sợ cái cảm giác giàu có, sợ tiếp xúc với những con người giàu có đến như vậy vì vậy ngay từ buổi đầu tiên cô đã khá thân với cô bạn này.

- Hôm nay sao vậy? Có phải lại nhớ đến anh Phong không hả? Khai ra mau.

Cô cười trước thái độ đó của Hân

- NO NO không phải chỉ có một số việc cần phải suy nghĩ thôi.

Thật sự chuyện vừa mới xảy ra cô cũng không thể biết được rằng phải nói sao với Á Hân như sao nữa

- Sao rồi việc đi du học như thế nào rồi?

- Huhuhuhuhu. Thật sự không muốn xa cậu chút nào. Nhưng mà....anh trai mình đang làm việc bên đó mình phải. ...

Nghe được giọng nói khá chán chừ của Á Hân, cô biết được rằng Á Hân đang do dự vì cô

- Không sao cả. Miễn sao đại tiểu thư của tôi vẫn giữ liên lạc là được.

- Tuân lệnh Mamama tổng quản.

Hahhahahahahah. Cuộc sống cứ như vậy liệu có phải tốt không nhưng dường như mọi thứ không bao giờ chiều lòng người bao giờ cả.

Ngày hôm sau cũng là ngày Á Hân đi sang Úc du học. Cô cũng vậy từng rất ước ao được như thế nhưng liệu cuộc sống bây giờ của cô có đủ làm cô mạnh mẽ tiếp tục nữa không.

Cô muốn quên đi tất cả mọi thứ, muốn được ở gần anh như ngày xưa. Hôm nay có lẽ là ngày cô sẽ nói với anh tất cả mọi thứ. Cô dành tất cả tiền tiết kiệm của mình để mua cho anh một chiếc đồng hồ và vào bếp chuẩn bị một chiếc bánh kem. Từ nhỏ cô không thích nấu ăn, cứ hễ vào bếp là lại làm đổ vỡ tất cả mọi thứ nhưng từ ngày ở đây cô phải tập làm quen dần với tất cả, được Vú Chu chỉ dạy cô đã bắt đầu thành thạo mọi công việc.

“Hoàn thành xong rồi”

Cô mang chiếc bánh đi đến căn nhà gỗ nhưng lúc đến, cô không hề thấy anh ở đó. Cô không biết anh đã đi đâu mất rồi trong lúc đi tìm anh cô phát hiện biệt thự hôm nay cũng có rất nhiều người và hình dáng của anh thu hút cô

- Yên Yên con đồng ý đính hôn với Phong sao?

Chị Yên Yên e dè dặt nép vào ngực của anh

- Dạ vâng, con rất yêu anh ấy. Hai chúng con đã thật sự thích nhau lâu rồi.

Nghe câu nói đó của chị Yên Yên, cô cảm giác muốn nghẹn thở không tin vào tai mình nữa, cô muốn được nghe chính miệng anh nói

- Phong thật sự hai đứa có...

- Dạ vâng, chúng con có tình cảm với nhau.

“Bịch” chiếc bánh trên tay cô rơi xuống đất, cô không muốn tin lời anh nói. Lúc anh nói thích cô, cô muốn nói cho mọi người trong nhà biết nhưng dường như anh không vui, anh bảo rằng đợi đến lúc anh phẫu thuật rồi chính miệng anh sẽ nói. Và giờ đây thì sao, cô nghe được gì đây.

Chiếc bánh trên tay cô vương vãi khắp sân, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô. Cô hốt hoảng quay lưng lại chúi đi nước mắt, đang lúc muốn chạy đi thì Dì Lệ liền quát lên

- Mày ở đây làm gì vậy hả, có ai bảo mày mang bánh kem lên đâu. Dọn sạch đi nghe rõ chưa.

Cô buộc phải quay lưng lại dọn sạch bánh kem trên sân. Cô hướng mắt về phía anh nhưng dường như anh tránh né đi ánh mắt của cô.

- Thật ra hai gia đình cũng đã có quyết định lâu rồi về việc định hôn nhưng chưa kịp nói với hai đứa mà hai đứa đã có tình cảm trước như vậy rồi thì tốt quá.

Sau khi dọn bánh xong, cô liền như một khúc gỗ trở lại nhà bếp lúc nào cô cũng không biết. Cô chỉ mong mọi thứ chỉ là ác mộng nhưng đó lại là sự thật, cô không thể dối lòng mình được.

Ngay lúc đó một đôi giày đen xuất hiện trước mắt cô. Hôm nay anh mặc rất đẹp chẳng còn là cậu thanh niên yếu đuối của khi xưa nữa sau đó cô nhìn lại mình bộ quần áo cũ nát, chiếc tạp dề khoác lên phần nào nói lên thân phận của cô. Thật sự giống cậu chủ và cô hầu, suy nghĩ đó của cô làm cô cười lạnh ngược mắt lên nhìn anh

- Anh xin lỗi

Cô nghe được câu nói đó của anh dường như cảm thấy tim mình đau muốn ngưng thở. Cô vừa đứng dậy, cầm lấy tay anh vừa nói vừa cười

- Anh nói gì vậy, anh có làm gì đâu chứ.

- Anh biết em biết tất cả, anh thật sự... không muốn lừa em thêm nữa.

Cô buông lỏng tay anh ra nhìn anh với đôi mắt toàn là nước mắt

- Anh biết hôm nay là ngày gì không?

Câu hỏi đó của cô dường như không được anh đáp lại, cô biết anh đã quên thật rồi

- Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta quen nhau. Nhưng anh lại... em chưa biết tại sao anh lại thành ra như vậy nhưng chẳng lẽ những gì em làm cho anh trong suốt thời gian qua không đủ để anh suy nghĩ lại sao??

- Anh biết em là một cô gái tốt bụng nhưng thế giới này không thể sống như vậy mãi được. Sau khi phẫu thuật xong, anh là một thương nhân quản lý công ty cho ba mẹ, những âm mưu, tính toán liệu một người như em có thể cùng với anh gánh vác được không, anh không thể vì lợi ích của bản thân mà làm mất đi cơ hội của mình được, còn với Yên Yên anh lại có được tất cả mọi thứ xung quanh. Em muốn anh phải sao đây?

Câu nói đó của anh làm cô hoảng sợ thật sự, chẳng lẽ tiền bạc, danh dự quan trọng như vậy sao.

- Em thật sự đã sai rồi, sai ngay từ lúc chúng ta quen nhau, sai vì em quá tin anh. Tin anh có thể cùng em chiến thắng mọi thứ.

Anh cũng không ngờ cô lại nói với anh nặng lời như vậy. Hình ảnh về Tuệ Nhi anh biết chỉ là một cô gái nhỏ, e dè trước tất cả mọi thứ chứ không phải một cô gái gai góc đến như vậy

Liệu anh đã sai thật sao..

Giờ đây anh chỉ biết nhìn theo bóng lưng của cô dần dần biến mất khỏi tầm mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cần Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Ba mẹ ơi, con quá mệt rồi

Mẹ ơi, chúng ta cần phải đuổi con ranh đó ra khỏi nhà. Con muốn anh ấy quên hẳn nó đi

Yên Yên muốn nói với mẹ nhưng mẹ lại từ chối

- Ba con, anh trai con thích nó đến như vậy liệu có cho nó ra khỏi nhà này không?

Nghe lời nói của mẹ, đôi mắt sắc bén của Yên Yên ánh lên sự căm thù, giận dữ

- Đàn ông trong nhà này ai cũng yêu quý nó. Con sẽ làm tất cả để nó ra khỏi nhà.

Hôm nay là chủ nhật, ánh sáng chiếu khắp căn phòng nhỏ của cô. Cô bật dậy vệ sinh cá nhân, lấy gương soi lên gương mặt của mình

“Sung to như vậy sao”

Đang lúc đó bỗng cửa phòng mở ra, đó là chị Yên Yên.

“Chị Yên Yên tìm mình có việc gì sao”

Chị đi đến chỗ giường của cô, ngồi xuống cầm lấy tay cô vừa nói vừa khóc

- Em biết sao chị qua đây không?

Cô vẫn chưa thể định hình được chuyện gì đang xảy ra, từ lúc biết cô chị chưa bao giờ có thái độ như vậy với cô cả

- Cả đêm qua chị suy nghĩ và quyết định đến nói chuyện với em tất cả. Xin lỗi em, chị đã không đối xử tốt với em... nhưng chuyện tình cảm em biết đấy nó không do chị quyết định được và chị cũng không hề biết chuyện của em và anh Phong. Chị...

Đang lúc muốn nói tiếp thì

- Chị yên tâm, em với anh ấy từ trước và sau này sẽ không có chuyện gì cả

Câu nói đó của cô dường như chị chưa hài lòng

- Nhưng chị biết rằng anh ấy vẫn có tình cảm với em, nhiều lúc đi chơi anh ấy cũng nghĩ đến em

Sau đó thấy chị đưa điện thoại cho cô xem, toàn là ảnh của cô và anh đang đi chơi khác nhiều nơi nhưng không biết vô tình hay sao trong lúc đang coi ảnh bỗng hiện lên cảnh video giữa hai người.

“Yên Yên dậy đi nào

Em không muốn, anh đánh thức em dậy đi!!!

Và anh đã hôn lên đôi môi của chị

Đáng ghét”

Đến đoạn này chị bỗng tắt màn hình điện thoại

- Chị xin lỗi để chị xóa đi, chị thật sự không muốn cho em xem, chị rất sợ em buồn.

Cô đã phân nào hiểu được tại sao chị ấy lại có mặt ở đây, nói chuyện dịu dàng như vậy

- Em không sao cả, hôm nay chị không học đàn sao.

- À à vì anh Phong sẽ là thầy giáo của chị nên chị không đi học trên trường nữa.

Thì ra là vậy, sau đó bỗng chị cầm chặt lấy tay cô hơn

- Tuệ Nhi, chị xin em một điều được không. Em tha thứ cho anh Phong nhé. Tối qua anh ấy qua phòng chị nhờ chị đến xin lỗi em nhưng... Chuyện này không phải lỗi do anh mà là chị. Chị quá nôn nóng muốn anh nhanh phẫu thuật

Nước mắt của Yên Yên bắt đầu chảy càng lúc càng nhiều như ủy khuất bấy lâu, giờ đây mới được nói ra

- Tiền phẫu thuật khá lớn mà em biết đấy gia đình anh ấy đang ở mức khó khăn nhưng bệnh tình của anh đang nặng lên. . .

- Tại sao em không nghe anh nói

- Chắc có lẽ anh sợ em buồn. . .nên chị muốn định hôn,liên hôn giữa hai nhà để tạo uy tín cho nhà đầu tư, không rút vốn ở công ty ba của anh.Rồi sẽ làm phẫu thuật sớm nhất có thể.

Cô sững sờ trước lời nói của chị thì ra bấy lâu nay anh có nhiều nỗi khổ đến vậy

- Giờ em phải làm gì đây.

Sau đó chị Yên Yên dặn dò cô đủ thứ và cô bắt đầu tin tưởng chị hơn.

Chiều đến,cô mang nước trà gừng nóng đến đến phòng học của chị.

“Phong anh hư quá đi

Em. . .em không muốn mà”

Cô mở cửa ra thấy hai người đang trêu nhau, tìm cô muốn thất lại.Nhìn thấy cô bỗng anh đi đến nơi khác tránh né cô đi.Cô liền đến chị Yên Yên đang lúc cầm trên tay ly trà nóng thì chị Yên Yên đứng dậy

“toang” chiếc ly vỡ nát làm nhiều mảnh vụn

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa đau quá.

Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra bỗng từ phía sau cô bị một lực hất ra thật mạnh

- Em sao vậy?

- Em không biết nữa,Tuệ Nhi, em ghét chị lắm sao,sao lại. . . .

Rồi mắt chị hướng đến chiếc ly vừa nhìn vừa khóc

- Tuệ Nhi em bị điên rồi sao,luyện hát với đàn em mang lên đây trà gừng làm gì vậy hả

- Em. . .em

“Cô muốn nói là chị ấy bảo em mang lên cho anh mà”

Chưa kịp nói hết câu cô đã bị Di Lệ hung hăng tóm lấy vùng tay lên tát lên khuôn mặt cô

- Tiện nhân,mày cút khỏi nhà tao,mày hại con tao ra nông nổi này,mày ở nhà tao mà mày lại phản bội tao như vậy sao.

- Mẹ ời,chắc em ấy không cố ý đâu.

- Con xem tay con đỏ,sung hết lên rồi, mau mau Phong đưa em đi bôi thuốc đi.

Cô lặng đi nhìn hai người họ diễn trò trước mắt,cô đã đủ lớn để biết tất cả, không còn là cô bé Tuệ Nhi nhỏ của nhiều năm về trước nữa.Nhưng liệu cô nói ai tin đây.

Bỗng trước mắt cô xuất hiện một quyển hộ chiếu

- Con ranh,mày đi đâu thì đi đi,Đây là vé máy bay.Tao biết mày cũng chán ở đây rồi phải không?Nhân lúc chú Vương đang đi công tác thì hay đi ra khỏi nhà tao.Mày nghĩ tao nuôi mày lớn để làm sao.

Cô run rẩy,sợ hãi.Thật sự lúc nhỏ cô nghĩ ở đây vì cô thấy được hình ảnh của ba mẹ,lúc lớn cô vì anh,vì Tuyết nhưng hiện tại cô vì cái gì.Thật sự không có một lí do nào níu kéo cô cả

- Được,Di yên tâm tối nay con sẽ đi.

Đôi chân cô lững thững đi lại phòng cô thu dọn đồ và đi đến bên Vũ Chu

- Con phải đi đến một nơi khác,Vũ Chu ở lại nhớ đêm tối đến đóng cửa sổ kéo lạnh.

Nghe thấy cô nói như vậy,Vũ hốt hoảng nói

- Con đi đâu?Sao lại đi,ở đây không tốt sao.Ngoài kia nhiều điều đáng sợ lắm liệu con có thể...

Cô nói dối Vũ tất cả mọi thứ để Vũ có thể yên tâm nhưng một câu cô muốn nói với Vũ nhưng lại chẳng nói nên lời

“ ở đây con còn sống được đến bây giờ thì ngoài kia con có sợ gì đâu”

Sau khi nói chuyện với Vũ,cô đi đến sau khu biệt thự thăm lại căn nhà gỗ và Tuyết,nơi đây đã mang đến cho cô hi vọng niềm tin để sống tiếp.Có lẽ cô chẳng thể nào quên được.Cô hét lên thật lớn

- Tuyết mày có nghe thấy không,tao đi đây.Mày hãy sống tốt nhé.Tạm biệt Tuyết.

Mưa dầm đến tối càng lúc càng lớn,tí tách tí tách tựa như không có dấu hiệu dừng.Cô tiến về phía trước cầm trên tay một chiếc túi nhỏ đi ra khỏi căn biệt thự.Nước mưa trút xuống càng lúc càng nhiều hơn,sấm chớp ngày càng vang dội

- Nhanh lên cô bé,bão đang đến rồi.

Cô quay lại nhìn một lần nữa về phía biệt thự Tuylip,nước mắt bắt đầu lăn dài hòa vào nước mưa làm cho người ta không còn phân biệt được nước mắt với nước mưa nữa

“Ba mẹ ơi, con quá mệt rồi”

Sau đó cô dứt khoát lên xe đi về hướng sân bay.Cô muốn quên đi tất cả mọi quá khứ vì vậy cô chọn cách đi khỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cần Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Sinh nhật 18 tuổi

Ngày từng ngày trôi qua,thời gian chính là như vậy bỗng chốc quay đầu lại thì phát hiện ra nó tựa như nước chảy,yên tĩnh mà trôi qua như chiếc đồng hồ cát

Hai năm sau.....

Dưới ánh nắng mặt trời,cô mặc chiếc váy trắng tinh khôi chăm sóc cẩn thận từng ngọn cỏ.Hình ảnh một cô bé Tuệ Nhi khi mới đến đây ngây ngô,non nớt đã không còn nữa rồi.Tuệ Nhi bây giờ ngày càng xinh đẹp,lộ ra khí chất tao nhã,khuôn mặt nhỏ nhắn,đôi môi hồng nhuận như trái đào.

Sau khi lên sân bay cô quyết định đến nước Pháp nhưng cô cũng chẳng hiểu được một con người nhỏ bé như cô sao luôn có người truy sát.Lúc tưởng chừng có lẽ cô không chống cự được nữa thì cô gặp.....

- Sur ty,em phải đi đây và đừng nói với Kiều nhé!!

- Em biết chị không thể làm gì khi hấn điên lên mà, em không suy nghĩ lại sao...

Nghe sur ty nói vậy cô cũng muốn ở lại nơi đây lắm nhưng ở đây không phải điều cô muốn.Cô phải trở lại nơi thuộc về mình

- Sur ty hôm nay có lẽ là cơ hội cuối cùng

- Được,không gượng ép em nữa nhưng hãy nhớ nơi đây luôn chào đón em

Được sự giúp đỡ của sur ty mà cô đi ra khỏi nơi đây một cách dễ dàng.

Hai năm qua thật sự có quá nhiều việc nếu không có sur ty và Kiều thì thật sự cô đã chết từ lâu rồi.

“Tạm biệt nước Pháp”

- Tuệ Nhi đâu?

Cả một bang Thiên hội không lên tiếng,ngày hôm nay là ngày sinh nhật 18 của cô nên anh mới nói lòng cảnh giác để chuẩn bị cho cô một bất ngờ vậy mà cô lại bỏ trốn.

- Mẫn Cẩm,cô coi lời tôi nói không có hiệu lực.

- Thật sự Tuệ Nhi không phù hợp ở đây, em ấy có ước mơ, có con đường riêng chúng ta không thể,,,

“Bùng bùng bùng”

- Im ngay, cô biết Tuệ Nhi quan trọng với tôi thế nào không? Tôi đã quá dung túng cho mọi hành vi của cô rồi, đừng tưởng vì Tuệ Nhi tôi không giết cô. Cẩn thận nếu không ba phát súng vừa rồi sẽ rơi trên người cô.

- Kiều bốt giận không thể trách Mẫn Cẩm được, đọc đi.

Thì ra bức thư cô viết cho anh

“Kiều thật sự cảm ơn anh về tất cả, cảm ơn vì đã cứu tôi thoát khỏi bóng tối. Một tháng bên anh, làm người yêu của anh rất vui nhưng đó không phải cảm giác mà tôi muốn. Xin lỗi ra đi mà không nói trước. Đừng trách Sư tỷ

Tuệ Nhi”

- Phi Tiêu bức thư này ở đâu ra?

- Thật ra ai cũng có một bức cả, Tuệ Nhi để trên bàn có ghi tên bên ngoài phong thư

- Khốn khiếp, cô ấy nghĩ mình là ai, dám xếp tôi ngang hàng với mấy người sao. Đưa hết thư đó lại đây cho tôi

Anh cầm lên đọc tất cả, tại sao bức của anh lại.ngắn như vậy. Mọi người đều sống người trước suy nghĩ của anh. Nhưng cũng chỉ có một mình Tuệ Nhi mới có thể làm hấn ta ra nông nổi này

- Cho người theo dõi mọi động tĩnh của cô ấy ở Đài Loan.

Sân bay

Mọi thứ nhanh thật cô đã từng tưởng rằng có lẽ không quay lại đây nữa nhưng cô buộc phải trở lại để làm rõ mọi thứ.

- Tuệ Nhi mình ở đây!!

Có thể nói ở nơi này chỉ có một mình Á Hân là cô quen còn lại có lẽ khá xa lạ

- Oa cậu đẹp quá, so với tưởng tượng của mình cậu thật sự mang dáng dấp của một tiểu mỹ nhân rồi. Lại đây mình xem nào.

Hình ảnh của một Tuệ Nhi lúc này mang một nét cười trong suốt, từ một cô bé cả ngày dè dặt, không thích nói chuyện, biến thành một cô bé vui vẻ tươi cười

- Mấy năm nay ở ngoài một mình nhất định rất vất vả. Nhanh nhanh chúng ta đến khách sạn đón sinh nhật 18 của cậu sao cho ý nghĩa nhất nào.

Cả đường đi đến khách sạn Á Hân kể cho cô khá nhiều chuyện, cùng cô đón sinh nhật. Cô khá vui về tất cả trong ngày đầu tiên ở đây

- Tạm biệt Á Hân hẹn gặp lại

- Bye Bye ngủ ngon nhé. Mai gặp.

Màn đêm yên lặng phủ xuống, trong không khí có chút se lạnh, lại mang theo một vẻ xa lạ. Cô bật dậy đi ra khỏi phòng

“Mình phải đi mua gì đó mới được”

Ở đây khá gần với siêu thị nên cô không phải đi xa. Cây cọ hai bên rung động rào rạt trong gió nhẹ, trong không khí ngoài hương hoa còn có mùi đồ ăn bên đường mang đến cho nơi đây hình ảnh thật kì ảo

“Không biết mua gì đây, đến khu đồ ăn đã”

Nhưng cô cảm nhận được hình như có ai đó đang dõi theo cô.

” Chẳng lẽ người của Kiều”

Cô bỏ giỏ đựng đồ xuống, chạy nhanh ra ngoài

“Bịch” cô va phải vào một người đàn ông hình như đó là người nhìn cô lúc nãy

- Xin lỗi!!!

Sau đó cô hốt hoảng chạy nhanh đi nhưng người đàn ông đó cứ bám riết lấy cô

- Aaaaaaa

Cô bị bắt ép vào một con hẻm tối vắng người

- Im lặng

- Anh là ai? Tại sao lại theo tôi?

Dưới ánh trăng, bóng người đàn ông càng cao lớn. Hắn có một dáng người tuấn mỹ, chiếc cằm kiêu căng lạnh như băng lộ ra ánh sáng nhạt ban đêm. Bộ âu phục làm thủ công hoàn mỹ thể hiện khí chất quý tộc lạnh lùng

- Nhìn đủ chưa, cô tên gì?

Cô có chút giật mình, muốn quay đầu lại chạy đi nhưng hắn ta biết được suy nghĩ của cô thì cầm chặt lấy tay cô, lục lọi vào túi lấy chứng minh của cô ra

- Lương Tuệ Nhi, 18 tuổi. ...

- Anh bị điên à, đưa đây cho tôi

Nhưng dáng người hắn thực sự khá cao làm cô bất lực

“Đoàng đoàng đoàng”

- Đáng chết, chạy mau

Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, phía sau cô và hắn là khoảng 5-6 tên áo đen đang truy đuổi.

- Nói mau nơi cô ở đâu?

- Anh... anh

- Nhanh lên, cô muốn chết.

Cô phải buộc cùng hắn vào khách sạn cô đã đặt phòng

- Cô đến lấy chìa khóa đi.

- Thưa cô, ai đây ạ?

Hắn ta thấy vậy liền ôm chặt cô hơn

- Cô không thấy sao, cô ấy là người yêu của tôi.

- À à xin lỗi

Nhưng cô cố gắng xua tay đi mong được sự cứu cứu vì hiện giờ cô đang bị hắn không chế bởi súng phía sau lưng nhưng mọi người lại không nhìn ra

- Nhanh lên, em yêu!!

Cô ngước mắt lên trông lớn về phía hắn nhưng trong mắt mọi người thì đó là hình ảnh một cặp tình nhân đang đùa nhau

“Cạch” vừa mới mở được cửa phòng cô đã cướp được súng của hắn

- Đứng im, tôi sẽ bắn anh đấy.

- Hahahahaha cô cứ việc vì.....không có đạn, chứ cô nghĩ cô cướp được dễ dàng như vậy là vì sao??

Cô nhìn lại quả thực cây súng này đã hết đạn thật rồi, cô vút nó lên giương

- Anh... anh đang làm gì đấy.

Cô nhìn thấy hắn đi về phía cô, cởi từng chiếc cúc áo một đi từng bước về phía cô. Thấy vậy cô chạy nhanh về phía nhà tắm khóa trái cửa lại

- Alo, Á Hân cậu đang ở đâu vậy? Mình gặp phải biến thái nhanh đến giúp mình.

Nhưng đầu dây bên kia cô chỉ toàn nghe thấy tiếng nhạc

- Tuệ Nhi,nhanh nhanh đến bar,mình đang ở đây

- Cậu say sao

- Hahaha không mình không say.ôi ời...

- Á HÂN.....

“Tút tut tut” cô phải làm gì đây bây giờ bỗng nghe thấy ở bên ngoài có tiếng hét lên rất đau đớn

Aaaaaaaaaaaaa

Cô liền chạy nhanh ra khỏi phòng tắm,thấy trên người hân có rất nhiều máu,hình như hân bị trúng đạn

- Anh bị điên sao,nhanh nhanh đi bệnh viện.

Nghe cô nói hân ngược lên nhìn cô

- Không được đến đó, tôi sẽ chết.

- Sống với nhau sao cứ chém giết nhau làm gì.

Sau đó cô đi ĐẾN bên giường lấy trong vali ra một hộp cứu thương băng bó vết thương đang chảy máu lại cho hân

- Anh biết không,tôi rất ghét máu,nó làm tôi cảm thấy chán ghét vậy mà...thứ tôi ghét nhất lại xuất hiện vào đúng sinh nhật của tôi.Nhưng mà...tại sao anh lại theo tôi như vậy?

Nhưng chẳng thấy hân trả lời,cô thấy hân hình như đã ngủ rồi.Dáng ngủ cũng thật đẹp đi.Chắc cô điên mất rồi.

Cô buộc phải lên sofa nằm tạm vì ai đó đã chiếm lấy chiếc giường của cô mất rồi nhưng cô không biết rằng hân ta không hề ngủ như trong suy nghĩ của cô.

Lạc Cẩm Hiền lần đầu tiên nhìn thấy cô đã cảm giác quen thuộc từ lâu nhưng không biết đã quen ở đâu,lúc nào.

"Thú vị thật"

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cần Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tìm cho ra cô ấy

Hình ảnh về một cô bé thân thể tròn tròn mập mập, khuôn mặt tròn trịa, đôi mắt thật to, cái mũi ngay thẳng vênh cao luôn in sâu vào tâm trí Lạc Cẩm Hiền anh.

Ngày hôm đó vì muốn xóa bỏ đi những tổ chức đang uy hiếp đến Hắc Ám anh bị truy lùng.Anh buộc phải chạy vào rừng để trốn không ngờ anh lại gặp cô đang ngồi khóc rất thương tâm,hình ảnh đó luôn làm anh nhớ mãi.

- Theo dõi mọi hành động của cô bé đó rồi báo cáo cho ta.

Mọi hình ảnh cô dần dần lên lớn được gửi về cho anh.Từ những phá án là một quá trình thống khổ rồi sẽ trở thành một con bướm xinh đẹp,đầy màu sắc.

Năm 10 tuổi rồi đến 16 tất cả sự thay đổi của cô đều được anh dõi theo nhưng đến năm cô ra nước ngoài thì toàn bộ thông tin của cô dường như bị một thế lực bịt kín làm anh không có một chút thông tin gì về cô

- Tìm cho ra cô ấy.

Nhưng điều vô hiệu không ngờ được rằng ngày hôm nay anh bị truy sát lại gặp một người giống cô gái đó đến như vậy.

Sáng ngày hôm sau,cô luôn bị một cánh tay nào đó đẩy đẩy về phía cô làm cô rất khó chịu.

- Kiêu tránh ra đi

Nhưng một giọng nói khá trầm thấp quát lớn

- Dậy đi,có người tìm cô

- AAAAAAAAAAAAA

Cô giật mình tỉnh dậy

“Đúng rồi mình đang ở Đài Loan nhưng.....tại sao mình ở trên giường mình nhớ là mình ở...”

- Đồ biến thái.Tôi cứu anh vậy mà anh....anh

- Im lặng,do tự cô trèo lên.Tôi đang bị thương không thấy sao.

Đây là lần đầu tiên anh nói nhiều với một cô gái đến như vậy.Thật ra tối qua anh không hề ngủ chỉ nhìn về phía cô.Cô ngủ rất ngon, gương mặt nhỏ nhắn như trăng sáng ngoài cửa sổ

- Đừng đừng cứu với!!

Nghe tiếng nói nức nở đó bước chân anh liền đi đến phía cô,bóng người cao lớn của anh bao phủ lên toàn bộ người của cô.Dưới ánh trăng,bộ váy ngủ trắng làm cô càng trở nên yêu kiều.Trong nháy mắt tìm anh đập loạn

- Sợ lắm đừng đánh tôi.

Nghe vậy anh liền vỗ nhẹ lên người cô dần dần tiếng khóc ngày càng nhỏ dần

Có lẽ cô mơ đến ác mộng nước mắt cứ lăn dài,bàn tay to lớn của anh liền bế cô lên giường đắp chăn và đi về hướng sofa.Lạc Cẩm Hiền anh cũng rất ngạc nhiên trước loạt hành động vừa rồi của anh

“ Chắc lẽ vì cô ta giống cô bé đó”

Cốc cốc cốc.Tiếng gõ cửa ngày càng dồn dập làm anh thoát khỏi suy nghĩ vừa rồi

- Nhanh lên,có người tìm cô

- Hay... bọn hôm qua,anh ra mà mở hay anh định cho tôi thế mạng sao?

- Cô yên tâm,không phải họ

Nghe vậy cô chạy về phía cửa,một bó hoa hồng rất lớn xuất hiện trước mắt

- Cô có phải là Lương Tuệ Nhi không?

- Phải là tôi

- Xin cô kí nhận

Cô cầm trên tay bó hoa cùng một chiếc hộp vuông nhỏ cô vừa đi vừa mở nhưng bên trong lại không có gì cả.Chỉ có một dòng chữ nhỏ xíu

“ Muốn nhận quà thì trực tiếp gặp anh, phạt em vì dám bỏ trốn.”

- Kiêu anh đứng thần kinh

Nhanh thật cô mới đi hôm qua mà hần đã tìm ra cô rồi nhưng không sao, cô không lo vì cô biết Kiêu không bao giờ ép buộc cô bất cứ điều gì cô không thích trừ việc bỏ anh ta ra khỏi tổ chức như hôm qua thì...

chắc có lẽ Kiêu sẽ rất tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cần Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21-2: Nói đi là đi

- Hãy một mối thật làm gì với nó bây giờ nhỉ?

Cô không biết rằng mọi hành động của cô lúc này đang bị một ánh mắt dõi theo. Cô liền nhìn về hướng của hắn ta

- Anh kia, anh cũng đỡ rồi cũng đến lúc ra khỏi phòng của tôi đi.

- Chưa phải lúc

Cô ngạc nhiên trước câu nói đó của hắn "Đừng là đồ mặt dày mà" đang lúc cô muốn quát lên thì ngoài cửa lại có tiếng gõ cửa dồn dập đập nhưng bước chân cô chưa đi đến cửa thì cửa đã bị đập đổ

- Aaaa cái gì vậy hả

Khoảng 10 tên đàn ông mặc áo đen đang đứng xếp hàng trước phòng cô.

“ Chuyện gì vậy”

Bầu không khí xung quanh phòng trở nên ngưng đọng lại, một tên bước lên đi về phía Lạc Cẩm Hiền, bộ dạng không nhúc nhích vì hắn không biết đã đắc tội gì mà chủ nhân lại nhìn hắn như vậy chẳng lẽ vì hắn đập cửa vào. Hàng lông mày rậm rạp khẽ nhíu mày, tràn đầy hận ý. Nửa giây đi qua, Lạc Cẩm Hiền chậm rãi từng bước dồn tên áo đen đó vào tường, dùng tốc độ nhanh nhất nâng chân lên, hung hăng đá vào bụng của tên đó.

“Bịch” thân thể cao to của tên đó ngã xuống, một dòng máu chảy ra

Cô đứng đó ngây ngốc, cô không ngờ hắn ra tay tàn độc như vậy

- Chủ nhân xin tha mạng

Lạc Cẩm Hiền không để ý đến lời cầu xin vô ích đó, bàn tay độc ác túm lấy tóc tên đó lôi ra khỏi phòng.

Đây là tình huống gì vậy?? Cứ đi như vậy mà đi sao?

Trong lúc cô đang không ngừng phát điên lên thì bỗng Lạc Cẩm Hiền quay lại. . . Cô hít một hơi thật sâu

“Không biết hắn có giết mình diệt khẩu không?”

Thời khắc bốn mắt nhìn nhau, trái tim cô đập “thình thịch” tình huống có lẽ đảo ngược so với suy nghĩ của cô, ánh mắt sắc bén đó nhìn cô

- Đã làm phiền cô rồi.

“Không phải chứ, hắn đi rồi vậy cánh cửa phòng đây thì sao..... Nói đi là đi như vậy sao”

Cô đứng đó, tầm mắt hướng về phía cửa cho đến khi đoàn người thần bí đó biến mất, cảm giác muốn khóc mà không khóc được

- Tiền ở đâu đây? Thật là biết thế lúc đi cố gắng trộm nhiều tiền của tên họ Kiều kia rồi.

Đang trong lúc suy nghĩ thì cô bỗng nghe một giọng nói chói tai

- Aaaaaaaaaaaaaa Tuệ Nhi cậu ở đâu?

- Mình ở đây.

- Chuyện gì thế kia. Cửa phòng.....

- Uh. Có một tên biến thái nhưng bảo vệ đuổi đi rồi

Trước câu nói đó của cô làm cho Á Hân rất lo lắng

- Xin lỗi cậu vì hôm qua tớ bị.....

Cô cười xòa đi vì thật may cô không sao là tốt rồi, hiện tại cô phải mau chóng tìm việc không thì chết đói mất.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cần Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Vô tình gặp gỡ

Ngay từ khi còn nhỏ cô đã có mong muốn được làm đồ trang sức để bán, cô chỉ ước mình có nhiều đồ trang sức càng lấp lánh càng tốt. Nhưng càng lớn cô càng hiểu ra đâu phải cái gì lấp lánh cũng tốt chính vì vậy khi ở bên Pháp những lúc rảnh rỗi cô thường tự tay làm thủ công rất nhiều thứ.

“Hiện tại thứ này cũng có ích đó chứ”

Nhưng đó lại không phải nghề nghiệp mà cô chọn để học đại học. cô quyết định sẽ học bên bác sĩ ngoại khoa thật giỏi vì đó là từng là ước mơ của ba mẹ cô, cô muốn hoàn thành tâm nguyện của ba mẹ. Nhưng hiện tại mặc dù cô đã tốt nghiệp nhưng chưa có việc làm bên Đài Loan vì vậy cô quyết định đem những thứ đồ trang sức cô làm bán đi để lấy tiền. Cô không thể nhờ vả mãi vào Á Hân được.

Mục đích cô về đây là muốn tự tay mình làm lại cuộc đời của mình chứ không phải nhờ cậy vào ai.

- Quyết định vậy đi nhưng hiện tại phải bán ở đâu đây nhỉ?

Cô bắt đầu thay quần áo chạy ra ngoài thì nhìn lại cánh cửa

- Hầy!! chuyện này phải nhờ Á Hân thôi. Thật xui xẻo.

“Đường phố ở đây cũng tấp nập thật” cô nhìn những con đường nơi đây cứ ngỡ nó đã từng quen thuộc với cô nhưng hiện tại nó thật xa lạ.

- Chị ơi, cho chị này.

Một cô bé dễ thương đưa cho cô một tờ rơi với đầy màu sắc sặc sỡ

“Hội chợ thương mại của công ty Lạc Hiên cho phép tất cả mọi người đến tham dự buôn bán”

- Hhahahaha may quá đi! Thật không uổng công.

Hội chợ

“woa woa lớn thật”

Cô chọn cho mình một cái sạp tương đối nhỏ nhưng chỗ bán cũng đủ để nhiều người biết đến. Sắp xếp tất cả đồ lên rồi bắt đầu kêu gọi mọi người

- Anh chị ơi mua đồ tặng người mình thương đi ạ. Đồ thủ công giá rẻ đây ạ.

Bỗng cô nhìn thấy từ xa một cô gái có nụ cười ngọt ngào làm cô ngây ngẩn cả người, là mình tình nổi tiếng trong thời gian gần đây- Masuly.

Mới chỉ có một tháng thôi, cô ấy còn là một diễn viên không danh tiếng gì vậy mà chỉ sau một bộ phim về tình yêu ngọt ngào trong sáng của cô gái nghèo đã làm cho Masuly nổi như cồn. Nhưng trên tất cả các báo đài luôn đưa rất nhiều thông tin về việc cô ấy có người chồng lưng cho nên bộ phim mới nổi tiếng như vậy.

Masuly quả thực rất đẹp! Mái tóc dài màu sáng buông thả tự nhiên càng tôn lên làn da trắng nõn mịn màng càng làm mê người, trang điểm đậm nhưng rất tinh tế khiến cho cô ấy càng quyến rũ mọi góc nhìn. Lần đầu tiên cô được nhìn thấy Masuly ở khoảng cách gần như vậy.

“Thật hâm mộ!”

Nhưng cô cũng thật tò mò sau lưng cô ta kim chủ là ai? Một ông già nhiều tuổi hay một người đàn ông giàu có. Ra tay đúng là hào phóng quá.

Masuly trong nháy mắt trên mặt tràn đầy nụ cười ngọt ngào, dùng ngón tay thon dài nhún nút trả lời điện thoại

- Danel anh ở đâu vậy? Làm cho người ta chờ nãy giờ, nhảm chán muốn chết.

Sự thay đổi đó làm cô cũng ngạc nhiên, tò mò không biết ai là người gọi kia. Giọng nói ngọt ngào đó làm sao có người đàn ông cường lại được.

- Anh chưa đi nữa sao?

Trong lòng cô âm thầm bĩu môi, đôi tình nhân này cũng thật là nhảm chán. Ngôi sao lớn như vậy cũng không ngoại lệ.

- Masuly em thật không có lòng tin vào tôi sao?

Không đúng nha hình như giọng nói đó ở phía sau lưng mình thì phải. Cô cùng Masuly đồng thời quay đầu lại.

Một dáng người mặc bộ âu phục đen, bộ dạng cao lớn đẹp trai, đôi chân thon dài từng bước đi đến như một vị vương giả. Trong lòng cô bỗng có chút hồi hộp, sao nhìn có vẻ quen đến vậy.

“aaaaaa phải làm sao đây,tên điên đó sao”

Một cổ áp lực cực lớn đè lên,cô liền lấy khẩu trang đeo lên mặt nhằm làm sao cho tên kia không nhận ra cô.

Nhưng cô lại không biết rằng mọi hành động của cô vừa rồi đều có ánh mắt nhìn chăm chú

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cần Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Rắc rối

Danel!

Masuly nùng nịu nói nhưng không có tiếng đáp trả,ánh mắt của anh không nhìn về phía giọng nói của cô như ban đầu.Masuly bắt đầu cảm thấy ghen tỵ với cô gái trước mắt mình.

“Cô ta là ai?”

Tuệ Nhi cô bắt đầu cảm thấy khó chịu với ánh mắt của hấn ta,không khỏi nắm thật chặt tay lại.

“Cô thật sự ghét người đàn ông này”

Lạc Cẩm Hiền vừa xuất hiện làm cho không khí liền thu hút nhiều ánh nhìn.Mọi ánh mắt đều hướng về hai con người đó chỉ trừ

- Masuly quen biết với Lạc Cẩm Hiền khó tránh sao cô ta nổi tiếng nhanh đến như vậy.

Masuly hướng thụ cảm giác được mọi người hâm mộ,si mê nhưng lúc cô ta quay lại phát hiện Danel không nhìn cô

“Danel vậy mà đang nhìn cô gái bán hàng kia sao”

Masuly quan sát Tuệ Nhi từ trên xuống dưới,một bộ đồ đơn giản,căn bản không nhìn ra đáng người như thế nào.nhưng chắc chắn là một cô gái mới lớn.Dáng người chưa trở mã,bộ ngực cũng không lớn bằng mình.Gương mặt cũng chỉ tính là thanh tú mà thôi căn bản không phải là một người phụ nữ đẹp đến nỗi người ta ngạc nhiên.

Trước ánh mắt dò xét của hai con người trước mặt Tuệ Nhi cảm thấy bực bội

“Hai người này bị điên sao đi ra chỗ khác cho người ta buôn bán đứng trước gian hàng của người khác như vậy làm ăn được gì.Còn ánh mắt đó tựa hồ muốn gì đây”

Đó cũng chỉ là suy nghĩ của cô thôi,cô không thể nói ra được vì thật sự không muốn phiền toái

Bỗng một giọng nói mềm mại đáng yêu cất lên:

- Danel anh quen người bán hàng rong này sao?

Có ý đem hai từ”hàng rong” nhấn mạnh,đôi mắt khinh miệt ấy nhìn chằm chằm vào Tuệ Nhi.

Nhìn ánh mắt của Masuly tràn đầy thù địch,Tuệ Nhi liền cảm thấy người đàn ông này thật xui xẻo, chỉ cần gặp hấn thì không có chuyện tốt xảy ra mà.Cô chỉ muốn bán hàng có tiền nghèo ai đâu chứ.Tại sao Masuly có ánh mắt như vậy đối với cô?

Cô trợn đôi mắt căm thù nhìn về hướng Lạc Cẩm Hiền một cái,cô hướng mắt nhìn về Masuly phui sạch quan hệ với hấn ta

- Không không!Tôi không biết người chú này.

Cô mới không muốn một chút quan hệ gì với con người phức tạp này.Nhưng ánh mắt hấn ta là sao,gương mặt anh tuấn khê nhú mày.Trên thế giới này có biết bao nhiêu người phụ nữ muốn tiếp cận hấn vậy mà ngày hôm nay anh lại bị cô bé này ghét bỏ như vậy sao

Lạc Cẩm Hiền nhìn chăm chú vào đôi mắt trong suốt đó nhú mày:

- Không nghĩ gặp lại nhanh như vậy.

- Tôi không hiểu,thật sự không quen chú mà.

“hahahaha cô thật thông minh mà để xem hấn làm gì cô, mà nhìn hấn cũng phải hơn cô nhiều tuổi gọi như vậy có sao đâu”

Trong mắt Masuly lóe lên tia sáng nham hiểm, gương mặt lạnh lẽo quát lớn

- Cô thật to gan thật dám gọi Danel là ông chú

Khuôn mặt trắng nõn của Tuệ Nhi dần dần đỏ lên

- Người này lớn như vậy tôi gọi là chú thì có gì sai sao? Còn cô thì

- Thì sao...

Masuly hoàn toàn không biết rõ tình hình rồi, cô gái trước mặt đang làm trò nghịch ngợm gì đó. Khóe môi Lạc Cẩm Hiền khẽ nhếch lên, một nụ cười thoáng hiện ra

- Hahahaha thì là bà thím đó.

- Cái gì? Cô... cô!

Masuly giờ mới hiểu mình rơi vào bẫy của con ranh này, ngón tay chỉ lên mặt của Tuệ Nhi nói không nên lời. Không ngờ người này lại không đem cô vào mắt, trong lòng càng thêm tức giận quát lớn

- Cô cút đi cho tôi, cô không biết tôi là ai sao?

Hành động của Masuly làm cho tất cả mọi người đều ngạc nhiên, nhao nhao hướng ánh mắt tò mò về phía này

Lạc Cẩm Hiền vẫn nhàn nhã đứng đó khoanh tay trước ngực giống như đang xem kịch vui. Tính khí của cô gái này hấn biết biết, cô sẽ không chịu thua để dàng như vậy nhưng mọi lời nói phía sau làm hấn kinh ngạc

- Xin lỗi, tôi không nên như vậy.

- Xin lỗi là xong sao cô có biết thời gian của tôi là vàng không vậy mà phải ở đây nói chuyện với người như cô.

Vừa ngẩng đầu lên cô bắt gặp ánh mắt đũa cọt của hấn ta. Cô nắm tay thật chặt thật sự muốn đánh vào cái gương mặt đó, cô muốn xin lỗi cho xong chuyện vậy mà... lửa giận ùn ùn kéo tới

- Cô Masuly tôi biết cô là một minh tinh nổi tiếng nhưng cô lại đứng đây đối co với tôi như vậy hình ảnh của cô không ảnh hưởng chứ? Một cô gái có hình ảnh thiên thần như vậy mà giờ đây lại ở đây như bà bán cá ngoài chợ như vậy sao.

- Cô..... cô

Đang lúc muốn giơ tay lên muốn tát lên mặt cô thì một giọng nói nam tính quát lên

- Đủ rồi

- Danel cô ta coi thường em.

Đôi mắt ngập nước muốn trực trào ra ngoài. Hiện tại cô là tình nhân mà anh sủng ái nhất cô tin anh sẽ bênh vực cô nhưng cô thật không ngờ anh lại lôi kéo cô đi như vậy

- Danel, anh.....

Nhưng cô không muốn bỏ ý định, kéo tay anh lại

- Anh sao vậy, chúng ta không đi như vậy được.

Lương Tuệ Nhi cô đứng là lần đầu tiên nhìn thấy một cặp đôi phiền phức đến như vậy

- Hai người nhanh đi nơi khác đi, muốn ân ái thì nơi khác tôi đây không muốn coi phim

Bỗng nhiên chiếc cằm cô bị một bàn tay nắm lấy, cô không ngờ hấn làm như vậy với cô chốn đông người như vậy

- Buông ra

- Hahaha cô bé đang ra lệnh cho tôi sao.

Trước giọng nói đó cô cố gắng bình tĩnh

- Chú đẹp trai buông ra đi.

Nhưng mà sức lực bàn tay ấy không buông mà còn tăng thêm sức lực làm cô thật sự rất đau.

Một chút nhẫn nãi cuối cùng biến mất, cô nâng đầu gối lên, dùng hết sức lực đá vào giữa hai chân hắn

- Aaaa

Hắn không ngờ lại có người dám ra tay với hắn vậy, còn lại là một cô gái. Tuệ Nhi nhanh nhẹn thoát khỏi bàn tay đó nhanh chóng lùi về xa. Trên gương mặt tràn đầy nụ cười thắng lợi

- Hahahaha xin lỗi tôi chưa có nói cho hai vị, tôi mới đi học võ để phòng thân đối với những người như ông chú bà thím điên khùng này.

Thấy vậy Masuly hét lên nhào lên muốn đánh về phía cô, rồi bỏ đi hình tượng thực nữ trước mặt nhiều người

- Ranh con, đồ hèn hạ dám dùng thủ đoạn dê tiện như vậy.

- Đi thôi.

- Anh... anh có sao không? Chúng ta phải trừng phạt cô ta.

Anh không còn kiên nhẫn với người phụ nữ này nữa liền bỏ đi. Anh không muốn mọi mặt báo ngày mai đưa tin anh bị một cô bé đánh như vậy.

- Danel đợi em...

Vậy là một lớn một nhỏ đi mất, nhưng cũng vì hai người đó mà cô bán thật đắt hàng vì có rất nhiều người đến hỏi han thông tin vừa rồi và tất nhiên mua đồ của cô thì mới có tin tức chứ.

“hahahaha thu hoạch thật đó chứ”

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Có phải cô nên rút khỏi đây rồi không?

- Danel, em xin lỗi từ nay em sẽ không như vậy nữa. Tha thứ cho em đi

Giọng nói của Masuly có bao nhiêu phần ủy khuất và áy náy nhưng trong xe lại không có tiếng trả lời. Bầu không khí trở nên đầy ngột ngạt.

Lạc Cẩm Hiền chau mày. Người phụ nữ này cần loại bỏ ngay lập tức

- Danel, sao anh không nói gì hết? Em... em tối nay sẽ phục vụ anh thật tốt.

Masuly luôn tự tin rằng với những gì mình biết về anh thì anh sẽ không bỏ mình vì một lý do này đâu.

- Đưa chìa khóa biệt thự cho Bác Lâm rồi ra khỏi đó cho tôi. Về sau không cho phép cô xuất hiện đến đó nữa bước.

- Danel anh... em đã làm gì sai sao. Em thật sự rất yêu anh.

Tại sao lại như vậy Masuly thật sự không tin. Cô cảm thấy tình thế thật không tốt, nóng đến độ muốn khóc vì có thể cô sẽ mất tất cả.

- Chi phiếu cô tự điền lên đó nhận nơi thư ký của tôi. Masuly cô biết mà, cần phải biết luật chơi của tôi nếu không tự lãnh hậu quả.

Giọng nói nhạt nhẽo nhưng mang đầy vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng và tàn nhẫn như một ác ma.

Dự định ban đầu của cô đã vượt qua tất cả nên cô đã khá hiểu con người Danel càng dây dưa chỉ làm hắn ta chán ghét. Cô miễn nguyện với hiện tại, không ngờ Danel lại ra tay hào phóng như vậy. Cả đời của cô không cần lo gì rồi.

Khó trách biết bao nhiêu phụ nữ muốn được lên giường với Danel vì phần thưởng anh dành tặng quả thực rất hậu hĩnh.

Bất ngờ điện thoại trong xe reo lên. Hàng lông mày khẽ nhíu lại nhìn về phía Masuly

- Hiện tại có phải cô nên rút khỏi đây rồi không?

- Danel,em.em.Em hiểu rồi.

Sau khi mở cửa ra,Lạc Cẩm Hiên liền nghe máy

- Nói

- Chủ nhân,nhưng điều ngài cần đã có.Lương Tuệ Nhi,18 tuổi,cao 1m60 cân nặng 45kg vừa mới trở về nước.Du học ở Pháp 2 năm.Ba mẹ tai nạn qua đời,ở cùng với chú di từ nhỏ.Nhưng điều đặc biệt là mọi thông tin ở nước ngoài đều không điều tra được.

- Không điều tra được.

Ánh mắt tối đen hiện lên một tia sáng nhỏ.

- Cô bé này khá giống với cô bé năm đó nhưng.

- Nên biết quy tắc của tôi.Tất cả đều phải chính xác không có từ "nhưng" ở đây.Tiếp tục theo dõi cô bé đó cho ta.

- Tuân lệnh.Chủ nhân.

Sau khi bán được hết đồ ở hội chợ cô khá vui vẻ chẳng để ý đến xung quanh.Thu xếp toàn bộ đồ đạc rồi đi ra cửa chính.

Làn gió mát rượi thổi nhẹ vào người làm cho làn tóc cô bay trong gió,cô hít sâu một hơi nhìn làn đường tấp nập của thành phố.Cô cũng không nhớ rõ đã bao lâu rồi cô không thoải mái đến như vậy.

Đột nhiên đôi mắt trong veo của cô bỗng trợn to.

Một chiếc xe màu đen dừng bên cạnh,cửa sổ xe mở ra.Một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi ở vị trí lái,khuôn mặt anh tuấn nho nhã,đôi mắt thâm trầm đang chuyên chú nhìn đèn giao thông.

Cả người Tuệ Nhi đều run lên bần bật,nước mắt không kiểm soát được lăn dài trên má,bàn tay gắt gao che miệng không cho tiếng khóc bật ra.

Là anh ấy!Trái đất cũng thật nhỏ,cô về đây mới có 2 ngày mà đã gặp lại anh-Mạc Tần Phong.Anh giờ đây không còn là một thiếu niên ốm yếu năm nào nữa,cô cảm thấy tất cả quá khứ liền ủa về.Mối tình đầu của cô nói quên thì cũng thật khó.

Cô ngơ ngác nhìn anh ở trên xe,một lâu sau cô hồi phục tinh thần thì chiếc xe đã đi được một đoạn.

- Aaa chờ chút,chờ chút

Bất chấp ánh mắt ngạc nhiên của mọi người bên đường,cô liều mạng đuổi theo chiếc xe đó.Nhưng chiếc đó lao như một mũi tên làm cô không đuổi kịp

- Hầy chỉ muốn hỏi xem Vú Chu ở đâu thôi mà!!!Có cần chạy nhanh như vậy không.

Lạc Cẩm Hiên nhìn một màn trước mắt đang diễn ra trên đường,vẻ mặt của cô khiến hấn vô cùng hiếu kỳ.Lạc Cẩm Hiên cho xe chạy thật nhanh đuổi theo chiếc xe đó,nghe tiếng đầu lạnh lùng nhìn qua thì chỉ loáng thoáng thấy một người đàn ông bộ dạng lịch sự nhàn nhã.

“Sao?Lương Tuệ Nhi cô bé thích người đàn ông này sao?”

Khóe môi lạnh lùng khẽ mím lại rồi liền cho xe nhả ga bỏ xa chiếc xe đen đó.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cung Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Trạm xe buýt

Đường về khách sạn còn khá xa vì vậy cô lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến trạm xe buýt để có thể tiết kiệm một số khoản chi tiêu không cần thiết.

Người chờ ở trạm xe buýt xếp thành một hàng thật dài.Tuệ Nhi thờ dài,đứng ở phía sau cùng

“Biết bao giờ mới được lên xe”

Xe buýt vẫn chưa tới mà người xếp hàng lại càng lúc càng đông.Bỗng nhiên cô nhớ lại lời của sư tỷ

“Ở đây với sư tỷ và Kiều có phải tốt hơn không? Ở đây em sẽ là một tiểu thư được mọi người yêu quý nhưng... tại sao em lại muốn về nơi toàn là đau khổ đó?”

Đúng vậy kể từ lúc cô rời khỏi Pháp đến với Đài Loan là cả một khó khăn. Cuộc đời cô luôn phải chạy không ngừng, dùng toàn bộ sức lực để lo cho bản thân mình nhưng cô lại không muốn được bao bọc như trước kia. Vì đó không phải là cô, chỉ có ở đây Tuệ Nhi mới đúng là Tuệ Nhi.

“Tích...” Tiếng còi xe vang lên dữ dội, Tuệ Nhi hơi nhíu mày, nhanh chóng xê dịch vị trí của mình một chút xem sao nhưng tiếng còi xe đó vẫn vang lên

“Đây là via hè mà với lại cũng là trạm xe buýt nữa mình đâu có cản đường ai”

“Tích... tích...” Tiếng còi xe vẫn kiên nhẫn vang lên. Đến giờ phút này thì toàn bộ kiên nhẫn giờ tan biến hết cô bèn quay đầu lên nhìn về hướng còi xe quát lớn

- Có xe thì hay lắm sao. Tích cái gì mà tích, khoe mình giàu sao. Tôi đây không cản đường của mấy người đâu nhé.

Nhưng cô không ngờ là lại nhìn thấy mười người đàn ông áo đen xếp hàng thẳng tắp đứng trước mặt mình thế này. Bên đường bắt đầu trở nên náo nhiệt

- Cô bé, cô gây thù chuốc oán với ai sao?

Nghe câu hỏi đó cô ngây người ra khoảng 3 giây rồi phản ứng lại

“Bình tĩnh không phải lo tốt nhất cứ coi như không có chuyện gì xảy ra”

Lạc Cẩm Hiền nhíu mày đầy nguy hiểm rồi ra hiệu cho người của mình.

"Cô bé dám quên nhanh vậy sao?"

- Tiểu thư mời cô lên xe

- Tôitôi không biết các người. Tôi sẽ báo cảnh sát đây.....

Lúc này cánh cửa xe chậm rãi trượt xuống, giọng nói đầy lạnh lùng đó khẽ quát

- Lương Tuệ Nhi, tôi không có kiên nhẫn, lên xe. Nếu không tôi sẽ cho người vác lên.

Cô kinh ngạc, tại sao hẳn lại biết tên cô nhanh đến như vậy, trong đôi mắt trong suốt đó hiện lên đầy vẻ tò mò.

Lúc này đây mọi người bên đường vây lại đến chỗ cô càng nhiều mà xe buýt lại chưa đến. Cô thật sự không muốn mình trở thành tiêu điểm nên cô đã dứt khoát lên xe

- Tại sao anh lại biết tên tôi?

- Cô bé đây không phải lúc hỏi vấn đề đó?

- Anh đúng là bệnh thần kinh.

Nhìn thấy bầu không khí có vẻ khác thường, Lạc Cẩm Hiền liền quay sang nhìn người con gái bên cạnh.

Đôi mắt nhắm chặt, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng và mềm mại làm cho người khác chỉ muốn nhìn mãi, Bỗng lúc này đây đôi mắt to tròn đó mở ra. Hai cặp mắt nhìn chằm chằm vào đôi phương

“Hahaha biết ngay mà ông chú này nhìn lên mình nhưng sao đôi mắt này.... mình đã gặp ở đâu rồi nhỉ”

Anh không ngờ rằng, lớn như vậy rồi lại đi nhìn lên một người phụ nữ mà còn bị bắt gặp như vậy.

“Thật mất mặt”

Bỗng lúc này cô liền chú ý tới ngoài đường

“Sao xung quanh lạ thế này, không phải mình bị bắt cóc đó chứ”

- Anh lái xe, chúng ta đang đi đâu vậy. Tôi muốn về nhà

Nhưng chẳng được đáp lại cô càng bức tức và rối bời.

- Anh lái xe đẹp trai, phải làm sao đây, Tuệ Nhi đau bụng quá. ...

“Sao!!! Cách này cũng không được sao? Vậy phải mạnh mẽ hơn mới được”

- Anh lái xe, thật ra ngay từ lúc lên xe tới giờ, Tuệ Nhi đã yêu anh rồi. Yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Giọng nói ngây ngô của cô làm cả hai người đàn ông trên xe giật mình.

“Cô bé đừng trêu tôi như vậy. Chủ nhân sẽ giết tôi mất”

“KÍT.....kít”

- AAAAAAAAAA UI da..... đau quá đi.

Thì ra do xe phanh gấp nên đầu cô bị đập phải ghế ở phía trước làm cô trở nên choáng váng. Cô lấy tay sờ lên trán của mình thì thấy toàn là máu. Bỗng chốc cô ngất lịm đi.

- Cô bé nghe thấy gì không? Cho xe chạy nhanh về biệt thự.

- Dạ vâng.

Xe vừa về đến biệt thự, Lạc Cẩm Hiền liền bế cô lên chạy nhanh vào nhà.

- Cho người gọi bác sĩ tới đây. Nhanh lên còn cậu-Dạ Liên về chịu phạt.

Giọng nói ấy rét lạnh như một ác ma nhưng Dạ Liên hiểu rằng đó đã là hình phạt nhẹ nhất dành cho cậu rồi chứ với tính cách của chủ nhân thì... Phải biết rằng cậu là một trong những cận vệ đặc lực nhất vậy mà hôm nay lại trở nên sai sót như vậy. Thật đáng trách.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cần Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Bệnh lạ

Nhanh lên, xem cô ấy thế nào rồi.

Hơn năm người bác sĩ nôm nớp lo sợ đi đến phía cô gái đó. Giờ phút này cô giống như một búp bê đã rút hết sinh khí, khuôn mặt giờ đây đã tái nhợt đi, làm cho người ta thật đau lòng.

- Nói, cô bé bị sao?

- Dạ.....dạ cô bé bị bệnh sợ máu.

“Rầm” mọi thứ đồ đạc trên bàn đều vỡ nát

- Có bao giờ bác sĩ lại đi sợ máu chưa hả?

Giọng nói anh quát lớn mang bao nhiêu phần rét lạnh thì có bấy nhiêu làm mọi người ở đây đều vô cùng sợ hãi. Lạc Cẩm Hiền không tin tưởng những người bác sĩ trước mặt vì theo anh điều tra thì cô vừa mới tốt nghiệp xong và mới hôm trước cô còn băng vết thương cho anh nữa, không hề bị sao cả.

- Diễm cậu ta vẫn chưa tới sao.

- Tôi đến rồi đây. Cậu cho phi cơ đến đón tôi sao tôi dám chậm trễ được

Một bóng dáng chạy vụt vào, quần áo đầy màu sắc sặc sỡ đủ màu.

- woa một thiên thần nhỏ. cậu.....mang từ đâu về thế này.

- Cẩm nhìn lung tung, ít nói lại, lo việc của mình trước đi đã. Còn mấy người này cứ hết cho tôi.

Tất cả mọi người trong phòng đều chạy đi như đã chờ đợi điều này đến từ lâu rồi.

Sau đó anh liền nghiêm túc xem xét tình hình. Thật lâu rồi anh mới chứng kiến một màn này

“Cô bé này là ai”

- Cậu thật là xem bệnh mà không cho tôi nhìn thì.....xong rồi, cô bé này bị bệnh sợ máu.

- Không phải

- Hahhahahaha, Hiền cậu đang coi thường vào năng lực làm việc của tôi sao.

- Cô ấy đã từng băng bó vết thương cho tôi với lại cô ấy còn là một bác sĩ nữa.....không thể có chuyện đó được.

Nghe câu nói đó, làm cho người đàn ông quần áo sặc sỡ nào đó há hốc miệng

- Có chuyện đó sao, vậy cô bé này bệnh lạ nhỉ.

- Ý cậu là sao

- Cậu đang lo lắng sao. Tôi chỉ đùa thôi mà, cô bé chỉ sợ khi nhìn thấy máu của chính mình thôi. Có lẽ đã bị ám ảnh tâm lý nặng nên tạo nên một áp lực sợ hãi đến như vậy.

- Vậy sao.....

Giọng nói của Lạc Cẩm Hiền vang lên như vẫn còn bao nhiêu nghi ngờ nhưng nghe câu nói chắc như đinh đóng cột của ai đó thì đã tin.

- Mà cô bé này, cậu trộm được ở đâu vậy hả? Bắt tôi đang đi nghỉ dưỡng mà phải chạy về như vậy hả.

- Diễm giờ về được rồi đó, tôi còn có việc.

Sau đó liền ra hiệu cho người của mình tiễn khách.

- CẬU.....cậu, được lắm tôi đi là được chứ gì. Đúng là có sắc quên bạn.

Sau khi những tiếng ồn ào của Diễm đã đi khá xa. Lạc Cẩm Hiền liền ngồi lên mép giường nhìn chăm chăm vào cô bé. Khuôn mặt này thật sự có một nét đặc biệt luôn thu hút anh vào đó ngay từ ngày anh gặp cô ở siêu thị. Cô cho anh một cảm giác thật sự rất quen.

Lúc này đây bỗng một bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy tay anh. Lạc Cẩm Hiền liền lấy tay đẩy mạnh ra nhưng bàn tay nhỏ đó cố gắng nắm chặt không buông.

Tiếng nói nhỏ nhẹ kèm theo giọng nói nức nở làm anh không thể cưỡng lại được. Anh liền đi đến bên giường, nằm xuống cho cô tựa vào cánh tay mình rồi bắt đầu ngủ. Cả ngày hôm nay anh thật sự rất mệt.

Giấc ngủ thật dài làm người ta không muốn thức giấc. Lạc Cẩm Hiền không ngờ mình ngủ lâu đến như vậy. Căn phòng giờ đã bao trùm toàn màu đen. Anh nhìn về phía cô gái bên cạnh. Cô có vẻ lạ, gương mặt đỏ ửng, miệng không ngừng rên khẽ

“Lạnh quá”

- Đáng chết

Lạc Cẩm Hiền liền lấy điện thoại gọi đi

- Cậu còn nhớ đến tôi sao? Sao.....haahahaha cô bé bị sốt thôi cậu cho người tắm cho cô bé rồi uống thuốc, sáng mai sẽ khỏi thôi.

“Tít...tít..tít”

- Cậu...cậu được lắm con tôi là con hầu sao.

Lạc Cẩm Hiền liền đi xuống nhà dưới

- Bác Lâm nấu cháo rồi đưa lên đây một cô gái để tắm rửa cho bé này cho tôi.

- Dạ được

Nhưng anh đợi một lúc chẳng thấy ai lên cả, cửa phòng bỗng mở ra

- Cậu chủ tôi... tìm không ra một cô gái nào cả.

Lạc Cẩm Hiền giờ mới nhớ khu biệt thự này nằm ở trên núi mà người hầu này chủ yếu là nam, anh đã từng căn dặn rằng không cho phép một người phụ nữ nào được bước vào đây. Cô bé này đầu tiên

- Chết tiệt... Bác đi xuống đi khi nào nấu xong cháo mang lên cho tôi.

Anh không còn cách nào khác liền bế cô vào nhà tắm, lấy khăn che mắt lại rồi bắt đầu lau người cho cô.

Nhưng cô bé này cũng thật không biết phối hợp cử vận vẹo đủ kiểu làm anh đôi lúc mất đi kiên nhẫn.Sau khi mặc đồ cho cô bé xong anh liền lấy cháo đút cho cô từng muỗng một rồi uống thuốc và đi ngủ.

Lạc Cẩm Hiền chưa bao giờ phải phục vụ ai như vậy,cô bé này đúng là lần đầu tiên.Vì thật sự không biết tại sao anh không muốn người đàn ông khác đụng chạm vào cô nên anh muốn làm tất cả.

Anh đi đến phòng tắm,lấy lên bộ đồ tắm của cô bé thì lúc này một vật gì đó từ trong áo cô rớt xuống phát ra một thứ ánh sáng màu tím đẹp đến lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cần Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trí nhớ năm đó

Đó là sợi dây chuyền mà anh đã dành tặng cho cô bé nhỏ ấy lúc nhỏ.Lạc Cẩm Hiền cầm sợi dây chuyền lên nhìn,toàn bộ kí ức về cô bé nhỏ ở khu rừng năm ấy lại ùa về

“Chú ơi,đợi cháu nhé”

Nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời đó luôn in đậm trong trí nhớ anh.Chỉ vì lúc đó quá vội nên anh phải đi nhưng mấy năm ấy anh luôn cho người theo dõi cô bé nhưng rồi lại mất hết thông tin.

Điều anh không ngờ rằng cô bé này lại là cô bé lúc đó.Cô gái bây giờ mang nhiều vẻ u buồn, không giống như cô bé anh gặp lúc trước hồn nhiên vô lo vô nghĩ nhưng cũng thật may anh đã tìm ra cô.Cô bé ngày thơ ấu nào cuối cùng đã lớn.

Anh đi đến bên giường,cô sau khi uống thuốc xong đã ngủ.Bỗng nhiên thân thể khẽ run như lá cây trong gió thu,đôi môi vốn hồng nhuận giờ đã tái nhợt,hai tay nhỏ bé dùng sức ôm chặt đầu

- Không...không đừng đánh,đừng bắt tôi.....

Nghe thấy giọng nói đó anh liền ôm lấy thân thể đang run lên của cô rồi nhẹ nhàng nói

- Yên tâm em sẽ không sao cả.

Gian phòng dần dần chỉ còn lại tiếng thở nhẹ của cô.Anh cứ như vậy mà ôm cô đi ngủ, mùi hương của cô làm anh mê muội thật sự không muốn buông tay.

Ánh sáng mặt trời có chút chói mắt,người làm đã bắt đầu bận rộn chuẩn bị mọi thứ.Đồng hồ sinh học đánh thức cô,mùi thơm nhẹ nhẹ thơm ngát bay khắp không gian làm cô cảm thấy thật thoải mái.Cô ngồi dậy duỗi chân tay ra rồi bắt đầu dần mở mắt

- Woa woa mình đang mơ sao,căn phòng sao đẹp thế này chứ.

Nhưng không đúng hình như có ai đó đang nằm cạnh mình thì phải,cô liền quay lại thì chỉ nhìn thấy tấm lưng trần của người đàn ông.Cô bắt đầu khoảng sợ

- Aaaaa

Người đàn ông cuối cùng cũng quay lưng lại về phía cô

- Thật ồn ào!!

Người đàn ông đó chính là cái người hôm qua đã bắt cô lên xe rồi....cô nghĩ mãi không nghĩ ra chuyện phía sau như thế nào nữa nhưng lúc này đây cô phát hiện đồ cô mặc hôm qua đã bị thay đổi

- Ông chú chết tiệt này.....

Anh chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị đánh tới tấp vào người bằng đủ mọi thứ.Anh liền bắt lấy bàn tay đó rồi quát lớn

- Dừng lại

- Huhuhuh chú quát tôi sao.....tôi mới là người chịu thiệt đó nhé.Chú đứng dậy nhanh theo tôi đi cục cảnh sát.

- Cục cảnh sát...vậy xin hỏi tôi bị bắt vì chuyện gì?

- Chú bắt cóc tôi....còn cưỡng hiếp tôi vào khách sạn.

Anh thật sự hết cách với lối tưởng tượng của cô bé lúc này.Đúng là trẻ con thì vẫn là trẻ con.

- Cô bé nhìn lại xem tôi không làm gì cô cả với lại đây là nhà tôi không phải khách sạn.

Sau đó anh nhìn cô một lượt rồi nói một cách lười biếng

- Tôi không có hứng thú với trẻ vị thành niên mới lớn

- Tôi 18 tuổi rồi đó.Không còn là trẻ con nữa

Rồi tiếng khóc của cô vang dội hết phòng.Anh gần như phát điên lên,anh liền bắt đầu giải thích chưa bao giờ anh phải đi dỗ dành một cô gái như vậy.Sau khi nghe xong cô bắt đầu nín khóc ngược đôi mắt đầy nước lên nhìn anh

- Thật sao

Nhìn cái gât đầu đỏ của người đàn ông đối diện làm cô phần nào vui vẻ trở lại.Gương mặt đó lại tràn ngập sức sống,đôi đồng tử trong suốt sáng ngời,cánh môi mỏng manh như cánh hoa mềm mại ướt át,để lộ sự xinh đẹp thuần khiết.

Cô bỗng nhiên nhớ đến cái gì đó liền nhìn xung quanh tìm túi đồ của mình nhưng không hề có

- Túi của tôi đâu rồi?

- Hôm qua cô ngất đi nên chắc nó còn ở trên xe.

- Vậy nhanh lên tôi đang cần gấp.

Phải biết rằng cô đã mất tích cả đêm,chắc chắn Á Hân sẽ lo lắng cho cô rất nhiều.

- Chú kia hôm nay là thứ mấy?

- Thứ hai

Vừa nghe câu trả lời đó cô càng sốt ruột,lo lắng liền hướng người đàn ông trước mặt đưa ra yêu cầu

- Cho tôi mượn điện thoại với,tôi cần gấp.

Nhìn bộ dáng lo lắng lúc này của cô,anh biết cô khẩn trương đến như nào nhưng vẫn muốn trêu cô

- Nếu muốn điện thoại thì từ nay phải gọi tôi là anh xưng em không cho phép gọi chú nữa.

- Không được.....Thôi được rồi tôi đồng ý là được chứ gì.

- Vậy nói xem sao

Cô trừng lớn mắt nhìn người trước mặt,cố gắng kéo dài giọng nói

- Anh ơi.....,cho em..... mượn điện thoại

Cô liền cầm lấy điện thoại rồi ấn số gọi cho Á Hân giải thích sau đó liền gọi đến bệnh viện

- Tôi xin lỗi...xin lỗi tôi thật sự không muốn sự việc xảy ra như vậy.

Tiếng quát ỏ trong điện thoại vang dội ra cả ngoài làm anh cũng nghe thấy

“Ai vậy,tại sao cô bé này phải khép nép như vậy”

Sau khi cúp điện thoại cô liền thở phào sau đó nhìn người đối diện trừng mắt lớn

- Tại anh mà tôi mất việc đó.Anh có biết tôi phải vất vả thế nào không...vậy mà giờ đây công việc đó chẳng còn nữa.

Cô liền đứng dậy hướng về phía nhà tắm đi đến.Cô cần vệ sinh cá nhân rồi ra khỏi đây.Nhìn vào gương, cô bắt đầu bật khóc.Cô hi vọng làm việc ở đó từ lâu rồi vậy mà vụt mất chỉ lí do ngu quên như vậy.

“Thật là bực mình hết sức”

Sau khi vệ sinh cá nhân xong cô liền nhìn thấy Lạc Cẩm Hiền đang đứng chắn ngang ở cửa. Do chiều cao của anh khá lớn làm cô không thể nhích đi đâu được

- Tránh ra đi, tôi cần rời khỏi đây.
- Tôi chưa cho phép em đi đâu cả.

Cô ngước lên nhìn hấn ta. Trên gương mặt lạnh lùng không một chút tình cảm, đôi môi mỏng khê nhếch, không khó nhận ra sự tuyệt tình từ đôi môi mỏng ấy.

“Đẹp trai thật”

Đứng bên cạnh Tuệ Nhi lúc này làm cô không tự chủ thất thần trong giây lát

- Nhìn đủ chưa, xuống dưới ăn sáng.

Giọng nói đó làm cô giật mình liền chạy theo hấn xuống nhà dưới

“Mình bị sao thế này, thật mất mặt quá”

- Chào cậu chủ, tiểu thư. Buổi sáng tốt lành

Người làm hai đứng hai bên cung kính chào hỏi. Lạc Cẩm Hiền bước từng bước trầm ổn đi về phía bàn ăn, lãnh đạm gạt đầu

“Quả nhiên, nhà giàu có khác”

Sự xuất hiện của hấn lúc này như một quả bom nguyên tử khiến cả một không gian to như vậy đột nhiên nhỏ hẹp, thậm chí cô chỉ cảm nhận được hơi thở lạnh băng cùng hương nước hoa thơm nhạt từ phía hấn ta. Cùng với là tiếng bước chân lạch bạch của cô từ phía sau. Cô thật sự sợ bị lạc vì nơi này thực sự rất lớn

“Anh có biết chân anh dài lắm không, đi chậm thôi không được à”

Cô vừa đi theo vừa lăm bắm mà chẳng biết rằng ai đó đã dừng lại ở phía trước.

“ẦM....ẦM”

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cung Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Bữa sáng khó khăn

Ông chủ đáng ghét, sao dừng lại mà không nói gì cả.

Nghe câu nói đó của cô mọi người đều hốt hoảng. Dạ Liên kinh ngạc nhìn cô còn bác Lâm thì mở to hai mắt nhìn.

Lạc Cẩm Hiền nhứ mảy, khóe môi mỏng cũng cong lên, dường như thấy cách xưng hô không có gì ngạc nhiên cả. Ngay từ ngày đầu tiên gặp nhau đến tận bây giờ vẫn vậy. Và cũng chỉ có một mình cô mới dám gọi anh bằng cái tên đó mà không bị sao.

Bác Lâm thấy vậy, âm thầm lau mồ hôi, vội vàng thấp giọng nói:

- Tiểu thư, không nên được gọi cậu chủ bằng cái tên như thế.

Nghe câu nói đó, cô liền nhìn mọi người xung quanh, ai ai cũng nhìn cô với ánh mắt kì lạ giống như kiểu cô đã gây ra một việc gì lớn

- Trời ơi, có phải chú rất hung dữ hay đang buôn bán phi pháp mà xung quanh đây chỉ toàn mấy người đàn ông áo đen như vậy đến một người phụ nữ cũng không có chứ?

Vừa nói xong cô mới suy nghĩ lại, cô thật hối hận, vội vàng cup mắt, theo bản năng liếc liếc cánh môi khô khốc, phất ra tiếng nói nhỏ:

- Ăn cơm thôi nào!

Cô liền né tránh đi qua người hấn nhưng vẫn luôn cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt của hấn ta đang dõi theo cô

- Đứng lại!

Tuệ Nhi liền giật mình theo bản năng ngẩng đầu lên, rồi đột nhiên chấn động!

Đôi mắt hần màu xanh đầy thâm thúy, lạnh lùng và sắc bén như chim ưng không một chút tình cảm đang nhìn cô

“Đôi mắt này thật quen thuộc”

Cô hoàn toàn ngây ngốc đứng đó, không biết rằng Lạc Cẩm Hiền đã đến gần cô từ lúc nào

- Tôi đã nói không cho phép em gọi tôi như vậy, em quên điều kiện giữa chúng ta rồi thì phải?

Thanh âm lạnh ngắt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô lộ ra vẻ nguy hiểm mơ hồ. Tuệ Nhi vô thức run rẩy một chút, vội vàng trả lời:

- Xin lỗi từ nay tôi sẽ không. ...không như vậy nữa.

Lạc Cẩm Hiền nhận thấy dáng vẻ sợ hãi của cô liền thỏa mãn trong lòng. Cầm lấy bàn tay của cô hướng tới phía bàn ăn đi đến, Tuệ Nhi cắn môi, há hốc mồm. Thật sự cô sợ người đàn ông trước mặt, nó mang đến cho cô một cảm giác bức người.

Bàn ăn với đầy đủ các món, cô là người không có kén ăn nên khi vừa nhìn thấy thức ăn cô liền nhanh nhẩu ăn không để ý xung quanh nữa

“Thật sự rất đói”

Bác Lâm đứng bên khế ho khan nhằm muốn nhắc nhở cô. Tuệ Nhi liền ngước đôi mắt to tròn lên, trên tay đang còn cầm thức ăn nói

- Bác sao vậy hay bác ngồi đây ăn cho vui.

Nghe lời nói của cô, bác Lâm liền xua tay ý bảo không phải rồi nhận thấy ánh mắt của cậu chủ liền lùi ra. Cô vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi lại nhìn vào con người đối diện

“Chắc chắn là chị em của hần ta”

Bỗng cô nhìn thấy người lái xe hôm nọ, cô liền đứng dậy đến phía của người đó

- Hahahaha đúng là anh này rồi, anh ăn chưa? Ăn với em không?

Giờ phút này cô chỉ muốn mau chóng tìm lấy một cái phao để cứu mình ngay lúc này chứ nếu bắt cô ngồi ăn với tên này chắc mắc nợ quá.

Ánh mắt sắc bén của Liên Dạ liền nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô bé đang nắm lấy cánh tay mình lúc này. Cơ thể mềm mại trong suốt, đôi đồng tử nhìn hần đầy mong chờ. Tuệ Nhi thấy mãi hần không nói lời nào, dè dặt bỏ tay ra.

Ánh mắt Lạc Cẩm Hiền từ lâu đến giờ vẫn luôn dừng trên người Tuệ Nhi, tựa hồ không để ý đến Liên Dạ thậm chí chẳng nhìn anh một cái, chỉ nhìn chăm chăm vào cô, tiếng nói trầm thấp lộ ra mệnh lệnh nhất quán

- Vào lại chỗ ngồi.

Cô bỗng rùng mình liền theo yêu cầu trở lại chỗ ngồi cúi đầu xuống ăn, chỉ muốn mau chóng ăn thật nhanh để rời khỏi nơi quỷ quái này.

Cũng vì ăn quá nhanh mà cô bị sặc, Lạc Cẩm Hiền thấy vậy nâng bước chân hướng về phía trước, cơ thể to lớn ấy càng gần cô, mùi nước hoa trên người hần lần vào hơi thở của cô.

- Uống nước!

Nghe thấy vậy cô liền đưa bàn tay ra cầm uống một hơi sau đó bỗng cô cảm nhận một bàn tay rất lạnh đang vuốt nhẹ lưng cô. Tuệ Nhi mở to mắt nhìn hần, tuy nhìn bề ngoài lạnh lùng đến vậy nhưng rất quan tâm đến cô.

Cảm giác lo lắng trong lòng đột nhiên biến mất, bên môi khẽ nở ra một nụ cười nháy mắt thấp sáng cả khuôn mặt

- Cảm ơn anh.

Nghe câu nói đó của cô, Lạc Cẩm Hiền liền cúi thấp đầu lướt môi qua mũi cô, ngón tay theo sườn mặt cô trượt xuống nhìn chăm chăm vào gò má của cô, nói từng chữ một

- Cảm ơn như vậy thôi sao, cô bé.

- Anh ... anh tránh ra đi. Tôi muốn ăn nữa.

Cô lảng tránh đi câu nói đó rồi tiếp tục vùi đầu vào ăn.Nghe thấy bước chân đã cách xa mình rồi mới thở phào nhẹ nhõm

" Con người này thật nguy hiểm, Tuệ Nhi này lần đầu tiên đánh giá sai người"

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cần Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Dây chuyền

Không khí im lặng bao trùm,dường như ngay cả tiếng thở cũng nghe thấy.Lúc này,cô một lần nữa phát hiện hần ta đang nhìn cô,cặp mắt đó không chút gợn sóng làm cô không thể hiểu hần đang suy nghĩ gì.

Trong mắt Lạc Cẩm Hiền thoáng hiện tia hài hước,hần nhẹ nhàng đi đến phía cô,nâng tay vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của cô

- Em rất sợ tôi sao?

Hồn phách Tuệ Nhi lúc này sớm bay lên chín tầng mây,đột nhiên hần hỏi như vậy làm cô hơi hoảng,đôi mắt lúc này của cô thực sự mở to

- Không có...tôi không sợ anh.

Cô vừa nói vừa nhìn thật thẳng vào cặp mắt đó.Hiện tại áp lực cô đã giảm đi khá nhiều nhưng cô vẫn luôn cảm nhận được luồng lạnh lẽo từ người hần phát ra,khó có thể tưởng tượng được bầu không khí lúc này

Nghe câu nói của cô nhưng không thấy hần hỏi ngược lại cô cảm nhận được hơi thở nam giới ngày càng gần phía sau,huơng nước hoa bao trùm lấy cô.Thấy vậy cô càng run lên một cách lợi hại bởi vì cô cảm nhận được lồng ngực rắn chắc của hần ta đang dựa vào lưng cô.Cảm giác xa lạ mà quen thuộc,dễ chịu nhưng vô cùng nguy hiểm,trong lúc đó hần tiện đà ôm chặt lấy cô từ phía sau rồi trên tay hần từ đâu đó lấy ra một sợi dây chuyền.Khi cô ý thức được thì cánh tay rắn chắc đã buông ra,lúc này cô mới cẩn thận nhìn về phía sợi dây chuyền

- Đó là sợi dây chuyền của tôi...sao anh lại có nó?

- Từ trong người em rơi ra.Sao quan trọng đến vậy hả?

Vừa nghe câu nói đó cô liền lập tức gạt đầu.Lạc Cẩm Hiền liền đứng thẳng dậy,dường như rất hài lòng với biểu hiện của cô.Thấy sợi dây chuyền cô liền muốn giơ bàn tay ra lấy lại nhưng hần ta nhanh hơn một bước

- Để tôi đeo lên lại cho em

Tuệ Nhi khó hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn hợp tác,ngay sau đó bàn tay thật lạnh đeo dây chuyền lên cổ cho cô.

- Sợi dây chuyền này rất hợp với em

- Đương nhiên rồi,tôi luôn đeo nó từ nhỏ đến giờ.Nó là một vật quan trọng của tôi.Cũng chỉ vì nó mà tôi cũng gần phải chết vậy anh nghĩ liệu nó có quan trọng không?

Lạc Cẩm Hiền nghe vậy một bên môi mông khê nhếch,lại không hề cười

- Ai đã tặng nó sao?

Giọng nói trầm thấp hướng về phía cô làm cô ngẩn ra rồi vừa cười vừa nói

- Không...không sợi dây chuyền này tôi không nhớ mình có lúc nào nên nó đặc biệt với tôi thôi.

Trong ngực Lạc Cẩm Hiền khẽ nhộn nhòa,nhưng ngay lập tức trở nên lạnh lùng

- Thật sao?

Lúc này đây cô chỉ biết gạt đầu,không biết phải làm gì hơn vào giờ phút này

- Được rồi nhưng phải nhớ rằng cần biết nghe lời,không cần phải giả bộ bởi vì...

Lạc Cẩm Hiền cúi xuống,hơi thở nam tính phả vào vành tai mẫn cảm của cô

- Chỉ có những đứa trẻ ngoan ngoãn mới được yêu thương nếu không sẽ bị phạt,nghe rõ chưa?

Tuệ Nhi nghe vậy liền cúi đầu thấp, muốn khóc cũng không dám khóc, cô cảm nhận được hẳn có thể đọc được hết suy nghĩ lúc này của cô.

- Chuẩn bị đồ đi, tôi sẽ chở em về khách sạn.

Tuệ Nhi liền cuống quýt sửa sang lại chiếc váy đã bị nhàu nhĩ rồi chạy thật nhanh ra ngoài. Tuy không có quay đầu lại nhưng cô biết được rằng cặp mắt kia vẫn đang nhìn chăm chăm cô.

Rời khỏi phòng ăn cô liền lấy lại sinh khí dường như không muốn quay đầu lại, quả thực cô chưa bao giờ thấy sợ đến như vậy. Nhưng cũng chính vì sự sợ hãi đó làm cô va chạm vào lồng ngực của một người đàn ông

“A..”

Cô vội vàng ngăn đầu, đôi mắt kinh ngạc chiếu lên người đàn ông đó

- Là anh sao.

Cánh tay nhỏ bé khẽ chạm vào vai của anh. ánh mắt của Liên Dạ hơi ngẩn ra, cả thân hình cũng cứng nhắc một chút

- Tiểu thư, cô không sao chứ?

Nhìn gương mặt tái nhợt của cô liền quan tâm hỏi han. Cô liền nhẹ nhàng lắc đầu, khuôn mặt tái nhợt lộ ra vẻ xấu hổ. Cô liền nhìn thoáng qua anh, hơi mất tự nhiên nói

- Cảm ơn anh lái xe.

- Tiểu thư không cần khách khí như vậy. Gọi tôi là Liên Dạ là được rồi.

Tuệ Nhi liền gạt đầu rồi vội vàng rời đi. Liên Dạ cứ đứng đó đợi đến khi bóng lưng nhỏ đó hoàn toàn biến mất mới nhanh chóng rời đi.

Ngoài cửa tiếng gõ lễ phép vang lên

Lạc Cẩm Hiên nhắm mắt, thân hình to lớn dựa vào ghế

- Chuẩn bị xe cho tôi.

- Tuân lệnh chủ nhân

Sau một lúc lâu đôi mắt đó khẽ mở ra phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng.

- Liên Dạ, đừng để tôi thấy cậu để ý đến người phụ nữ của tôi.

Lời nói của hắn phát ra âm lượng vừa phải nhưng khiến bầu không khí có chút thay đổi

- Chủ nhân cô bé mới 18 tuổi chỉ sợ chủ nhân sẽ làm cô bé sợ hãi.

Lúc này đây chỉ thấy đôi mắt đó chậm rãi mở ra dừng trên người Liên Dạ.

- Cậu muốn dạy tôi phải làm gì sao?

Liên Dạ không sợ hãi liền lùi một bước cung kính cúi thấp

- Chủ nhân, tôi không dám.

Lạc Cẩm Hiên không nói gì, liền nhắm mắt lại như cũ tựa như chưa hề có việc gì xảy ra.

Trong phòng dần trở lại về bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cùng Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Ai bắt nạt ai

Khi cô vừa từ trên lầu xuống đã nhìn thấy người làm đứng hai bên nhưng không làm lu mờ người đàn ông kia một chút nào.

Lạc Cẩm Hiền đi nhanh đến phía cô buông một tay ra gắt gao nắm chặt lấy tay cô. Tuệ Nhi hơi bất ngờ trước hành động đó sau đó hét lên thảm thiết

- Làm gì vậy! Rất đau đấy!

Đôi mắt mở to, hai dòng nước mắt nặng nề trượt xuống gò má. Tuệ Nhi đã chịu quá đủ rồi, chưa ai bắt nạt cô như vậy cả.

Đôi mi Lạc Cẩm Hiền khẽ nhướng lên

- Đau như vậy sao!

Nghe câu nói đó, cô liền giật tay ra khỏi bàn tay đó, vội vàng lau nước mắt rồi lớn tiếng quát

- Anh thử đi rồi sẽ biết, anh nhìn xem bàn tay đó lên rồi này.

- Vậy thì thử cho tôi xem.

Thế là bàn tay của anh cầm tay cô lên đặt lên bàn tay anh một lần nữa nhưng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

- Anh đúng là bệnh thần kinh, ai muốn thử cùng anh chứ.

Tuệ Nhi vội lau qua quýt nước mắt trên mặt, xoay đầu đi hướng đến phía ô tô đi tới.

Cô muốn nhanh chóng đi khỏi đây không còn liên quan đến người đàn ông đó nhưng trong lúc lên xe cô nhìn thấy Liên Dạ cô đứng khựng lại nhìn về phía anh liền ôm anh một cái thật chặt trước sự chứng kiến của nhiều người lúc đó. Nhưng với cô đó chỉ là cái ôm tạm biệt mà thôi cũng thay cho lời xin lỗi và cảm ơn vì đã giúp cô. Cô khẽ nói nhỏ bên tai Liên Dạ

- Xin lỗi anh vì lúc đầu đã xem anh là trò đùa như vậy và cũng thật cảm ơn anh vì đã giúp đỡ.

Vừa nói xong cô buông tay ra rồi lên xe nhưng lại quên gì đó cô liền nhìn lại nở một nụ cười. Ánh mặt trời chiếu từng tia nhỏ trên người cô, ánh sáng vàng rọi xuống mái tóc phản chiếu vàng sáng tuyệt đẹp. Giọng nói nhỏ nhẹ đó vang lên một lần nữa

- Đúng rồi, em tên là Tuệ Nhi.

Sau đó cô lại nhìn về phía Lạc Cẩm Hiền vẫn đứng yên đó rồi cuộc không nhận được, đột nhiên rống to

- Anh không định cho tôi về sao?

Mọi người nơi đây chuyển từ bất ngờ này sang bất ngờ khác nhìn cô bé trước mắt. Lạc Cẩm Hiền liền đi đến nhét cô lại trong xe rồi khóa cửa xe lại, mọi người thấy vậy liền biết rằng cậu chủ của họ thực sự đã tức giận. Liên Dạ liền muốn đi lên phía ghế lái nhưng lại được anh phân phó một người khác

- Hôm nay cậu không cần đi theo.

Tuệ Nhi ở trong xe hầu như chẳng nghe được hai người đang nói cái gì ngay sau đó cửa xe mở ra. Lạc Cẩm Hiền liền ngồi sát về phía cô, xe bắt đầu chạy đi ra khỏi biệt thự. Cô không ngờ được nơi đây lại xa thành phố đến như vậy. Cô chăm chú nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Lạc Cẩm Hiền liền nhìn sang phía cô

- Sao không thấy em hỏi tên tôi?

Tuệ Nhi sững sờ, vì sao cô phải biết tên anh ta cơ chứ

- Vậy tên anh là gì?

- Lạc Cẩm Hiền, nhớ rõ chưa.

Tuệ Nhi cẩn thận nhẩm cái tên này hình như cô đã từng nghe đâu đó rồi thì phải. Vừa đúng lúc đèn đỏ, bàn tay cứng như sắt của anh đưa qua, cảm của cô bị siết chặt, khuôn mặt cô buộc phải nhìn về phía hân. Đôi mắt sâu đen nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn đang ngầy dãi nhưng đầy vẻ cương quyết của cô

- Em rất thích Liên Dạ?

- Đúng, tôi thích người đó. Còn hơn phải thích một người không biết nói đạo lý như anh.

Lời nói của cô thật sự chọc giận giới hạn của Lạc Cẩm Hiền, bàn tay đang muốn gia tăng sức lực nhưng nhìn thấy đôi mắt đang ngấn nước của cô thì đột nhiên buông tay.

- Cho xe dừng lại!

Tuệ Nhi chưa kịp phản ứng đã bị Lạc Cẩm Hiền ném ngoài đường dưới làn xe đang chạy đông nghịt. Không hề nói gì chiếc xe ấy lại nghênh ngang đi tiếp.

- Tên thần kinh, đừng để tôi thấy anh nữa.

Xoa xoa chiếc cằm đã bị anh bóp đỏ cả lên. Người đàn ông này đúng là bị động kinh, không nói một câu đã bỏ cô ở giữa đường như vậy.

“Tuệ Nhi này không phải là thú cưng của anh, đừng tưởng anh dễ dàng bắt nạt tôi như vậy”

Cô nhìn thời gian trong điện thoại. Thôi xong xe buýt sắp chạy rồi. Cũng may gần nơi đây nếu không cô phải chạy thật lâu.

“Tích.tích”

Cô nhìn về phía có âm thanh đó thì đã thấy bạn tốt Á Hân đang vẫy tay chào cô

- Tuệ Nhi sao giờ này cậu còn ở trên đường như vậy không phải cậu nói với mình sẽ về khách sạn sớm sao?

Á Hân quan tâm cô đưa cho cô một bịch khăn ướt vì chạy quá nhanh mà giờ đây mặt cô đỏ ửng như trái cà chua, mồ hôi rịn ra chớp mũi mìn màng

- Cậu đừng hời hợt, thật xui xẻo vì đã gặp một tên bệnh thần kinh thôi.

- Vậy cậu có sao không?

Cô mỉm cười trước câu nói đó của Á Hân

- Mình đâu còn là Tuệ Nhi của trước kia nữa, không ai có thể dễ dàng bắt nạt mình được.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cần Chiều Mình Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Điều kiện

Hiện tại điều cô quan trọng nhất là phải nhanh chóng xin được việc làm. Cô không muốn bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào nữa.

Lạc Cẩm Hiền sau khi đuổi cô xuống xe nhưng cũng cho xe theo dõi cô từ phía sau

- Diễm có phải bệnh viện chúng ta đang chuẩn bị tuyển thêm người phải không?

- Hahahaha chúng ta sao? Cậu.cậu quan tâm đến cái bệnh viện này từ khi nào vậy? Nhưng đây cũng không phải thời gian tuyển thêm người. Bệnh viện Bác Ái chỉ 5 năm mới nhận phỏng vấn. Mà sao cậu lại hỏi vấn đề này hay là cậu muốn.

Lạc Cẩm Hiền thấy con cá đã mắc câu đúng chỗ thì nhếch môi cười

- Đúng vậy, sắp xếp thêm hoạt động đi.

- Cậu.cậu coi tôi là gì đây hả?

“Tích.tích.tích”

Khách sạn

- Á Hân bye bye.

Sau khi tạm biệt Á Hân xong cô đi vào khách sạn thì phát hiện có ai đó đã đứng sẵn ở cửa phòng cô. Lại là hân ta. Người vừa đuổi mình xuống đây mà.

- Anh muốn đeo bám tôi đến lúc nào, tôi không muốn dính dáng đến anh nữa. Tránh ra để tôi mở cửa.

- Em có biết chỉ có em mới dám nói chuyện với tôi như vậy không? Nếu em không muốn mọi người ở đây phát hiện ra chúng ta thì mở cửa đi.

Đúng cô là người rất ghét sự phiền toái nên cô buộc phải mở cửa cho anh vào và đằng nào cũng không phải lần đầu.

Cả căn phòng bừa bộn rất nhiều thứ vì trước lúc đi cô đã rất vội nên cũng chẳng có sắp xếp lại mọi thứ

- Anh ngồi yên đó để tôi đi dọn lại một chút.

Thế là chưa nói hết câu cô đã nhanh chóng thu gom hết đồ đạc lại cất gọn gàng kéo ai đó nhìn thấy những thứ không nên thấy.

Lúc cô đi ra ngoài sofa đã thấy anh ta đang đi lại xung quanh cầm trên tay bức ảnh mà cô tốt nghiệp bên Pháp.

Lạc Cẩm Hiền nhìn rất chuyên tâm. Nụ cười của cô tỏa sáng khắp một bầu trời, đôi mắt tinh khiết không một tạm chất làm anh muốn tiến sâu vào nó. Tuệ Nhi thấy anh nhìn chăm chăm vào bức ảnh đó thì cảm thấy khá lạ

- Anh thấy tôi đẹp không? Đó là bức ảnh đầu tiên của tôi đấy.

Sau khi cô mất đi cha mẹ thì cô là người khá khép kín tất cả mọi thứ dường như cô rất ít khi cười nhưng khi sang Pháp mọi chuyện dường như đã thay đổi.

Lạc Cẩm Hiền nghe câu hỏi đó của cô thì dường như khá ngạc nhiên sau đó lại trở lại bình thường

- Tôi chưa nhìn thấy cô gái nào xấu lại càng xấu như vậy.

- Anhanh

Cô giờ nắm đầm tay muốn hướng về cái gương mặt hoàn hảo kia một trận sau đó cô liền giật lại tấm ảnh

- Chúng ta cần nói chuyện rõ ràng, anh theo tôi như vậy làm gì?

- Tôi muốn em là người phụ nữ của tôi.

Giọng nói không nhanh không chậm nói ra làm cô đang uống nước muốn phun hết ra ngoài

- Anh bị điên rồi sao.

Nghe câu nói đó của cô anh không hề trách cô vì anh biết ngay từ ngày đầu anh đã để lại cho cô ấn tượng không tốt.

- Thái độ này của em, anh thấy em đã nghe rõ từng chữ rồi phải không?

- Xung quanh anh biết bao nhiêu là phụ nữ toàn là minh tinh còn tôi chỉ là một người bình thường với lại... tôi không hề biết rõ về anh chẳng may anh là phần tử khủng bố gì đó thì sao?

- Vậy tôi cho em thời gian suy nghĩ?

Tuệ Nhi há hốc trước câu nói của anh ta, cô cứ nghĩ anh ta nghe mình nói sẽ đổi ý chứ

- 10 phút. Nếu không em tự biết hậu quả.

“Sao 10 phút, anh ta bị gì vậy?”

- Anh bị thần kinh sao, tôi... tôi không thể.....

Đang nói nửa câu thì cặp mắt ấy nhìn cô làm cô run lên lợi hãi. Cô đành lấy laptop lên mạng tìm hiểu xem sao. Hắn ta qua lại với Masuly như vậy chắc chắn thân phận không hề đơn giản nhưng cô nghĩ mãi không ra anh ta tên gì. Cô liền đi nhẹ đến phía anh nhẹ nhàng lay lay người

- Em có câu trả lời rồi sao?

- Không phải, Anh tên gì để tôi lên mạng xem....

Chưa nói hết câu thì cô đã bị anh đẩy ngã ra phía sau, thân thể nặng nề của anh đè lên cô làm cô cảm thấy lo sợ. Sau đó anh nói nhỏ bên tai cô rồi nằm xuống ghế. Cả quá trình chỉ mất vài giây làm cô cảm thấy mình thành trò chơi vào lúc này.

Cô lên mạng tìm xem thông tin về anh thì hầu như thông tin khá ít ngay cả ảnh chụp cũng không hề có.

Thông tin

Lạc Cẩm Hiền - Chủ tịch tập đoàn công ty Lạc Hiền

Chiều cao: 1m80

Độc thân

Đó là ba thông tin mà cô biết lúc này cũng quá nhiều đi sau đó cô nhìn về hướng người đàn ông đang ngủ trên sofa kia thì đôi mắt ấy liền mở ra.

- Em đã hết thời gian suy nghĩ.

Nghe xong câu nói đó, Tuệ Nhi rốt cuộc đã hiểu được rõ ý tứ của anh, giận đến nhưng mày trộn mắt

- Một người thường như tôi mà cũng được chủ tịch như anh quan tâm tới sao?

- Đúng thế tôi quan tâm, vậy em tính sao đây.

“Tính cái đầu anh đấy, tôi cực kì ghét những con người nhà giàu nhiều tiền không có việc gì làm như mấy người”

- Đương nhiên là tôi đã có câu trả lời, hiện tại lúc này đây thì chúng ta không thể quen nhau được. Vì tôi không có việc làm mà anh lại là chủ tịch như vậy nếu để ai biết người phụ nữ của anh chỉ là người ăn bám như vậy thì thật mất mặt phải không?

- Vậy nên?

- Đúng thế, khi nào tôi có thể xin làm ở một bệnh viện nào đó thì lúc đó chúng ta tiếp tục tính tiếp nhưng nếu anh mà động chân động tay vào thì coi như chúng ta chưa có cuộc nói chuyện này.

“hahaha cô cũng thật thông minh vì cô biết rằng trong thời gian này sẽ không có bệnh viện nào sẽ phỏng vấn nếu có thì chỉ là những bệnh viện không uy tín”

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cung Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Nên vui hay buồn

Bỗng lúc này điện thoại của cô bỗng kêu lên thì ra Á Hân gọi đến

- AAAA Tuệ Nhi, bệnh viện Bác Ái mở một cuộc thi tuyển chọn nhân tài đó.

- Cậu nói sao?

- Đúng thế mình mới được nghe anh Khải Trạch nói đây. Thông tin này là hoàn toàn chính xác.

Nghe câu nói đó của Á Hân cô vui không thể diễn tả được. Phải biết rằng Bác Ái là bệnh viện lớn nhất ở Đài Loan, 5 năm mới tuyển dụng một lần vậy mà lần này lại ngoại lệ để tổ chức kỉ niệm ngày thành lập bệnh viện. Thật không thể tin nổi. Cô đặt điện thoại xuống mà vẫn chưa tin sự thật này

- Aaaaaaaaaaaaaa anh biết gì chưa, bệnh viện Bác Ái sắp tới đây sẽ tổ chức một buổi tuyển dụng để kỉ niệm ngày thành lập. Anh thấy tôi có may mắn không?

Vừa hỏi câu hỏi đó xong cô mới cảm thấy mình thật ngu ngốc lại đi hỏi anh ta câu hỏi như vậy.

- Em chắc muốn nghe câu trả lời của tôi?

- Không cần! Hôm nay tôi vui không có tính toán chuyện này với anh.

Sau đó cô nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc về tất cả.

“Sao mình vừa mới đưa ra điều kiện thì liền nhận được thông tin nhanh chóng như vậy?”

- Có phải... anh giờ trò gì không?

Nghe câu nói của cô anh nhếch môi mỉm không trả lời vì Lạc Cẩm Hiền cũng không nghĩ Diễm lại làm việc nhanh đến như vậy nhưng lúc này đây cũng thật có lợi cho anh.

- Từ nãy đến giờ chúng ta đều ngồi đây nói chuyện với nhau, em bảo tôi ra tay kiểu sao. Em quá đề cao tôi rồi.

- Tôi cũng mong rằng điều anh nói là đúng.

Lạc Cẩm Hiền đi đến gần phía cô vòng tay qua eo cô nói nhỏ

- Vậy điều kiện của chúng ta chắc cũng nên có hiệu lực rồi chứ.

Câu nói đó của anh đầy ma lực làm cô lúc này đang vui thì xuống đến âm độ C.Nụ cười trên môi cô lúc này dập tắt

- Tòì.....tòì phải xem phòng vẫn như thế nào đã.

- Ok.Tòì không ép em

Sau đó anh liền đi nhanh ra khỏi phòng như chưa hề có chuyện gì xảy ra, lúc này mọi áp lực của cô mới được giải tỏa.

Tòì đến cô được Á Hân rủ đi bar.Một trong số những quán bar nổi tiếng ở Đài Loan đó là Dạ Hiên,tụ tập đông đủ các tầng lớp con nhà giàu.

Cô chọn cho mình một bộ đồ giản dị nhưng không kém phần cá tính.

- Tuệ Nhi mình ở đây.

Bỗng nhiên cô nhìn thấy một người con trai đứng bên cạnh Á Hân nhìn rất lạ đang trong lúc tò mò thì

- Hahaha anh Khải Trạch anh hai mình.Có phải rất đẹp trai không?

- Chào anh,em là Tuệ Nhi.Em đã được nghe bạn ấy kể nhiều chuyện về anh.

Anh Khải Trạch là một chàng trai khá tuấn tú,trầm lặng,đôi đồng tử toát lên vẻ thâm thúy lại dịu dàng

- Tuệ Nhi, chào em

Giọng nói trầm thấp như tiếng đàn violon thật dễ nghe,đôi môi anh đào cũng gọn lên nét dịu dàng.

Ngay khi ba người xuất hiện đã thu hút sự chú ý khá nhiều ánh mắt bởi ngoại hình của cả ba đều khá nổi bật.Tuệ Nhi bất ngờ nhìn thấy hình dáng của Tần Phong.Ngay khi ánh mắt hai người bắt đầu chạm nhau,Tần Phong đã bị Tuệ Nhi hút hồn.Từ ngày mà hai người họ rời xa nhau thì anh không thể liên lạc được với cô nữa cho đến ngày hôm nay anh mới được nhìn thấy cô.Tuệ Nhi hiện tại đã trưởng thành thật rồi.Không còn là cô bé e dè, sợ sệt năm nào.Trong lúc anh suy nghĩ thì tâm mắt anh đã không còn nhìn thấy hình dáng của cô nữa.Anh chạy đi tìm nhưng ở nơi đây rất nhiều người làm anh rất khó tìm ra cô.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cần Chiều Mình Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Người thiếu niên năm đó đã không còn

Ai mà ngờ được cô gặp lại anh ở nơi này,người đã từng khiến cô cảm thấy thế giới nay lại quay lưng với cô một lần nữa.

Cô cố gắng lâu như vậy,tranh thủ lâu như vậy nhưng đến khi đối diện thì quả thực là khó khăn.

Người ta thường nói tâm tình không vui thì rất dễ uống say nào ngờ không phải như vậy,cô càng uống càng cảm thấy mình tỉnh táo hơn.

Hôm nay đang lẽ cô phải vui về ấy thế mà lúc này lại để cô nhìn thấy người đàn ông đó,quá khứ bắt đầu ủa về làm cô thật sự khó chịu.Á Hân chẳng hiểu cô bị làm sao nhưng cũng phần nào hiểu được câu chuyện khi nhìn thấy Tần Phong.Á Hân liền kéo anh mình đi nơi khác để có thể cho Tuệ Nhi một mình vì cô biết Tuệ Nhi lúc này cần một mình

- Mình về trước đây,cậu có thể chứ?

- Á Hân yên tâm,hiện tại mình muốn một mình một lúc rồi sẽ về khách sạn ngay.

Sau khi Á Hân rời đi cô uống càng nhiều hơn.Tuệ Nhi cảm thấy tối nay mình uống chẳng bao nhiêu so với trước kia nhưng lúc đứng dậy đã thấy loạng choạng,đau đầu kinh khủng.

Tần Phong lúc này đây đi tìm cô thì đã nhìn thấy loáng thoáng bóng dáng của cô.

Anh xuất hiện làm mọi cô gái nơi đây ô lên kinh ngạc

“Cậu chủ nhà họ Hạ,thiếu gia Tần Phong.Đẹp trai quá đi”

Tuệ Nhi đỡ lấy vách tường,có chút ngẩn ngơ nhìn người đàn ông bước từng bước về phía mình.Bây giờ gặp ở khoảng cách gần như vậy làm anh không

hề nhận ra được Tuệ Nhi của năm nào.

Tần Phong lấy áo khoác rồi định choàng lên cho cô nhưng cô đã gạt đi

- Không cần.

Tuệ Nhi lao đảo quay người đi về hướng khác. Thì lúc này đây một bóng dáng của một người mà cô không muốn gặp nữa lại xuất hiện.

- Anh Phong, sao anh lại ở đây? Em tìm anh mãi.

Tuệ Nhi lúc này đây chẳng còn muốn xem cô ta diễn trò ân ái nữa. Cô dựa vào vách tường lạnh muốn đi nơi khác thì đụng phải một người đàn ông vạm vỡ

- Bé con, em định đi đâu vậy?

- Tránh ra.

- Ôi thật hung dữ.

Bàn tay của lão ta chạm nhẹ vào khuôn mặt cô làm cô cảm thấy ghê tởm. Cô liền nhanh chóng cầm lấy bàn tay của lão ta vụn nhẹ

- Aaaaa con ranh này.

Mọi động tác của cô diễn ra quá nhanh dường như chẳng ai nhìn thấy cô đã làm gì. Lúc này đây lão ta định giơ tay lên muốn đánh lên gương mặt cô thì

- Dừng tay!

- Ôi, cậu chủ Hạ tôi xin lỗi.

Vừa nhìn thấy Tần Phong lão ta liền cụp đuôi chạy mất. Anh liền đến chỗ Tuệ Nhi quan tâm hỏi han

- Tuệ Nhi có sao không?

Lúc này đây Yên Yên mới phát hiện có một cô gái nhìn rất quen mắt ở phía sau lưng mình, ngay khoảng khắc nghe cái tên Tuệ Nhi cô ngậy người lại sau đó bình tĩnh kéo lấy tay Tần Phong về phía mình đi đến gần Tuệ Nhi niềm nở chào hỏi

- Tuệ Nhi không ngờ được lại gặp nhau ở đây?

Lúc này đây nghe tiếng nói của ai đó làm cô hoàn toàn tỉnh táo

- Còn tôi không biết vui hay buồn khi nhìn thấy hai người.

- Màmày. Phong anh xem cô ta bắt nạt em.

Yên Yên nhìn thấy Tần Phong ngậy người nhìn Tuệ Nhi thì xẹt qua một tia âm u cô ta cố kéo cánh tay anh ra sức nói

- Phong anh có nghe em nói không?

Lúc này Tần Phong bừng tỉnh vội vàng nói

- Yên Yên chắc em ấy say quá thôi.

- Tuệ Nhi em ổn chứ hay lên xe về cùng luôn.

Dưới tác dụng của cồn rượu cô cảm thấy mình đang thiêu đốt, tim đập nhanh, máu dường như muốn chảy ngược, hiện tại cô muốn quăng hai con người giả dối trước mặt đi thật xa.

- Không cần, tôi có người chờ về rồi.

Nhìn dáng vẻ như muốn trốn chạy của cô, Yên Yên không muốn bỏ qua dễ dàng như vậy

- Anh Phong, hiện tại cũng muộn rồi mà để Tuệ Nhi lên xe một mình thật không an toàn hay chúng ta đợi bạn của Tuệ Nhi tới đón rồi mới về.

Nghe vậy Tần Phong liền gật đầu đồng ý.

Tuệ Nhi nắm chặt tay khi nghe câu nói đó. Cô biết cô ta chẳng có ý tốt gì cả. Tuệ Nhi liền nhếch môi cười nhạt, nhẹ nhàng lấy trong túi ra điện thoại gọi đi

- Anh muốn nghe đáp án đúng không? Đến Dạ Hiền gặp tôi. Tôi đợi anh

Chương 34: Tên đó rốt cuộc có gì tốt

Ba người cùng nhau đi xuống. Hai nữ một nam đứng là bất mắt. Mọi người đều đổ dồn ánh mắt hâm mộ về hướng của Yên Yên vì lúc này đây cô ta nắm chặt lấy tay Tần Phong như kiểu muốn cho cả thế giới này biết anh là của cô.

“Tôi cũng muốn tìm một người bạn trai như vậy, khỏi phải lao vào làm việc”

“Quan trọng là phải đẹp trai chứ người giàu thì có nhiều nhưng toàn mấy ông già bụng phệ thôi. Nhìn thôi mà đã buồn nôn rồi.”

Mọi người đều xôn xao trò chuyện chẳng ai để ý đến người bên cạnh như cô. Tuệ Nhi cười lạnh nhìn cặp tình nhân ôm ấp trước mặt.

Bỗng lúc này một chiếc xe lao vút tới, đi đôi với nó là một bóng xe màu trắng bạc, một chiếc xe thể thao có tốc độ nhanh như vậy dừng trước mắt ba người.

Lúc này ai cũng nhìn Yên Yên với một ánh mắt ngưỡng mộ

- Phong anh mới mua xe sao?

- Không, đây không phải xe của anh.

- Sao.....

Dưới ánh mắt khích lệ từ mọi người vây xem, cửa xe cũng từ từ mở ra, từ trong xe một người đàn ông- mặc trên người bộ vest đen, thân hình cao lớn, khí thế mạnh mẽ

“OA..... ai đây, diễn viên sao, sao tôi chưa từng nhìn thấy bao giờ”

Lạc Cẩm Hiền đi từng bước về phía cô gái nhỏ nào đó đang say mê, vô thức dựa vào tường ở phía sau. Tuệ Nhi nhìn thấy anh liền quàng tay qua eo anh ôm lấy

- Huhuhuhu sao anh lâu vậy.

- Xin lỗi. Đã để em chờ lâu như vậy

Nghe tiếng khóc của cô làm tim anh đau thắt lại, anh không biết cô bị làm sao liền bế cô lên, hướng xe mình đi tới trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

Yên Yên tức giận tím mặt nhìn Tuệ Nhi lên xe rồi đi mất như vậy, sau đó cô liền cảm nhận được Tần Phong có vẻ khác thường. Khi chờ cô về đến nhà rồi mà anh cũng như người không có hồn. Yên Yên kêu không khỏe nên Tần Phong phải dìu cô vào phòng

- Phong anh xem, Tuệ Nhi chắc kiếm được một đại gia bao nuôi rồi.

- Em nói gì vậy.

Tần Phong liền hướng Yên Yên quát lớn. Yên Yên hơi giật mình trước thái độ của anh vì từ trước đến nay anh luôn dịu dàng với cô mà. Yên Yên luống cuống đứng cạnh Tần Phong, khóe mắt rơi xuống một giọt nước mắt

- Phong, anh đang trách em sao?

Tần Phong đau lòng lau nước mắt cho Yên Yên, dịu dàng nói

- Sao anh lại trách em cơ chứ.

Yên Yên nghe Tần Phong nói vậy muốn cứu vãn tình thế liền ôm nhào lấy anh

- Em xin lỗi vì em nói em ấy như vậy. Cảm ơn anh đã hiểu em.

Tần Phong nhẹ nhàng vỗ nhẹ vào lưng cô, thở dài nói

- Ngoan đừng khóc.Là do anh,tự nhiên quát em như vậy.Anh xin lỗi.

- Phong.....

Yên Yên say mê nhìn người đàn ông trước mặt,hai cánh tay tron mịn vòng qua cổ anh, dán đôi môi mình lên môi anh

- Phong, em yêu anh.

Yên Yên dùng đầu ngón tay di trên lồng ngực anh,bắt đầu cời từng chiếc cúc một.

Một lúc sau cả căn phòng chỉ còn lại tiếng thờ đốc mập mờ của hai người.

- Phong anh nghĩ xem Tuệ Nhi và em thì ai hơn nào?

- Tất nhiên là em.Yêu tình của anh.

Ban đầu quả thực anh rất thích Tuệ Nhi.Thích vẻ thẹn thùng,e dè của cô nhưng khi gặp Yên Yên sự chủ động của cô đã hấp dẫn anh.

Lúc này ở trên xe Tuệ Nhi say khướt,ngồi trên ghế cứ ngã trái ngã phải tự mình lằm bằm,có lúc quát tháo có lúc lại mắng chửi

- Đôi câu nam nữ đáng ghét!

Lạc Cẩm Hiền nhìn cô gái nhỏ mới sáng nay còn vui vẻ như vậy mà lúc này đây lại đau khổ uống rượu giải sầu

- Cho người tìm hiểu xem,đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này Tuệ Nhi càng quấy càng điên hơn nữa, cô nhìn người đàn ông bên cạnh mình quát lớn

- Có phải anh cũng giống anh ta.Phản bội tôi đúng không?

- Tôi sẽ chẳng tin ai nữa...không tin ai nữa.

Lạc Cẩm Hiền lúc này muốn nổi điên lên với cô.Dám ở trước mắt anh nhớ tới tên chết tiệt nào đó nhưng cô lại lìm dim nhắm mắt ngủ như chưa hề có chuyện gì xảy ra

- Tên đó rốt cuộc có gì tốt?

Mây kiếm cau chặt, khuôn mặt lạnh lùng liền hiện rõ vẻ đầy tức giận.Vốn tưởng rằng như vậy là kết thúc nào ngờ cô lại một lần nữa mở mắt nhìn chăm vào anh đầy hận thù.Gương mặt Tần Phong lúc này hiện lên trong suy nghĩ của cô,cô liền nâng người bò lên nhìn về phía Lạc Cẩm Hiền đang ở trước mắt cô thành Hạ Tần Phong gào to mắng chửi

- Hạ Tần Phong,tôi ghê tởm anh.Dám lừa dối tôi.Đùa cợt tôi vui lắm sao?

Lạc Cẩm Hiền càng tức giận hơn,không chút khách khí đem gương mặt đó nhìn thẳng vào mình quát lớn

- Nhìn cho rõ.Người đàn ông ở trước mặt em là ai?

Tuệ Nhi ngo ngắc,dạ dày chột dâng lên một lúc khiến cô không nhìn được trực tiếp ói ra,hơn nữa là ói lên người anh.

Trên trán Lạc Cẩm Hiền liền xuất hiện ba vạch đen, đối với tình huống bây giờ không hài lòng, vốn dĩ tâm tình đang tốt khi nhận được cuộc gọi từ cô vậy mà bây giờ thật kinh khủng

- Lương Tuệ Nhi,sáng sớm mai tôi sẽ xử lí em

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cần Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Trêu đùa

Sáng sớm ngày hôm sau

Tuệ Nhi tỉnh dậy trong một lồng ngực ấm áp.Cô đưa tay dụi mắt nhìn xung quanh xem có phải mình đang mơ không.Ánh nắng sớm mai chiếu xuống khắp cả căn phòng

“Minh đang ở đâu đây?”

Và rồi phát hiện ra mình đang nằm trong lòng Lạc Cẩm Hiên

“Lần này là sao. Tối qua cô đã làm gì”

Đây là lần thứ 2 cô xuất hiện ở nơi đây. Tuệ Nhi càng lùi thì chẳng may ngã xuống dưới giường, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, đánh thức ai đó trên giường.

- Em dậy rồi sao?

Giọng nói đó làm cô giật mình, rồi từ từ đứng dậy

- Anh có thể cho tôi biết, chuyện gì đã xảy ra không?

- Em không nhớ hay cổ tình không nhớ?

Cô cười gượng sau đó cẩn thận nói

- Tôi uống say là không nhớ gì cả.

- Hôm qua em say mềm.sau đó nhận nhầm tôi là tên Tần Phong gì đó rồi ra sức quất tôi và cuối cùng là nôn hết ra người tôi. Tuệ Nhi em nói xem, tôi nên xử lí em thế nào đây?

Tuệ Nhi xấu hổ xua tay

- Hahahah chắc anh không so đo chuyện nhỏ như vậy phải không? Tôi cũng thực xin lỗi vì đã gây phiền toái đến cho anh. Vì lúc đó tôi cũng quá hỗn loạn nên đành gọi điện cho anh.

Tuệ Nhi liếc nhìn người đàn ông đó rồi thật lòng xin lỗi. Cô quả thực rất áy náy.

Lạc Cẩm Hiên không đáp lại lời cô ngược lại hỏi cô một câu chẳng liên quan

- Nói đi tại sao hôm qua uống nhiều như vậy.

Tuệ Nhi nghe vậy sắc mặt tối sầm lại. Tuệ Nhi chưa có thói quen chia sẻ chuyện của mình cho ai nhưng quả thực nếu cứ giữ mãi thì thực khó chịu, cô mệt mỏi ngồi xuống rồi kể cho anh nghe.

Lạc Cẩm Hiên sau khi nghe xong kinh ngạc nhìn cô

- Cái gì cơ. Vì chị cô sao?

- Cô ta không phải chị tôi. Anh chưa nghe rõ à.

Lạc Cẩm Hiên từ tối qua đến giờ cứ luôn nghĩ cô đau lòng như vậy là vì người đàn ông kia nhưng không ngờ cô tức giận là vì người khác. Bỗng chốc anh thấy vui trở lại.

Thấy đáng về u buồn của cô, lòng anh khẽ thất vì đã hiểu lầm cô

- Em còn yêu hắn ta sao?

- Anh chưa hiểu tôi rồi. Ai đã từng phản bội tôi thì đừng hòng tôi tha thứ.

Hóa ra mọi chuyện là như vậy. Dám ức hiếp người phụ nữ của anh đúng là chọn cho mình con đường chết.

Sau khi bình tĩnh lại cô mới phát hiện ra mình quá mềm yếu và cũng phần nào bỏ đi những ác cảm trước kia dành cho anh

- Anh cứ định nằm trên giường mãi như vậy sao?

- Hôm nay là cuối tuần tôi được nghỉ. Em đi vệ sinh cá nhân đi rồi xuống nhà ăn sáng.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong cô xuống dưới nhà ăn mọi thứ dường như lặp lại như vài hôm trước nhưng lần này mọi thứ cho cô cảm giác thoải mái hơn hẳn.

Sau khi ăn xong cô liền đi đến phía Lạc Cẩm Hiên nói

- Có cần tôi làm gì chuộc lỗi không?

- Đương nhiên là cô.

Cô chỉ hỏi cho có mà thôi nào ngờ câu trả lời là vậy

- Vậy anh muốn tôi làm gì đây?

- Em nôn ra hết ra đồ,ra xe của tôi thì đương nhiên là phải giặt đồ và rửa xe rồi.

Cô thờ dài đồng ý rồi cầm lấy đồ dùng lau dọn.Mọi người thấy vậy liền muốn giúp đỡ nhưng anh không hề cho phép.

Cô vào phòng giặt đồ,công việc này cũng chẳng khó khăn gì với cô vì cô đã làm khá nhiều năm rồi.Sau đó cô ra ngoài tìm chiếc xe hôm qua nhưng ở nơi đây có quá nhiều các loại xe làm cô không biết chiếc nào.

- Em đang muốn tìm nó sao?

- Anh cũng đúng là dư tiền,mua nhiều xe như vậy làm gì?

Sau đó cô bắt đầu lau chùi

- Em hình như rất quen thuộc với công việc này.

- Từ nhỏ tôi đã phải làm rồi...

Đúng vậy anh chỉ muốn trêu đùa cô thôi nào ngờ cô lại làm hăng say đến như vậy

- Tôi không muốn mắc nợ ai,anh đừng có hiểu lầm.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Đây là thế giới hiện thực, không bán thuốc hối hận

Mẹ.....mẹ

- Yên Yên chuyện gì mà con lại chạy về đây?Công ty có việc gì sao?

Yên Yên đi đến giọng nói bắt đầu lạnh đi

- Tuệ Nhi cô ta chưa quay lại rồi.

- Sao?? Con ranh đó chưa chết sao?

- Hôm qua con và Phong gặp cô ta.

- Hahahah con ranh con đó cũng may mắn đó nhì.Bị hai người cho người giết như vậy mà vẫn sống trở về đây.

Yên Yên giận dữ trừng mắt nhìn vào người anh trai chẳng ra gì của mình

- Anh im đi.....

- Mày nói anh mày như vậy à.

- Hai đứa có thôi đi không.Chuyện này không được nói ra ngoài còn Thiên lo chuyện của mình đi nếu không đừng trách mẹ....

Lúc này đây Tuệ Nhi làm xong câu việc liền muốn trở lại khách sạn nhưng cô lại bị một cánh tay cứng rắn giữ chặt lại

- Em chưa trả lời câu hỏi của tôi?

Cô đã muốn giả lơ đi câu hỏi đó cứ tưởng Lạc Cẩm Hiền hẳn đã quên nào ngờ đến tối lúc cô sắp về lại hỏi đến vấn đề này

- Xin lỗi tôi không làm người phụ nữ của anh được.

- Lí do?

- Tôi ngại bản.

Cô rất ghét những người đàn ông qua lại đến hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác như vậy. Trên tạp chí ngày nào cũng đưa tin hình ảnh mập mờ giữa anh với vô số người phụ nữ khác làm cô cảm thấy ghê tởm. Cô không muốn mình nằm trong số danh sách những người phụ nữ đó.

Ánh mắt giận dữ của Lạc Cẩm Hiền gần như muốn bốc cháy, đôi môi nóng rực nháy mắt trở nên lạnh băng, làn môi mang theo sự tức giận thô bạo hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tuệ Nhi. Theo bản năng, Tuệ Nhi phản kháng nhưng tay lại bị Lạc Cẩm Hiền kiềm chặt.

Tuệ Nhi lúc này như một tượng gỗ không phản ứng, nước mắt cứ thế tuôn ra. Lạc Cẩm Hiền thấy vậy liền buông cô ra. Tuệ Nhi liền mở mắt, ánh mắt chưa xót nhìn về phía anh.

Thấy được sự đau đớn trên khuôn mặt cô, sắc mặt cô dần dần trở nên tái nhợt. Trong phút chốc Lạc Cẩm Hiền đã hiểu hành vi của mình khiến cô đau lòng đến mức nào. Một sự tức giận mãnh liệt lan tràn khắp cơ thể Lạc Cẩm Hiền.

- Liên Dạ đưa cô ấy về.

Tuệ Nhi cắn chặt môi dường như đó là cách cô muốn kiềm chế cảm xúc của mình lúc này. Cô cố gắng nén nỗi đau lướt nhẹ qua Lạc Cẩm Hiền nói nhẹ

- Tôi không phải gái bán thân.

Giọng nói cô bén nhọn, trầm thấp chạm vào trái tim Lạc Cẩm Hiền. Hiền tại anh thật sự rất muốn nói với cô rất nhiều thứ nhưng tất cả đều nghẹn lại.

Đây là thế giới hiện thực, không bán thuốc hối hận.

Cả một đường trở về khách sạn cô chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời bắt đầu tối dần những cặp tình nhân bên đường càng lúc càng nhiều.

Cô cũng đã từng ước mơ được cùng người mình yêu đi hết con phố này nhưng hiện tại cô không muốn bán đứng mình nữa.

Từng trận đau đớn bắt đầu ủa về.

Ngày cô còn mặc đồng phục bị người ta coi thường chà đạp, ngay cả khi cô một lúc làm thêm rất nhiều giờ nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười vì Tần Phong thích nụ cười của cô. Nhưng hiện tại cô mới biết mình ngây thơ đến nhường nào, mỗi bước cô đi đều là những khó khăn đến ngạt thở, mọi thứ như một vực sâu tuyệt vọng làm cô không thể thoát ra được quá khứ.

Năm cô còn nhỏ ngôi nhà mà cô ao ước trở thành ám ảnh khi cô luôn cảm nhận được ánh mắt của hắn ta dõi theo cô rồi đụng chạm vào cô làm cô cảm thấy thực sự ghê tởm. Sau đó cô lựa chọn bỏ chạy nhưng rồi họ cũng không để cô yên. Cho người đến giết và hãm hiếp cô. Trong lúc tưởng chừng như mọi thứ sụp đổ cô lại được cứu sống.

Ngày cô tỉnh dậy sau cơn ác mộng kéo dài đó cô đã từng thề rằng sẽ quay trở lại đây tìm ra cho được lí do vì sao họ lại cho người truy đuổi cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cần Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Mất kiểm soát

Ngôi biệt thự trong đêm được treo lên những ngọn đèn pha lê rất xa hoa rực rỡ.

Lạc Cẩm Hiền rót một ly rượu đỏ, ánh mắt sâu đen giống một con sói đầy nguy hiểm làm người ta không muốn đến gần.

Mới vừa tắm xong những giọt nước dọc theo sợi tóc nhỏ xuống áo choàng tắm, trước ngực để hở lộ lồng ngực rắn chắc tỏa ra sức hút mê người.

- Đưa cô ấy về chưa?

Giọng nói lạnh lùng không chút tình cảm vang lên. Liên Dạ liền tiến lên một bước cung kính nói

- Chủ nhân yên tâm, thuộc hạ đã đưa tiểu thư về an toàn.

Lạc Cẩm Hiền chậm rãi nhìn về phía Liên Dạ sau đó tiếp tục phân phó

- Đưa người vào phòng tôi.

Liên Dạ ngẩn ra, vội vàng cúi người

- Vâng, chủ nhân.

Cửa phòng lần nữa mở ra

Một bóng dáng xinh đẹp đi đến, trên nét mặt hiện lên vẻ gọi tình, ánh mắt chứa đựng vẻ sùng bái nhìn về hướng người đàn ông trên ghế.

- Danel, sao lại uống một mình. Sao không cho người gọi người ta tới?

Cặp đùi trắng nõn ngồi trên đầu gối hần, cơ thể vận vẹo đầy mê người.

Cặp mày rậm Lạc Cẩm Hiên khẽ nhúc nhích, khóe môi khẽ cong lên, hai mắt lạnh như băng quét qua khuôn mặt người phụ nữ.

Gương mặt này vô cùng xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo gần như hoàn mỹ. Anh muốn quên đi hình ảnh của Tuệ Nhi. Nhưng trong phút chốc này hình bóng của cô lại hiện lên trong đầu anh.

“Đáng chết! Rốt cuộc mình bị sao?”

Suốt cả một đêm giọng nói ấy, gương mặt đầy quật cường đó luôn quanh quẩn trong đầu anh. Ánh mắt khinh miệt của cô luôn hiện trước mắt anh làm cuộc sống hiện tại của anh bị đảo lộn.

Chẳng hạn như đêm này đáng lẽ lúc này anh đang mây mưa với mỹ nhân trước mặt nhưng hiện tại lại không muốn nhìn người phụ nữ trước mặt mình một chút nào.

Lạc Cẩm Hiên không cho phép điều này xảy ra trên người hần, không muốn một ai có thể can thiệp vào cuộc sống của mình được và không thể để mặc trạng thái này phát triển

- Cô tên gì?

Giọng nói lạnh băng đó vang lên mang theo chút không kiên nhẫn.

- Anh quên rồi sao? Tên người ta là Tiêu Nhi.

Cánh tay trắng nõn của người phụ nữ quán chặt lấy cổ anh, mềm mại đáng yêu nói.

Tối nay Lạc Cẩm Hiên muốn phát tiết quên đi bóng dáng của Tuệ Nhi nào ngờ lại gặp một người cùng tên như vậy thật đáng giận, lắc đầu một cái, lạnh giọng nói

- Cần tôi phải dạy cô làm gì sao?

Tiêu Nhi hơi ngẩn người sau đó cố gắng đè nén kích động trong lòng xuống, là lướt đứng dậy cởi từng kiện đồ trên người. Người phụ nữ cười ngọt ngào đi đến bày ra tư thế khiêu gợi. Lạc Cẩm Hiên cứ nằm trên ghế nhắm mắt.

Tiêu Nhi mừng rỡ như nhận được tín hiệu tốt, vận vẹo cái hông to, uốn éo như một con rắn. Đôi môi mông bắt đầu di chuyển hôn lên cơ thể của anh

- Danel, có hài lòng không?

Lạc Cẩm Hiên đang cố gắng quên đi những bóng dáng đó, con người khẽ nhúc nhích lại mặc cho cô ta muốn làm gì thì làm

Đôi môi mềm mại dừng trên môi hần, đầu lưỡi của cô ta dần dần chui vào làm cho anh cảm nhận được khoang miệng trơn tru của người phụ nữ bỗng người anh liền cứng lại không có cảm xúc

“Rốt cuộc bị làm sao?”

Giọng nói đó cứ vang lên trong đầu anh

“Tôi ngại bản”

Lạc Cẩm Hiên khẽ nhúc nhích, giọng nói trầm thấp lộ ra vẻ nguy hiểm

- Cẩm tiên rời ra khỏi đây.

Giọng nói lạnh băng thoát ra khỏi môi rất thản nhiên nhưng không làm mất đi vẻ uy quyền.

Tiêu Nhi sững sờ, bàn tay khẽ vuốt ngực anh dừng lại. Cô trước khi đến đây đã hiểu được quy định của anh, là một người thông minh cô không muốn phạm sai lầm

Thân thể cao lớn của anh đi đến cửa sổ,mở điện thoại di động gọi điện đi.

Nhưng đầu dây bên kia mãi không có ai nhắc máy.

"Trễ như vậy rồi không biết cô còn đi đâu"

Một cảm giác chua loét khẽ lướt qua tâm trí hắn.

Tuệ Nhi sau khi về khách sạn liền lăn ra ngủ, mai cô còn rất nhiều việc phải làm, bỗng điện thoại kêu lên làm cô đang lìm đim ngủ không để ý đến người gọi là ai liền nhắc máy nghe

- Alo.....

Một giọng nói ngái ngủ vang lên làm anh muốn tức điên.Trong lúc anh đang bức dọc không biết làm gì thì cô sau khi mắng người ta xong lại ngủ ngon lành

- Không nói gì tôi cúp máy đây.

- Em dám cúp máy trước thử xem

Giọng nói trầm thấp vừa lãnh khốc vừa kiêu ngạo vang lên

- Biết mấy giờ rồi không?Anh là ai mà cho mình cái quyền đó?

Bên đầu dây bên kia Lạc Cẩm Hiền ghen giọng không nói nên lời.Cô vậy mà không nhớ giọng nói của anh,đến số điện thoại của anh cũng không lưu

- Đáng chết!Em nghe cho rõ xem tôi là ai?

Tuệ Nhi liền giật mình trong giây lát,cảm thấy giọng nói này khá quen nhưng vì cũng quá mệt mỏi,đầu óc hiện tại thật sự không nghĩ được cái gì.

- Hahahah giọng điệu này cũng quá giọng người đàn ông kia đi.

Trong điện thoại nhất thời im lặng,Tuệ Nhi cảm thấy kì lạ liền nghĩ rằng mình đang mơ liền muốn hạ điện thoại xuống thì

- Nói, người đàn ông đó là ai?

Lạc Cẩm Hiền tức giận quát lớn

Tuệ Nhi lúc này mới thực sự tỉnh hẳn liền phản ứng lại,hàng lông mày khẽ cau lại

- Bệnh thần kinh, tôi muốn được ngủ.

Lạc Cẩm Hiền không nhẫn nại được nữa

- Trả lời vấn đề của tôi?

Tuệ Nhi liền mím môi,cô tính cúp máy

- Em thử cúp máy đi,tôi sẽ đến thẳng khách sạn của em

Lông mày cô dựng đứng hết cả lên,cả ngày hôm nay cô đã mệt mỏi rồi mà đến đêm lại phải tranh cãi với người đàn ông này

- Tại sao tôi phải trả lời câu hỏi đó của anh?

Lạc Cẩm Hiền trông mắt bắn ra tia khát máu

- Em đang thách thức độ kiên nhẫn của tôi sao?

- Anh đúng là hết thuốc chữa.Mau mua thuốc uống đi.

“Tút.....tút.....”

Tiếng điện thoại bị tắt trong đêm khuya yên tĩnh.Lạc Cẩm Hiền siết chặt lấy điện thoại trong tay.

“Tuệ Nhi,em dám chủ động cắt điện thoại trước”

Trông mắt Lạc Cẩm Hiền hiện lên tia lạnh lẽo,bóng đêm ngày càng kéo dài thể nhưng anh lại không có nửa phần buồn ngủ.Lạc Cẩm Hiền tiện tay lấy một bộ đồ thể thao trong tủ rồi cầm chìa khóa xe đi thẳng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cung Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tự vào phòng

Lạc Cẩm Hiền bước vào khách sạn liền bị bảo vệ ngăn lại

- Anh gì kia, anh tìm ai?

Đôi chân mày rậm của Lạc Cẩm Hiền càng nhíu chặt hơn

- Tôi tìm bạn gái tôi.

Nhân viên bảo vệ liền cứng giọng, không biết nói gì liền cho anh đi vào.

Vừa dừng ở trước cửa anh liền mở cửa một cách thần nhiên đi vào làm cho bảo vệ cũng không nghi ngờ liền rời đi. Cửa phòng từ từ mở ra.

Căn phòng khá gọn gàng sạch sẽ, anh liền hướng phòng cô đi vào. Màn đêm yên lặng phủ xuống, trong không khí có chút se lạnh. Đêm khuya trong phòng ngủ, tiếng chuông gió thanh khiết phát ra thanh âm, càng tỏ rõ không khí yên tĩnh xung quanh.

Ánh đèn dịu dàng chiếu lên gương mặt nhỏ nhắn đang say ngủ trên giường. Bóng đêm phản chiếu gương mặt sâu xa của người đàn ông điển trai đang dõi nhìn cô gái.

Tuệ Nhi ngủ rất ngon, gương mặt nhỏ nhắn tựa như ánh trăng, dựa vào gối, tựa như con mèo ham ngủ.

Lạc Cẩm Hiền đưa tay về theo đường nét xinh đẹp trên gương mặt cô, hàng lông mày cong dài đầy kiêu mị, cái mũi tinh xảo, cuối cùng dừng lại ở đôi môi mềm mại hồng nhuận.

Hơi thở lạnh băng lại mang theo hương nước hoa nam tính hòa quyện với hơi thở của cô. Hiện tại anh thật muốn tiến thẳng vào trái tim cô, đuổi cái người đàn ông gì đó ra.

Lạc Cẩm Hiền hạ quyết tâm sau đó lên giường ôm nhẹ cô vào ngực rồi tiến vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau.

Đồng hồ báo thức liền kêu lên, Tuệ Nhi uể oải ngồi dậy

- Ai tắt đồng hồ hộ được không?

Đồng hồ lúc này liền được tắt đi, Tuệ Nhi không nghĩ nhiều, cô cũng không quên nói lời cảm ơn. Nhưng vừa mới cảm ơn xong cô liền nghĩ chuyện này không hề đúng, cô ở đây có một mình cơ mà, đột nhiên cô giật mình đứng dậy liền thấy người đàn ông trước mặt đang ở trên giường của mình làm cô sợ đến mức hết to

- Aaaaaaaa

Tiếng hét vang dội khắp cả căn phòng, làm màng nhĩ anh muốn nổ tung

- Dừng lại!

- Cái tên háo sắc, biến thái. Anh vào đây vào cách nào?

- Tôi tự đi vào.

Cô không tin liền cố gắng suy nghĩ đến nhiều trường hợp nhưng cô mãi không nghĩ ra vì lúc đi ngủ cô đã khóa cửa rồi mà.

- Anh đi vào bằng cách nào, tôi khóa cửa rồi mà?

Mặc kệ là lí do là gì hiện tại cô phải đuổi tên thần kinh này ra ngoài trước

- Anh đi ra ngoài cho tôi, đi ra nhanh.

Anh mặc kệ, cứ đứng đó nghiêm túc nói

- Tối qua ai cúp điện thoại trước?

Nghe câu hỏi đó cô liền lặng im vì biết mình đã sai

- Ủ, tôi đó nhưng nửa đêm rồi tôi không muốn cãi nhau với anh.

Cô liền phản bác lại, nghĩ lại sự việc tối qua cô lại càng bức mình mà giờ lại tỏ vẻ quan tâm cô thật là buồn cười

- Nói đi, tối qua em xem tôi là người đàn ông nào?

Đây mới là bản chất thật sự, giả vờ quan tâm rồi lạnh lùng tra hỏi

- Đừng nói với tôi chỉ vì cái vấn đề này mà anh lên vào phòng tôi như vậy.

Lạc Cẩm Hiền vẫn đứng đó cất giọng lạnh lùng hỏi

- Người đàn ông tối qua là ai?

Tuệ Nhi liền thở dài. Một chuỗi kí ức tối qua ủa về

- Là anh đó, hải lòng chưa. Tôi đi ngủ còn mơ thấy đáng về như sói xám của anh làm tôi gặp ác mộng.

Nghe câu nói đó của cô, Lạc Cẩm Hiền liền thay đổi thái độ lạnh nhạt liền nói khẽ

- Hôm nay là thứ hai, em không đi báo danh sao?

Tuệ Nhi liền sùng sốt, đứng rồi hôm nay cô còn rất nhiều việc phải làm. Chỉ vì cái tên thần kinh này mà cô quên mất

- Anh không nói tôi cũng quên mất.

Cô liền vội vàng vệ sinh cá nhân liền nhanh chóng muốn rời đi. Nhìn bộ dạng vội vàng của cô làm Lạc Cẩm Hiền không vui, liền đứng trước mắt cô

- Tôi sẽ đưa em đi ăn sáng rồi đến báo danh sau.

Cô liền ngạc nhiên, ngược lại hỏi lại anh

- Anh dựa vào cái gì mà bắt tôi làm cái này cái kia?

- Dựa vào việc tôi là người đàn ông của em.

Lời nói này khiến Tuệ Nhi sùng sốt làm trông mắt muốn rớt ra ngoài, mặt nổi đầy gân xanh nhìn thẳng vào người anh đang mỉm cười kia

- Anh bị điên thì điên một mình đi tôi không muốn lây bệnh. không muốn ở đây lãng phí thời gian với anh, tạm biệt.

Nói xong liền đi ngang qua anh định tiến lên phía trước thì liền bị kéo lại. Lạc Cẩm Hiền kéo cô ôm vào lồng ngực mình, nhìn cô đưa ra uy hiếp

- Anh cho em hai lựa chọn, một là ngoan ngoãn đi cùng nhau, hai là anh sẽ bế em đi cùng.

Lạc Cẩm Hiền từ trước đến nay việc gì đã đưa ra quyết định thì không một ai có thể thay đổi được.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cung Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Anh là người đàn ông duy nhất của em

Tuệ Nhi từ trước đến nay không thích bị một ai ép buộc mình làm bất cứ công việc nào mà mình không thích. Cô liền dùng ánh mắt sắc bén nhìn người đàn ông bên cạnh mình.

- Lựa chọn nhanh đi, em biết chúng ta không có nhiều thời gian mà.

Lạc Cẩm Hiền ra sức ôm chặt lấy đầu vai cô, áp chế sức lực của cô.

- Tôi không muốn lựa chọn.

Rất cuộc cái tên điên này bao giờ mới buông tha cô.

- Anh đã nói cho em hai lựa chọn nếu không chọn anh sẽ chọn giúp em. Anh đếm đến ba. Bắt đầu.

- Hà!

Lạc Cẩm Hiền không đợi cô phản ứng lại bắt đầu đếm ngược

- Ba

- Đây, hai chúng ta không thân quen đến mức độ như vậy mà.

- Hai

- Tôi nói anh không nghe sao?

- Một

Vừa dứt lời, anh liền bế cô lên đi về phía trước. Vừa đi cô vừa la hét nhưng không hề có tác dụng. Dưới tình huống này cô chỉ muốn lấy súng bắn anh ta vài phát nhưng nhìn cái khuôn mặt đẹp không tí vết đó thật là không nỡ. Cô đành tìm cách để anh ta buông cô xuống

- Anh buông tôi xuống, tôi sẽ tự mình đi cùng anh. Được chưa.

Lạc Cẩm Hiền cười đắc ý, nhẹ nhàng bỏ cô xuống

- Tốt nhất đừng giờ trò trước mặt anh nếu không anh sẽ tìm mọi cách trừng phạt em.

- Đi thì đi, anh đừng có hối hận.

- Việc Lạc Cẩm Hiền này đã quyết định thì chưa bao giờ hối hận.

Tuệ Nhi hăm hực nhìn thẳng vào anh nói

- Tôi chưa thấy ai tự tin như anh.

- Anh hơn tuổi em nên xưng hô cho đúng, em hãy nhớ rõ.

Nói xong anh liền cầm lấy tay cô đi thẳng về phía trước. Hai người cầm tay nhau đi xuống, người đi đường đều quay lại nhìn bọn họ với ánh mắt ngưỡng mộ có, ghen ghét có

- Cô gái bên cạnh là ai? Nhìn thật không phù hợp với chàng trai bên cạnh lại còn ở khách sạn như vậy, chắc là bao nuôi.

Câu nói đó không to không nhỏ nhưng Tuệ Nhi cô nghe thấy hết. Sau đó Tuệ Nhi càng nghĩ càng có lý, bộ dáng của cô bây giờ lại còn xuất hiện ở đây thật khiến mọi người hiểu lầm

Lạc Cẩm Hiền nhìn bộ dáng cô như vậy, đứng ngốc một chỗ không lên xe

- Em đứng đó làm gì, đợi anh ném em vào sao?

Cô tròn tròn mắt liền lên xe, hoàn toàn quên mất chuyện cài dây an toàn. Lúc này đây, một bàn tay giúp cô cài dây một cách cẩn thận.

Cô kinh ngạc nhìn anh trong lòng thoáng có chút cảm động.

“Anh ta quan tâm đến cô sao, chắc chắn là không phải. Tuệ Nhi mày không thể tin người dễ dàng như vậy được.”

Cô im lặng ngồi trong xe nghĩ đến nhiều chuyện xảy ra trong quá khứ, lúc này cô mới chợt phát hiện liệu mình có quá mềm yếu không.

Không lâu sau, xe cũng dừng ở một nhà hàng.

Cô cùng anh bước vào nhà hàng. Nơi đây đúng thật quá xa xỉ làm cô thật sự không được tự nhiên, bởi vì xung quanh có quá nhiều ánh mắt nhìn cô.

- Xin hỏi, Lạc thiếu cần gì không ạ?

- Chuẩn bị như cũ đi.

Giọng điệu lạnh lùng ra lệnh làm người phục vụ bên cạnh khẽ run.

Chỉ là ăn sáng thôi mà có đủ tất cả mọi món trên bàn làm cô hoa mắt.

- Đúng là nhiều tiền.

- Em nói gì?

Cô liền lộ ra một nụ cười gương

- Làm phiền anh nhanh lên,tôi còn có việc.

- Em không thích đồ ăn ở đây?

- Đúng vậy, không khí ở đây làm tôi cảm thấy ngột ngạt. Chỉ là một bữa sáng thôi mà có cần thiết như vậy không?

Cô hít một hơi thật sâu nói vì cô cũng thực sự sợ tên này sẽ nổi điên lên.

- Được, bữa sau tôi sẽ cho em chọn địa điểm.

“Hả, cô có nghe nhầm không, còn bữa sau nữa sao?”

- Hai chúng ta thân quen lắm sao?

- Em nói xem?

Cô suy nghĩ rồi lên tiếng

- Cũng chỉ 4 lần chạm mặt. Còn chuyện này nữa, tôi mong rằng lần sau hai chúng ta không gặp nhau nữa.

- Anh sẽ không cho phép điều này xảy ra?

- Anh dựa vào đâu?

- Dựa vào việc anh là người đàn ông duy nhất của em lúc này và tương lai.

Lạc Cẩm Hiền không chậm, không nhanh bình tĩnh nói ra.

- Lại câu nói đó, người đàn ông của tôi. Anh chứng minh cho tôi thấy xem nào?

Lời vừa nói xong một bàn tay mạnh mẽ kéo cô lại, một đôi môi dày và lạnh lẽo áp lên môi cô

- Buông ra.

Cô tròn tròn mắt, đây là nhà hàng có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn như vậy mà anh ta dám. Nhưng Lạc Cẩm Hiền thì chẳng quan tâm đến ai vì chính cô đưa ra yêu cầu đó nên anh liền hôn cô để có thể chứng minh cho cô thấy.

Tuệ Nhi khôi phục tinh thần ra sức đẩy anh ra rồi chạy thẳng ra ngoài.

- Taxi... nhanh cho tôi đến bệnh viện Bác Ái.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cung Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Hiểu lầm thành ăn mày

Bác tài cho tôi gửi tiền.

Tuệ Nhi đứng nhìn tòa nhà trước mặt. Bệnh viện Bác Ái thật lớn đập vào mắt cô. Tim cô bắt đầu đập nhanh, lo lắng và hồi hộp. Tuệ Nhi chỉnh trang lại trang phục của mình rồi tiến thẳng về phía trước.

Bỗng lúc này một người đàn ông đứng phía trước thu hút cô. Một gương mặt khá đẹp đến hoàn mỹ nhưng bộ đồ đó thật không hợp, rách đến tả tơi. Tuệ Nhi liền cảm thấy thương thay cho người nọ

"Ông trời cho gương mặt đẹp thì sao chứ cũng chỉ là...."

Lăng Diễm lúc này vừa mới xuống xe đang trong lúc đi thẳng vào cửa lớn thì bắt gặp cô. Một cô gái có gương mặt khá quen, anh không biết mình đã từng gặp cô ở đâu. Một vẻ đẹp tao nhã, thanh lịch nhưng cũng không dấu đi được vẻ non nớt, ngây thơ.

Bỗng lúc này cô đi về hướng phía anh. Lăng Diễm theo bản năng nở một nụ cười. Lăng Diễm biết rằng chẳng có một cô gái nào lại không bị thu hút bởi vẻ đẹp bên ngoài của anh. Cùng lúc đó anh liền nhìn thấy hình ảnh của Lạc Cẩm Hiền đi vào bệnh viện

" Tên này đến tìm mình sao?"

Liền giơ tay lên định gọi thì lúc này cô bé đến gần anh hơn, cầm lấy bàn tay của anh. Lăng Diễm hơi hoảng, cô bé này muốn làm gì. Anh cứ thế để bàn tay cho cô nắm lấy.

- Tôi cho anh.

“HÀ”

Những đồng xu lần lượt rơi vào bàn tay anh làm Lăng Diễm lúc này chưa hiểu chuyện gì.

“Cô bé này nghĩ mình là ăn xin sao”

Cô liền đi đến phía sau anh hướng phía cửa lớn đi đến nhưng liền bị chặn lại

- Cô gái hình như cô đã hiểu lầm tôi không phải ăn xin.

Tuệ Nhi liền ngạc nhiên, lúc đó chính anh ta giơ tay lên như muốn xin tiền về phía cô mà. Tuệ Nhi liền nhận lại số tiền đó

- Thật xin lỗi, tôi không biết. Bộ đồ trên người anh làm tôi hiểu nhầm.

Đang lúc muốn đi tiếp nhưng người đàn ông trước mặt lại chắn ngang làm cô không có cách nào đi vào được

- Anh có thể tránh sang một bên không, tôi đang rất vội.

Nghe giọng nói đó như một ma lực gì đó anh liền tránh sang một bên không nghĩ nhiều gì. Cô vừa bước vào thì anh cũng chậm rãi bước theo

“Sao....cô gái đó nói gì vậy nhì. Bộ đồ này có vấn đề gì sao?”

Lúc định thần lại thì cô đã đi giữa dòng người làm anh không nhìn thấy bóng dáng của cô nữa.

Mọi người nhìn thấy anh đều cung kính chào hỏi

- Chào bác sĩ Diễm

Đang thắc mắc về câu nói của cô thì anh liền hỏi người bên cạnh mình

- Anh có thấy ai mặc bộ đồ này giống tôi chưa?

Mọi người nghe câu nói của anh liền há hốc miệng. Ai trong bệnh viện cũng đều biết phong cách mặc đồ của anh đều màu mè, sặc sỡ đôi khi lại hơi mang sắc thái đặc biệt. Bỗng một người trong số các bác sĩ đi cùng liền lên tiếng

- Tôi nhìn thấy nó xuất hiện rất nhiều ở chợ, bán rất rẻ nhưng chủ yếu bọn ăn mày hay mặc do nó khá rách để nhận được sự thương cảm.

Sau đó cả bầu không khí đều im lặng chỉ nhìn thấy sắc mặt của ai đó đang càng lúc càng lạnh đi.

- Buổi tuyến dụng lùi lịch một tiếng cho tôi.

Lăng Diễm đi thẳng vào phòng của mình đầy tức giận, không ngờ mẫu quần áo đặt may riêng của anh lại nhái ngoài chợ nhiều đến như vậy,

Rốt cuộc ai làm ra chuyện này, một hình ảnh lóe ra trong đầu anh.

- Diễm tôi cho cậu 10 phút thay đồ.

Một giọng nói lạnh lùng hướng về phía anh làm Lăng Diễm giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ vừa rồi.

- Ai cho phép anh vào đây?

- Tôi tự vào.

Lăng Diễm chẳng quan tâm đến ai đó liến láy trong tù đồ bộ quần áo khoác lên người rồi quăng bộ đồ đó vào thùng rác bên cạnh

- Rốt cuộc cậu định tổ chức chương trình này làm gì và từ bao giờ cậu lại quan tâm đến cái bệnh viện gần như lãng quên này?

Phải biết rằng Lạc Cẩm Hiên rất ghét đến bệnh viện, hầu hết mỗi lần bị thương đều cho người đến nhà riêng. Và Lăng Diễm anh là một trong những người may mắn đó.

Lúc này một tấm ảnh của một cô gái xuất hiện trước mặt anh và điều anh không ngờ đó lại là cô gái coi anh thành ăn xin đó

- Sao, vì cô bé này sao? Cậu có biết cô gái này vừa coi tôi thành ăn xin không?

Lăng Diễm hét thật to lên, đúng là oan gia mà, hiện tại anh đã nhớ ra được đã gặp cô lần đầu tiên ở đâu.

Lạc Cẩm Hiên liền nhìn Lăng Diễm một lượt từ đầu tới chân nhếch môi cười làm Lăng Diễm cảm thấy rùng mình liền lấy hai tay làm hình chữ x trước ngực

- Cậu. muốn làm gì, đừng nói cậu bị vẻ đẹp của tôi làm cho lú lẫn.

- Tôi chỉ đang xem lời cô gái của tôi nói có đúng hay không thôi nào ngờ là thật.

- Được lắm, đúng là trọng sắc khinh bạn nhưng nếu có là ăn mày thì tôi cũng là ăn mày đẹp nhất.

Lăng Diễm muốn nổi điên lên với người trước mặt mình nhưng anh cũng khá quen rồi điều anh ngạc nhiên là từ bao giờ Lạc Cẩm Hiên lại quan tâm đến một người phụ nữ đến vậy mà hình như cô gái này còn khá nhỏ tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Chỉ Cung Chiều Minh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.